

CRENELURI SIGHIȘORENE

Editor ASOCIAȚIA LITERARĂ „CRENELURI SIGHIȘORENE”

Redactor-șef Gabriella Costescu • ISSN 2343 – 7693 • Anul X Nr. 24 (iulie -decembrie) 2023

Creație digitală Raul Gogoasă

RAUL GOGOAȘĂ

În cenușă

Pe vârf de purgatoriu, aștept ceva să vină.

Iar între doua lumi, turnate-n nemurire,

Un glas divin se-aude:

- De partea cui să fie?

Dar o mână în flăcări, creată chiar de mine,

Mă-mpinge cu regret, în lumea mea pustie.

Și în a mea cădere, focul mă cuprinde,

Precum o cometă, mă-ndrept spre împlinire.

Viteza crește și timpul se dilată,

Cu inima în flăcări și fața mutilată,

Cu ochii de cenușă și crustă de carbon,

În lumina prăfuită, în cenușă zbor.

Și iată-mă de-a pururi,

Cum ard în nemurire.

Cuptor de oase sfinte,

Lumea cenușie,

Creată chiar de mine.

În tot răul, e un bine și viceversa. Logica ying și yang, dintr-un grăunte de rău, a izvorât imensul bine și evident viceversa. Același principiu, stă la baza poeziei de mai sus. Destinul protagonistului se află în voia marilor puteri neștiute. Lumea pustie, propria lui creație, are nevoie de el ca să existe. Deși la început nu vrea „Mă-mpinge cu regret” începe să-și accepte condiția „mă-ndrept spre împlinire” asemeni lui Iisus în grădina Ghețimani, când firea omenească și-a făcut simțită prezența și a trăit sentimentul fricii, dar mai apoi, s-a consolat cu gândul, bineînțeles ajutat și de marile puteri.

Lumea în care se scufundă, este pustiită, („în lumea mea pustie”) nu are nicio însemnătate, asemeni unui ovul fără spermatozoid, asemeni contrastului dintre alb și negru, fără una dintre ele cealaltă nu ar mai avea relevanță. El reprezintă soarele pământului fără de speranță, este un sfânt sacrificat, „cuptor de oase sfinte”, pentru a lumina un pământ întunecat, blestemat, care a atins starea de împlinire, de liniște, odată

cu dizolvarea propriului creator, a atins echilibrul, reprezentat aici de cenușă, culoarea gri, („Lumea cenușie”) combinația dintre alb și negru. S-a ajuns la imaginea unei pânze negre, presărată cu praf alb, sau o pânză albă presărată cu praf negru. În oricare dintre cazuri, rezultatul dizolvării lui are efect compensator.

Titlul face referire la ideea de bază a esteticii urâtului, și aceea de a se naște ceva frumos din ceva urât. Focul, oricât de ostil ar fi reprezintă creația, susține evoluția și marchează selecția naturală, căci din foc am fost creați, ne-a sprijinit evoluția, prin selecție naturală, sau „legea junglei” (căci în urma dezastrelor am ajuns la forma finală de homo sapiens sapiens, supraviețuind doar humanoizii cei mai inteligenți) și, prin puterea lui calorică fără de care probabil nu am fi evoluat*. Deci, prin arderea creatorului, lumea lui a căpătat un sens.

*idee din lucrarea, „ECHILIBRUL UNIVERSAL”

RAUL GOGOAȘĂ

Luni de gheață 2

Aprig fierbe apa-n lemne,
în jarul roșu dinspre seară,
Și aburu-nfrățit cu fumul,
se grăbesc să prindă luna,
Ce-n liniștea din juru-mi seacă,
îmi fură somnul cald de vară.

Cu tâmplă amorțită,
privesc înspre zenit,
Unde un nor-corabie sur
își umflă pânzele spre luna-far,
Și-n tangaju-i vag el taie vântul-val,
de-mi scapă somnul amorțit,
Din vrajba lunii pline,
hoața cerului de somnuri cioplite în coșmar.

În jurul patului de otavă,
prin norul ancorat cernite,
Lunatic sclipiri s-aștern șoptind-mi taina,
Viers cu viers din legile nescrise,
Pe coala de omăt s-aștern catre lungi, ș
i-n vise reci m-azvârle teama.

M-agăț de-un țurture de gheață
pornit spre ceruri nevăzute,
De frică nu mai pot să-l țin
și-mi scapă, cad,
Luceafărul din 'nalte stele,
cu aripi înghețate, rupte.
Descusut în fibre de profan,
sunt viforul din miazănoapte retrograd.

Aprig sânge acum îmi fierbe-n vine
iar jarul pe sub pleoape îmi străluce,
Din soarele ce-nghite o colină,
dezgheț cu mintea noi mistere.
Iar corpu-mi renăscut din ghețuri,
sue-ncet pe-o altă cruce.

IULIE 2023

CLAUDIA IOANA TOTH

Membru nou al Asociației
Literare „Creneluri Sighișorene”

S-a născut la Dumbrăveni, vineri 10 ianuarie 1975.

- 1994 – absolventă a Liceului Pedagogic „Andrei Șaguna”, Sibiu, linia germană.

- Din 1994 până în prezent profesor în învățământul primar - grad didactic I

-2001 a obținut în urma examenului susținut Colegiul Național „Andrei Șaguna” –Sibiu „atestat de predare a limbii engleze cl. II-IV”

- 2007 a absolvit în urma examenului ca institutor la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației – linia germană

- 2007 a susținut examenul pentru obținerea gradului didactic II

- 2007-2008 continuare de studii „an de completare” cu susținerea licenței la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației – linia germană

- 2009 a urmat cursurile: „Animator socio-educativ” și „formator”

- ianuarie 2011 – obține gradul I cu lucrarea „Kinderlyrik im Leben des Schulkindes”

- iunie 2011 – susține lucrarea de dizertație în cadrul Facultății de Științe ale Educației, Programul de studii „Didactica limbii și literaturii germane, cultura și civilizația germană a Europei Centrale și de Sud-Est” - linia germană.

N-am timp

- Mama, mă ajuți la puzzle?

- N-am timp acum, termin proiectul și vin la tine.

Timpul trece, orele se scurg.

- Mama, am terminat puzzle-ul. Vii să ne jucăm un joc?

- Deja ai terminat? Mai am un pic din prezentare și vin. Pregătește jocul „Nu te supăra frate”. Până îl pregătești tu, termin și ne jucăm.

- Bine, mami. Să știi că sunt rapid.

- Ok, ok. Rezolvă și vin.

Grăbit copilul scoate jocul, întinde piesele pe masă, își caută culoarea preferată și pentru mama pregătește culoarea roșie. Stă, ce stă, așteaptă cuminte, mută piesele, dă cu zarul, exersează un 6. Că de, poate poate va câștiga.

- Mama, ești gata? Hai să ne jucăm.

- Imediat. N-am timp chiar acum. Așteaptă puțin.

Obosit de așteptat, copilul iese în curte. Aleargă sub nucul bătrân, ale cărui frunze vântul le trimite domol spre pământul rece. E soare, e plăcut, însă copilului îi e frig. Și într-o doară, de supărare strigă:

- Timpule unde ești? Arată-te! Vreau să discutăm!

Se aude un zumzet ca de albine, frunzele se rotesc ușor și în fata copilului apare un bătrânel simpatic, cu ochi globii și sclipitori.

- Bună copile! Ce ai pățit de strigi după mine?

Copilul uimit privește spre bătrân. Și zâmbește:

- Tu ești Timpul? Nu mi te închipuiam așa simpatic și „bătrân”.

- Serios? Sunt simpatic? Ești primul om care îmi spune acest lucru. Și să știi că am auzit multe despre mine. Dar de ce m-ai strigat?

- Am o problemă. Serios. Mare de tot.

- Așa de mic cu probleme?

- Da. Știi, mama mea îmi tot spune că nu are timp. Și mă gândeam să vorbesc cu tine, să îți dai niște timp.

- Și cum crezi tu copile, ca pot să îți dau timp?

- Păi, du-te până în casă și explică-i, cum stă treaba cu tine. Că eu văd că tu ești, deci clar că exista Timp. Însă ea cred că nu te vede.

- Așa e copil frumos!

- Serios, cum așa? Eu te văd și ea nu? Eu vorbesc cu tine și ea nu poate?

- Din păcate, acesta e adevărul. Copiii văd Timpul altfel. Pentru ei totul trece mai ușor răsând, jucându-se, alergând, pictând, cântând. Ei se bucură de Timp. Însă atunci când ajung adulți uită să stea de vorbă cu Timpul, să se bucure de el, să se joace șotron, să râdă la boacănele copiilor, să alerge cu picioarele desculțe prin iarbă, să picteze cai verzi pe pereți, să cânte cântece hazlii. Ei înțeleg cel mai bine Timpul muncind neîntrerupt, obosindu-se până la epuizare și alergând după cai verzi pe pereți. Știi, nu mă mai văd, nu mai vorbesc cu mine și atunci uită că există. Eu sunt aici, pot să le ofer din timpul meu, însă ei nu vor să îl accepte. Și-l fură singuri atât lor, cât și celor dragi. Dar văd că te-am întristat. Ce e?

- Da, m-am întristat. Nu vreau să cresc mare, Timpule. Mie îmi place să mă joc, să râd, să pictez și să cânt. Dar dacă aceste lucruri nu o să le mai fac când sunt mare, atunci ce rost mai are să cresc și să te pierd?

Nu am somn, și am spus să scriu ceea ce simt acum, în acest moment. Nu am timp, nu e o scuză, ci o modalitate de a mă ascunde de mine însămi. Sper că e un început în a scrie, stângace și cu teamă, dar cu inima deschisă spre a elimina NU AM TIMP. Somn ușor.

Claudia Toth

METAFORA ARC PESTE CARPAȚI

Fundația Culturală „Metafora Constanța” condusă de Garofița Jianu - președinte, a organizat la Cluj-Napoca între 17 - 21 iulie 2023, Tabăra Literară „METAFORA, ARC PESTE CARPAȚI”. Datorită parteneriatului încheiat între această fundație și Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, am participat la evenimentele derulate pe parcursul a trei zile, la Cluj.

Carmen Simionescu, Cornel Pulbere, Carmen Muntean

Am pornit la drum cu bucuria revederii prietenilor dragi, de odinioară și încântată fiind de popasul cultural, un prilej inedit de a cunoaște și întâmpina noi și valoroși prieteni, oameni frumoși, speciali, dedicați actului de cultură, participanți și colaboratori ai Fundației Culturale „Metafora Constanța”.

Parteneri culturali:

- Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, președinte Gabriella Costescu.
- Ana Munteanu Drăghici - vicepreședintele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”;
- „Rusidava Culturală” Drăgășani, reprezentant Baărăscu P. Marian;
- Fundația Județeană Pentru Tineret Tulcea și ONG „Celisea Tulcea”, președinte Simionescu Carmen;
- General Oscar Beneș & Nora Beneș; Dan Nicolau, colonel în retragere, reprezentantul Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”;
- Vasile Burtea - Prof. Univ. Dr. la Universitatea București;
- Cristina & Ion Nălbitoru - fondatorii Revistei social-administrative, culturale și turistice „Valea Lotrului”;
- Ovidiu Vasile - poet și redactor-șef la Revista „Sublim”, Cluj-Napoca;
- Alin Cucuruzan - poet;

Dana Brezeanu, Cătălina Voicu, Ana Munteanu Drăghici, Dana Brezeanu, Violeta și Corneliu Caraivan

Membrii Fundației Culturale „Metafora Constanța”: Cornel Pulbere - Director executiv; Violeta Caraivan - secretar; Corneliu Caraivan - cenzor; Traian Brătianu - redactor-șef al Ziarului constănțean „Metafora”; Dana Brezeanu - corector la Ziarul constănțean „Metafora”; Ciubotaru Cornel-Ionuț, reprezentantul

„aripii tinere” al Fundației Culturale „Metafora Constanța”, alături de Jianu Leonard, poeta Maria Bacău, Carmen Muntean, Viorela Benchea, Cătălina Voicu, Carmen Șerban, Marieta Axinte, Elena Șerban, iubitori de poezie și frumos.

(Angela Hanganu)

Muzeul etnografic particular „Poarta de su Feleac”

Gheorghe Căpușan

Oază de istorie, tradiții și artă! Profesorul Căpușan a susținut o prezentare despre ce înseamnă „român”, cum rar îți este dat să vezi. Am fost primiți cu pâine și sare, ne-a purtat în lumea satului de odinioară, în copilăria multora dintre noi, cu toate tradițiile, obiceiurile vremurilor trecute...

„Omul fără prieteni e ca un corp fără suflet. Cărămidă peste cărămidă face castelul mare. Aici se intră cu drag și se iese cu drag”, scrie, încrustat în lemn, pe poarta maramureșeană de la intrare în gospodăria sa.

Nora Beneș, Gabriella Costescu, Garofița Jianu, Ghe. Căpușan, Carmen Simionescu, Vasile Burtea, Angela Hanganu, Dana Brezeanu, Ana Munteanu Drăghici

Clujeanul Gheorghe Căpușan și-a amenajat în propria casă un muzeu țărănesc pe care îl inaugurează de obicei, de ziua nașterii poetului Mihai Eminescu.

Își vede azi visul cu ochii: deschiderea muzeului amenajat în propria-i gospodărie cu piese culese de-a lungul anilor, un tradiționalist convins, ne-a spus povestea cânepii de la semănat până la prelucrat, prezentându-ne la fața locului toate ustensilele rudimentare de care se folosea românul, ca să-și prelucreze cânepa.

Muzeul amenajat în două încăperi din gospodăria sa, are și o denumire pe măsură „Poarta de su' Feleac”, după numele dealului ce oferă o superbă panoramă asupra Clujului și e nelipsit din cântecele interpreților de muzică populară din zonă. Aici sunt expuse costume populare din zona Ardealului și Maramureșului, război de țesut, farfurii de lut (blide în popor) și icoane pe pereți cât vezi cu ochii, unelte folosite în gospodăria țaranului până la piese de interior precum cuverturi de pat, lompașe (lămpi cu petrol cum foloseau bunicii din Ardeal), cărți și opinci.

Nora Beneș, Angela Hanganu, Dana Brezeanu

Piesele le are fie din donații de la rude, prieteni și cunoștințe, fie din cumpărare. Exponatele sunt din toată zona

Transilvaniei și provin din gospodării cu specific românesc, maghiar și săsesc. „E un muzeu dedicat țăranului român din zona Transilvaniei”, ne spune omul cu o poveste simplă, dar extraordinară: povestea unui om care a muncit ca tinichigiu o mare parte din viață, colecționând obiecte tradiționale și urmărindu-și cu consecvență visul de a înființa un muzeu. Legat de obiectele expuse, principala lor valoare este dată de faptul că ele au o poveste, pe care Gheorghe Căpușan știe să ne-o spună. El are șansa de a putea organiza un muzeu viu. Are toate libertățile pe care nu le au muzeele consacrate, aici la „Poarta de su’ Feleac”, unde se încearcă reînvierea tradiției șezătorilor. Pe rând, fiecare dintre noi, am descris povestiri sau tradiții asemănătoare din Dobrogea, de la Dunăre și de la malul mării.

Am fost serviți cu plăcinte ardelenesti făcute de doamna Căpușan Rodica, cu apă curată de izvor și fructe.

Ne-am întors la Cluj cu sufletul mare, continuându cee ce ne-am propus în această tabără.

Gabriella Costescu

Nora Beneș, Gabriella, Garofița, Cornel Ciubotaru, Angela Hanganu, Carmen Simionescu

SIMPOZIONUL CU TEMA:

„Istoria și cultura-secolul XX încotro?”

a fost tema dezbătută pe larg de Prof. Dr. Traian Brătianu, Directorul executiv al Fundației Culturale „Metafora Constanța”, Cornel Pulbere, General Oscar Beneș membru în cadrul „Clubului Amiralilor”, Președintele Asociației Culturale „Celisea” Tulcea - Carmen Simionescu, Prof, Univ. Vasile Burtea, Președintele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” Gabriella Costescu, Vicepreședintele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” Ana Munteanu Drăghici, Corneliu Caraivan Cenzor în cadrul Fundației Culturale „Metafora Constanța”, Președintele Asociației „Rusidava Culturală”- Drăgășani Marian Bărăscu și toți invitații noștri în prima parte a celei de-a treia zi din cadrul taberei literare „METAFORA ARC PESTE CARPAȚI”

Ovidiu Vasile – Cluj

Firește că au fost păreri pro și contra sugestii și trimeri spre diverse acțiuni din trecut și prezent, toate cu intenția clară de a găsi cele mai bune răspunsuri. La întrebarea domnului jurnalist, dr. în istorie, Traian Brătianu: „Oare cine va mai citi în viitor cărțile noastre?” Răspunsul meu a venit ca o concluzie de final: „Copiii noștri, d-le Brătianu! Copiii noștri, cei care prin educație învață arta cuvântului scris, cei care prin genă poartă în ei pasiunile părinților!” Ei sunt speranța, că toată munca noastră nu este în zadar! Să privim cu încredere în

ochii copiilor noștri și să le oferim șansă de a ne face mândri!” **Garofița Jianu**

„Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!”... te-a cântat și te-a recitat. Alături de tineri speciali în seara lansării de carte „**Portativul inimii**”, autor Ciubotaru Cornel-Ionuț, reprezentantul „aripii tinere” în cadrul Fundației Culturale „Metafora Constanța”; invitata de onoare, cantautorul și prietena noastră Andreica Adriana Maria, interpret de muzică folk. Despre ea se spune că este: „Un artist care își semnează numele pe aripile veșniciei”

Fundația Culturală „Metafora Constanța:
Garofița Jianu, Cornel Ciubotaru,
Leonard Jianu

Mi-ai rămas...

(Cornel Ciubotaru)

Mi-ai rămas în suflet
Ca o ploaie de vară
În mijlocul deșertului,
Ca o cireasă amară
Pe buzele mele tremurânde.

Mi-ai rămas în gând
Ca o lacrimă arsă de soare
Pe obrazul meu crud,
Ca o pasăre călătoare
Printre norii de foc.

Mi-ai rămas în amintire
Ca un șuvoi de apă curgătoare

Printre munții acoperiți de păduri,
Ca fluturii de pe răzoare
Ce-și frâng aripile spre răsărit.

O stare de bine, o poză cu tine
E tot ce mi-a rămas...

Amintiri prăfuite
(Cornel Ciubotaru)

Într-o cameră, la țară,
Stau ascunse-ntr-un sertar
Câteva scrisori uitate,
De iubire măcinate.

Amintiri ce-au fost odată
Precum norii de pe cer
Stau acum îngrămădite
Printre rafturi prăfuite.

Am în suflet o comoară
Ce mă duce în trecut
Printre amintiri cusute,
De o viață așternute.

Ultima scrisoare
(Cornel Ciubotaru)

Ți-am prins în păr flori de secară
Să mă iubești ca prima oară,
Ți-am adunat frânturi din soare
Și spic de grâu de pe ogoare.

Am alergat pe străzi cu spini
Să te salvez dintre străini,
Să îți ofer o viață bună,
Ți-am scris „Te iubesc!” pe Lună.

Din cer am rupt bucăți de nori
Să te țin trează până-n zori.
Am vrut să-ți fac nunta de flori
Să mă sufoci cu sărutări.

Am stat o vreme împreună
Prin parc, ținându-ne de mână,
Și mă simțeam ca-n paradis
Până când m-ai trezit din vis.

Dintr-un colț rece, în parcare,
Îți compun ultima scrisoare
Ca un crâmpei de poezie
Din lacrimi, sare și tămâie.

Cineva afirma sus și tare că un adevărat chimist e capabil să facă față oricărei provocări, inclusiv în a fi, alături de chitara lui, un dulce balsam al sufletelor. Adriana e chimistă! Așadar mesajul pe care îl transmite prin muzică e o alchimie de sentimente, de întâmplări ale ființei, pe care

Garofița Jianu, Adriana, Leonard Jianu

ni le pune în palmă cu fiecare acord ca un izvor de munte zburdalnic. Adriana își are originile în strămoșescul Maramureș, așadar chitara și vocea îi sunt mijloace de exprimare „native”, precum și dragul de a fi mereu fie pe creste de munte, pe coline blânde sau în valurile spumoase ale mării. Și cum unui montaniard îi șade bine cu o chitară în mână în fața unui foc de tabără cântând cântece de munte, moroșencei noastre îi stă la fel de bine să ne cânte blânde doine, cântece de veselie ori felii de viață în minunate cântece de dragoste pe care le compune, desprinse din propriile-i întâmplări, trăiri și experiențe.

Și dacă tot e să o dau de gol de tot, nu mă pot abține să mărturisesc că e un artist de nădejde, care se bucură să cânte și când are o rană la degetele cu care „mângâie” corzile chitarei și se abține cu greu să nu scrâșnească din dinți dar, cu toate acestea, întotdeauna spune prezent! când e solicitată să cânte la un happening între prieteni.

Gala de premiere a taberei literare; s-a stabilit un comitet de jurizare format din: Prof. Dr. Traian Brătianu, Prof. Univ. Burtea Vasile, Președintele Asociației Literare „Rusidava Culturală” Marian Bărsăscu, care, au premiat cele mai bune lucrări prezentate în cadrul taberei!

Întâlnirile Metafora sunt o adevărată poezie a vieții, un balsam pentru suflet și prilej de a crea amintiri minunate. Și asta pentru că oamenii care vin alături de Garofița Jianu (președinte) și Cornel Pulbere (director) au toți aceleași „defecte”: calitatea umană și dragostea pentru frumos!

Carmen Simionescu

În aceste zile spectaculare, a fost vizitată Grădina Botanică din Cluj, orașul, încărcat de istorie și o localitate cu o biserică veche

Aceste zile petrecute la Cluj, ne-au dat ocazia să vizităm orașul și împrejurimile, să cunoaștem oameni talentați și să ne bucurăm de lectura creațiilor noastre. I-am avut ca invitați pe Ovidiu Vasile cu soția și poetul Alin Cucuruzan. Bucuria întâlnirii se va repeta cu siguranță.

GABRIELLA COSTESCU

Marian Bărăscu, Ghe. și Rodica Căpușan, Garofița Jianu, Leonard Jianu

„Metafora Constanța” pe colina Clujului

GAROFIȚA JIANU

Anotimp cu gust amar

Toamnă ca o mângâiere
pe obrazii uzi de dor
Vii cu pași uitați de vreme
pe același coridor
Scrijelești cuvinte tandre
în culori de-amurg târziu
Azi te simt și încă doare!
N-am știut că n-am să-ți fiu!

Îmi ești toamnă infinită
peste vise și dorințe
O imagine cu noi
acuzați fără sentințe
Te respir cu aceeași teamă
anotimp cu gust amar
Însă îți ador nuanța
ochilor de chihlimbar

Nu mă îmbrăca-n culoare
când secundele sunt reci,
Nu îmi urmări privirea
când eu știu că ai să pleci,
Lasă-mi numai bucuria
de a te purta în piept
Lasă-mă să-mi torc iubirea
și murind să tot aștept

Adevaratele valori

Viața asta mă iubește!
I-am cerut și ea mi-a dat
M-a acoperit în noapte
și în zori m-a alintat

Nu pot să fiu supărată
pentru lacrimi sau greșeli
Haina nouă este nouă
însă trebuie s-o speli...

Cine a iubit păstrează
în priviri lucirea vie
Cine i-a simțit fiorul
a pășit spre veșnicie
Este fericit pe viață
cu el însuși împăcat
Dumnezeu i-a dat lumină
și de toate l-a iertat

Căutați comori deșarte
când comoara e în voi
Nu mai rătăciți poteca
inventând mereu nevoi
Bucurați-vă de soare,
de lumină, de culori
Prindeți dragostea în palme
și simțiți ai ei fiori!

Te aștept la noi acasă

Simți și tu răcoarea serii
cum se-așterne-n asfințit?
Nostalgia viscoleşte
peste părul-ncăruntit
Iar a mai trecut o toamnă!
Vine iarna cu nevoi...
Vino dragul meu acasă!
Mi-e atât de dor de noi!

Vino să aprindem focul,
iarna s-o primim c-un ceai...
Printre aburi cu arome
dragostea devine rai!
Povestește-mi despre tine!
Glasul tău mă liniștește
Lângă tine, dragul meu,
viața-mi este o poveste

Să privim cum ard în sobă
jucăuși, aprinși, tăciunii
Hai să asistăm tăcuți
la miracolul naturii
Număr orele iubire,
chiar și poarta-i descuiată
Când îmi vei ajunge acasă
de tristețe sunt salvată

Încununarea sărbătorii „Cununa grâului”

Dinuca Burian – (primire cu pâine și sare) – Leontina Pop, Ani Teglaș

„Din iubire de oameni/ Să-nflorească în noi/ O cerească grădină!/ Să ne rugăm cu frumosul din noi/ Pentru lumină!” (Ana Munteanu Drăghici)

Deși „Nu omul supune vremurile, ci bietul om e supus vremilor”, vremea zilei de 23 iulie 2023, a ținut cu păstrătorii și emițătorii obiceiurilor strămoșești. Astfel tradiționala „Cunună a Grâului” a fost împletită de razele de lumină ale generațiilor din „dimineața, amiaza și amurgul vieții”! Inițiată, desfășurată și păstrată prin ani prin osârdia talentatei, perseverentei și iubitoarei de neam, Dinuca Burian, „CUNUNA GRÂULUI” împodobește frunțile cu aura rodului grâului, dar și cu recolta spirituală. Nu întâmplător s-au alăturat datinilor strămoșești artiști și formații de gen folcloric ai timpurilor: Leontina Pop, Livia Șorlea, Ioan Dordoi, Maria Moldovan, Mărioara Precup Stoica, Ciprian Picovici, Grupul „Crenguță de brad”, Grupul „Ibășteana”, Grupul „Urmașele Dacilor” din Șerbeni, Grupul „Graiul Câmpiei”, Ansamblul Folcloric „Dor de pe Câmpie”, Vasile Soporan, instrumentiști, taraf, cu un repertoriu adecvat, din inimă și pentru inimi dăruit. Tot evenimentul a fost mediatizat de TV. AS Târnăveni, TVR3, revista „Vatra veche”.

Cuvintele ce-au rodit pe ogorul minții, adăpostind gândurile și sentimentele scriitorilor

și poezilor, au format un luminos snop printr-o expoziția de carte de la care n-a lipsit tricolorul pe care l-am împletit cu mâinile pornite din suflet românesc.

Moderatorul artei cuvântului, fiind omul de omenie, mentorul cultural, scriitorul Nicolae Băciuț, domnia sa a susținut și un recital poetic în memoria poetului neamului Adrian Păunescu. Au fost expuse și prezentate cărțile semnate de Tina Avramescu, Nicolae Băciuț, Sorina Bloj, Gabriella Costescu, Răzvan Ducan, Ligia Ana Grindeanu, Ana Munteanu Drăghici, Nicolae Șincan. Autorii cărților au citit din opera lor, au făcut referire la menirea scriitoricească și au donat cărți.

În acest cadru de trăire sufletească de înalte dimensiuni valorice, poeta Gabriella Costescu, președintele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” a înmănat doamnei Dinuca Burian, o **DIPLOMĂ DE EXCELENȚĂ** pentru activitățile noastre derulate în parteneriat cu Biblioteca Orășenească „Liviu Rusu”, până la încheierea activității ca manager al acestei instituții.

Deoarece am avut o colaborare fructuoasă datorită dinstinsei doamne Dinuca Burian, Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” a încheiat un nou parteneriat cultural prin Asociația Culturală „Graiul Câmpiei”. Acestei

diplome de Excelență, i-a fost atașat un colaj cu fotografii cu toți membrii asociației noastre, în semn de prețuire față de reușitele realizări ale domniei sale, cu mulțumiri pentru organizare, primirea noastră ca oaspeți în Sărmașu, atitudine impecabilă și verticalitate culturală.

Poetul Răzvan Ducan din Târnăveni, a recitat din creația sa un poem dedicat sărbătorii grâului. Cântecul popular, izvorâte din seva neamului românesc, s-au întâlnit în comori cu ecourile Dealului „Comorii” și văilor de la Sânpetru de Câmpie. Ospitalitatea românească a fost la ea acasă în ograda familiei gazdă a doamnei Aurica Pop, în locația „La Basculă”.

Sub semnul sărbătorii „Cununa Grâului” am trăit și re trăit impresionante momente

spirituale la Biserica Mănăstirii „Sf. Mina”. În acest locaș Sfânt, Preotul Ilie Bucur a săvârșit Sfânta liturghie a zilei de duminică 24 iulie 2023 și a predicat pe tema vindecării a doi orbi și a unui mut.

De altfel omul, preotul și scriitorul Ilie Bucur dovedește milostivenie în obștea din care face parte și pe care o păstorește cu credință și har. Ca invitat, prof. Costel Neacșu a slujit cu har pledând pentru prioritatea valorilor spirituale raportate la cele de ordin material ca și condiție existențială.

Voci divine au dat răspuns liturghiei și au dăruit pricesne enoriașilor, prin prestația muzicală a doamnei preotese Bucur și a credinciosului profesor scriitor Costel Neacșu. Enoriașii împreună rugători au dovedit receptivitate participând interactiv, în număr mare la sfintele rugăciuni și cântări bisericești.

Referindu-se la sărbătoarea „Cununa

Pr. Nicolae Șincan, Sorina Bloj, Nicolae Băciuț, Dinuca Burian, Gabriella Costescu, Tina Avramescu, Col.(r) Marcel Dumitrescu, Ana Munteanu Drăghici.

Dinuca Burian, Grupul „Crenguță de brad” – Reghin, Maria Bucin - „Tezaur uman viu”, Sorina Bloj

Grăului”, bunul părinte Ilie Bucur a făcut aprecieri subliniind rolul unor astfel de momente privind dăinuirea neamului nostru românesc. Am avut bucuria și onoarea să fiu invitata alături de poeta Gabriella Costescu, în fața altarului spre a susține un recital de poezie religioasă. Gabriella a intercalat, în cadrul rugăciunii pe care a rostit-o, un impresionant poem făcând parte din creațiile sale de poezie religioasă (premiată la concursul „Credo”)

Ce mai faci Doamne?

Gabriella Costescu

Ce mai faci Doamne?
Pe Tine nu te întrebă nimeni
cum ne suportă mereu nemulțumiți?
Ți-au rămas mâinile
pline de lut și Cuvânt.
Cu lacrima Ta picurată-n palme,
înmoi zilnic tina
cu care ne ungi ochii.

Durerea din coasta adamică
așezată-n frumos,
nu te răsplătește.
Rodul pântecelor Edenului
nu îngenunchează...
„Amin”-ul zilnic își pierde puterea
în gurile care-l șuieră șerpește.

Lasă-mă să-Ți ating haina
țesută dintr-un fir
și nu Te supăra...
sunt curioasă...
vreau să știu
ce mai faci Doamne?

La rându-mi, am ales să recit poezia „Cereasca Grădină”, ed. „Vatra veche”, care face parte din volumul meu de poezie religioasă cu același titlu cuprinzând 40 de poeme și care a fost premiat la concursul de poezie religioasă „Credo”.

Cereasca Grădină

Cineva se roagă pentru noi,
Cine se roagă?
Cineva suferă pentru noi
Cine se roagă..?
Pentru necredință din noi
Ziua întreagă,
Noaptea celor de-apoi,
Cine se roagă?
Truda și goană ne fac uitați
De îndurare
Însă se roagă să fim iertați

Pr. Ilie Bucur, Ana Munteanu Drăghici

Cei cu iertare...
Deși pământ, avem cerul în noi
Prin rugăciune,
El ne dă soare, lumină și ploi
Și-nchinăciune.
Cineva se-ndură de noi
Pentru ne-îndurare,
Cineva ne iartă pe noi
De neiertare...

Din pământ în pământ
E o parte din noi,
Dar rugăciune
Pentru cuvânt și iubirea de-apoi
Și-nchinăciune.
Cineva poartă cerul din noi
Spre casa divină
Ruga se-nalță odată cu noi
Și se închină
Să fie lumină, lumină de-ajuns
Până nu-i însurare,
Să rămână cuvântul din noi
Mai presus de-ntunecare...

Din iubire de oameni
Să-nflorească în noi
O cerească grădină!
Să ne rugăm cu frumosul din noi
Pentru lumină!

Mulțumesc proniciei cerești pentru darul sufletesc al acestei duminici și mâinii din dreptul inimii, întinse spre poezia noastră, prin vrerea lui Dumnezeu, de către preotul Ilie Bucur!

Binecuvântată fie ÎNCUNUNAREA SĂRBĂTORII!

ANA MUNTEANU DRĂGHICI

GABRIELLA COSTESCU

Verzi catapetesme

Ca timpul alunec
Prin clorofila verii,
Fără să mai judec
Ce parfum au teii

Corola din cireși,
Salba salcânilor,
Tu o înțelegeși...
Zbor al păsărilor

Părăsindu-și cuiburi
Pentru-n cor în crâng.
Puii, doar cât ciucuri
Periindu-și fulgul

Tot albastru-i lacul,
Crângul cu miresme,
Presară-n tot locul
Verzi catapetesme.

Bahică...

Timidă toamna scrijelește-n vară:
„Hai pleacă... pentru-a câta oară
Te rog să nu mai zăbovești...
Căci am și eu o tolbă cu povești!”

O fi nedrept să pun pălărioara
În cuiul asfințitului când pleacă vara?
Drumeagul înspre luncă se înfundă,
Cu pașii ruginiți de-a toamnei rugă.

S-au copt pe viță bahicele boabe
Gustând cu poftă soarele își soarbe

Mustind ca lacrimile pe sub barbă,
Bobițe ce s-au risipit prin iarbă.

Cânt și alerg desculță printre vii
Te strig ferice, chiui să îmi vii,
Marama diafană o desfac din plete
Să degustăm iubirea pe-ndelete.

Zori promise

Ai fi dorit să îți mai scriu
Dar calc zăpada altui vis
La brațul lui nu e pustiu
Iar zorile... mi le-a promis!

Spre seară iau pe umeri vara
Ca o manta înmiresmată,
Îmi prinde-n păr floarea ca para
Pe rochie, marea-nspumată.

Îmi desfrunzește linul somn
Podoabă vrednică din toamnă
Pe văi cu iezere sub cerul domn
Genunchiul îmi sărută-n doară.

Când peste plânsul unui tei
Revarsă pentru mine visul
Alerg și joc, sar peste Strei
De mă apucă paradisul.

Stinsă patimă

Vântul smintit iar mi-a răvășit
Culoarea curcubeului
În pletele rebele

Adevărul mi-a turnat nisip
În ochii
Deveniți clepsidra iubirii
Ca luciul apei.

Lumina mă poartă ca un vals
Pe forma fiecărui pas
Atingere clar febrilă.

Simt cu pielea ta arămie,
Arsura soarelui cât o păpădie
Cu mirosul verii coapte

Pâlpăire în neantul lacrimii,
Lumi pierdute în dansul luminii
Noi... în stinsă patimă.

VIORICA ȘUTU

Poeme Tanka

**

Păsări albastre
îmi scurmă prin amintiri
risipind perle.
Cărbuni stinși se reaprind
în flăcări jucăușe.

**

Noaptea se lasă
franjuri grei de stele
o împodobesc,
din înalturi tăcerea
făcându-și în piept sălaș.

**

Viața trecându-mi
printre anii tot mai grei
și însingurați.
Cu îndoielnic surâs
ridic privirea la cer.

**

Căuș de suflet
între petale ascuns,
pocal de văzduh
revărsând peste mine
ceasuri de vecernie.

**

Dincolo de noi
ochi de apă amară,
pustiu necuprins
trașând nou drum spre stele,
sete de albe tăceri!

Epigrame

Surprindere

El îi așterne cerul la picioare
Zâmbind cu albul jderului pe
colț.
Ea... numără petalele din
floare,
Surprinsă vede că e fără
„soț”.

Dezamăgire

Te văd și azi, frumoasa mea
cadână,
Dar simt mereu că ceva îmi
scapă.
Privesc ca însetatul în
fântână,
Dar e plină de ecou și fără
apă.

Promisiuni pentru Rimini

Am participat în vara acest an 2023,
la Festivalul Internațional de folclor din
Italia, găzduit de orașul Rimini.

Viorica Șutu la Veneția

Alături de artiștii din Reghin,
Ansamblul „Crenguță de brad” condus de
binecunoscuta cantautoare Sorina Bloj, am
fost invitați și câțiva autori de cărți, iubitori
ai scrisului, pentru lansări care urmau să
aibă loc în a doua parte a festivalului de la
Rimini, la Bologna, Veneția și în insula
Murano, la renumita sticlărie al cărui
director, român de origine, ne-a întâmpinat
cu șampanie și gustări, dar mai ales cu
zâmbet cald și demonstrații în atelierul de
sticlărie, unde am putut admira adevărate
opere de artă, multe dintre ele sub amprenta
puternică a sculptorului român Guguianu,
care a fost o vreme profesor la școala de arte
din San Marino.

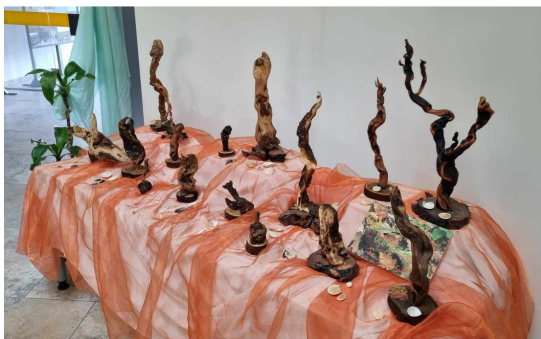
Statul San Marino era următoarea
destinație în periplul nostru cultural. Drumul
a fost lung, dar atmosfera veselă și
prietenosă din autocarul care a devenit un
cenaclu pe roți, ne-a făcut să uităm de
osteneală. Auzisem despre taifunul ce s-a
abătut asupra Italiei și mai ales tocmai în
locul spre care ne îndreptam noi, Rimini,
care era în ochiul ciclonei, dar nu ne-am
imaginat ce avea să ne aștepte acolo.

Autostrada inundată, mii de hectare acoperite cu apă, acoperișuri smulse, copaci sfârtecați. Au urmat ocoluri lungi cu autocarul prin alte zone necuprinse de ape, pentru a ajunge la hotelul rezervat. Ghidați de oameni buni - o organizare exemplară în aceste condiții - am ajuns la destinație, nu departe de plajă. Când rostești acest cuvânt îți imaginezi cu bucurie nisipul cald, umbrele de soare, înghețată și muzică. De pe balcon vedeam cu stupeoare o cu totul altă imagine. Grămezi imense de copaci dezrădăcinați, păduri întregi aduse de valurile nămolose ale Mării Adriatice. Imagini de coșmar, completate cu informații dureroase cu tribut de vieți luate de ape. Orașul a fost ferit ca prin minune de inundație, apa s-a oprit ca „Hannibal ante portas”. Preotul Marcian Bucurenciu, pastorul minunatei comunități românești din Rimini, ne-a povestit cum s-au rugat toți în genunchi, neîncetat pe timpul furtunii, iar clopotele n-au încetat să bată până când nu a trecut furtuna, iar apa s-a oprit ca prin minune la poalele orașului.

Așadar, festivalul a avut loc în ciuda tuturor problemelor și zeci de ansambluri din Europa s-au desfășurat cu talent și originalitate, punând juriul în mare dificultate, astfel încât, au fost acordate trofee tuturor participanților. Iată dovada certă că spiritul este mereu deasupra aroganței forței de orice fel ar fi ea. Căldura și ospitalitatea acestui oraș nu pot fi uitate ușor.

De aici a pornit ideea expoziției „Întoarcere la rădăcini”. Am adunat de pe plaja răvășită o mulțime de rădăcini care purtau încastrate în ele pietricelele din

timpul creșterii, forme inedite care incitau privirea cu unduirile lor reptiliene, cu linii și curbe perfecte care m-au îndemnat să le ajustez prin sculptură, să le pun în valoare și să promit că voi face o expoziție în memoria celor dispăruți în ape. Convingerea că voi putea realiza acest proiect am avut-o în momentul unei conversații cu preotul Gabriel Cerbu, un om cu aleasă vocație cristică, pastorul românilor din insula stat San Marino. Perspectiva, peisajul, marea văzute de pe înălțimile acestei insule ne-au creat tuturor o capitulare estetică necondiționată, completată mai târziu de valurile de smarald din laguna Veneției, care ne-au purtat spre altă insulă, Murano. Iată cum, într-o lume în care se țin prelegeri de viață, comunicatele sunt pline de cifre cu morți, dezastre, atentate, cutremure, singurul adăpost posibil este acceptarea superstițioasă a valorilor consacrate.

După două luni, la Festivalul Meșteșugarilor de la Toplița, a avut loc expoziția realizată din rădăcinile mării, alături de pictură, grafică și stampă japoneză. Desigur că nici premiile, nici diplomele nu pot egala bucuria îndeplinirii unui proiect, al unei promisiuni îndeplinite. Alături de pasionatul pentru fotografie și talentatul Sorin Surdu, ale cărui instantanee din natură completau perfect statuetele din rădăcini, am realizat o altă expoziție, de data aceasta la Târnăveni, pentru cei 300 de angajați ai Fabricii de ventilatoare „Ruck”. Administratorul acestei firme sponsorizează generos talentele și performanța școlară. Din toată această aventură comună am înțeles că solidaritatea, căldura umană n-au dispărut, că în orice deznădejde poți vedea măcar o picătură din partea paharului plin, că o poți multiplica pentru a-i netezi asprimea prin lucruri minunate, gânduri și acțiuni făcute cu sufletul.

Viorica Șutu

Sorin Surdu, Viorica Șutu - expoziție

August

AGAPĂ LITERARĂ

Seara de 14 august 2023, întâlnire cu poezii și interpreții care AU GUST pentru cultură, din Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”; ne-am întâlnit să celebrăm slova inclusă în câteva reviste de cultură din Sighișoara și Diaspora.

Ligia Ana Grindeanu, membră a Cenaclului „Retro” din Chicago, vine în vizită la Sighișoara, la vatra pe care mama, Ana Munteanu Drăghici o păstrează caldă pentru ea. Nu a venit cu mâna goală. A fost prezentată cartea „Nebunatici și cumini” a Cenaclului „Retro”, autor Anda Cristolțean din Chicago, am recitat și ne-am bucurat de prezentarea revistelor: „Creneluri Sighișorene” nr. 23, revista Bisericii Ortodoxe „Sf. Atanasie cel Mare” din Aurora SUA.

De fiecare dată avem publicații noi. Primim sau trimitem reviste la Chicago și cu aceeași generozitate ni se aduc de acolo informații culturale cuprinse între paginile sau cărțile unor publicații.

Am făcut un „remember” al celor plecați de printre noi, dar, pe care-i prețuim, iar din creațiile personale a recitat Ana

Emilia Țăran, Gabriella, Ligia, Ana, Anda, Traian

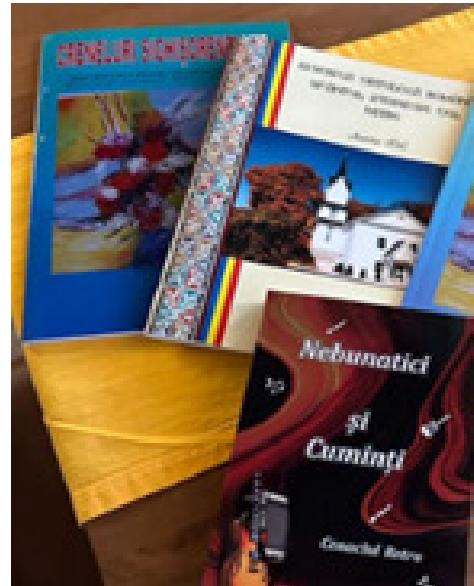
Munteanu Draghici, Ligia Grindeanu, Anda Voican, Emilia Țăran, Traian Comșa.

Mulțumim pentru găzduire doamnei Dana Ganea, de la pensiunea „San Genaro”-Sighișoara. Decorul deosebit al sălii, cu biblioteci imense de jur împrejurul încăperii, picturile și pianul, impresionează și ne stârnește dorința de a reveni mereu în această locație.

Gabriella Costescu

Fam Grindeanu Iulian, Ligia, Alexandru și Adelina, Ana Munteanu Drăghici, Gabriella Costescu, Traian Comșa, Anda Voican

GEORGE CĂLIN

înveșnicit în visele nopților...

se-aud tropote de vise din depărtări,
stropii de rouă mă fac să-ți sărut genele,
să mă las zburat precum o frunză îngălbenită,
plin de zâmbet..., fierbinte...,
prea visător..., prea ireal...

zâmbetul tău a fost aerul pe care îl respiram
vreau să știu ce foc arde în tine,
ce porți în inima ta,
dacă ai cutezanța să visezi,
dacă îți asumi riscul să pari
ne bună în numele iubirii...

sună ciudat, nu; ce rost mai au cuvintele?
ce rost mai au încurajările..., speranțele?

visul stă arcuit ca un păcat peste inima mea,
mi se încolățește pe gânduri, treptat,
mă sufocă;
mă scald iarăși în privirile tale adânci...

într-o deplină tăcere
îmi îmbrac straietele împovărate cu Viață...

visele mele te pândesc din umbra copacilor,
focuri răzlețe luminându-ți pașii –
suflete înfometate, pecetluite de dor

până într-o Moarte complice prezentului;
suflete în continuă stare de somnolență...

înveșnicit în visele nopților mele de dragoste,
îmi risc Viața cuibărindu-mă în tine...
nu mă recunosc; îți cerșesc gura umedă de
păcat...

nu șopti nimic, lasă-mi visele crude
să colide fără de țință
prin trupul tău amirosind a căpșună;
lasă-mi mâinile înfrigate de dorință
să te cuprindă într-o iubire nutrită de veacuri...

carnea înfiorată de mersul meu prin tine
se revoltă în amurguri, îndoliindu-ți trăirea,
oasele-ți urlă împrăștiate;
nu șopti nimic..., nu fugi..., nu lăcrima;
eu – truditul dragostei tale
te modelez din interior spre în afară,
răsturnând Cerul peste lume;
aștept în întunericul dimineților;
zările sunt întunecate...

furtuni de-amintiri le adapă cu nori
nu mai sunt de pus întrebări;
ne agățăm gândurile de poalele viselor...

miroase a umbră de dor...,
a speranță..., a fragi ce dau în pârg...,
miroase a tine..., miroase a mine...

am defrișat toate amintirile ce te împădureau
cu părul în vânt și cu tălpile goale...

închide ochii, Îngerii,
dezgoliți de aripi, ne-au jefuit visul...

piatra modelată își dezgolește trupul...

pornesc din sângele meu,
intrând foșnind în tine;
perdeaua înstelată a nopții
se așterne iară peste noi,
îngânând, în surdina,
povești desprinse din Viață...

ciutele visului meu se adapă, încolonate
între granița trecutului și cea prezentului,
în noaptea din vis, măsurându-se cu Infinitul...

în tine zace izvorul ce-mi alimentează
Viața..., Speranța, Credința și Dragostea;
mă ții încrustat în neputință,
mă ofilesc fremătând de dragoste,
inima ta dăltuită în piatră cubică,

urlă haotic de veacuri și veacuri,
pierdută printre stele căzătoare,
înfiorând zborul păsărilor de veghe,
umbrele copacilor trăsniți în mijlocul verii,
trupurile înlănțuite ale îndrăgostiților lumii...

tu, crezi că te iubesc?
nu, îți scriu doar scrisoare de dor,
cu frunzele îngălbenite ale toamnelor mele...

eu, sunt cel care te întrupează
din piatra inimii tale,
cu ostoitele mele palme bătucite de dragoste...

atinge-mi umbra aripilor,
în somnul tău fără de vise,
vei vedea cum vin
să mă adăp împreună cu ciutele;

tu, crezi că te iubesc?
nu, eu pentru tine trăiesc,
îți încrustez nou chip
foșnind de fiorul atingerilor;
piatra modelată își dezgolește trupul,
necunoscut privirii mele de veacuri...

tu, crezi că te iubesc?
nu, îndrăgostit mă pierd sub roțile Ursei Mari,
spionându-ți formele,
adulmecându-ți trupul...

visele mele eliberate,
galopează în sălbăticie;
răurile vuiesc căutându-te dincolo de blestem...

tu, crezi că te iubesc?
nu, întemnițat în suferință te pierd printre nori,
înstrăinându-te în cenușa Timpului,
țesută-n pânză de păianjen...

îmi îmbrac inima
în cununi de frunze și flori
căutându-te
între nervurile pietrei din care te încrustez...

tâmpla mea se răscoală...

nemișcat, prins între Viață și Moarte,
caut chipul tău de ceară plămădită din păcate,
într-un colț întunecos și prăfuit de Timp...

un copil, născut din flori,
te caută la colț de stradă cântând suav,
înfiorat de blestemul dragostei tale...

tresar straniu;
la alt colț de stradă, urmăresc
un dans de balerină pe acorduri necunoscute,
dezlănțuite de umbrele
ce stau zidite în tăcere...

mă înrobesc în acest dans calm,
fără de capricii...

atâta liniște e în mine;
aud cum murmură sângele nemișcat,
prins între Viață și Moarte,
am împreunat palmele cuprinzându-ți chipul
ca într-o imensă clepsidră fără de nisip...

am alungat păsările înlăcrimate ale visului;
am înflorit zâmbete pe chipul tău,
încrustându-ți un singur sărut pe buze...

umil îngenunchez în fața ta
rugându-te cu sângele..., cu oasele...,
cu tot ce este mai sfânt în mine
să-mi dăltuiești,
în sufletul tău, o clipă de dragoste...

ți-am furat trupul devorându-l cu rugul buzelor
pecetluite cu iubire,
rănindu-ți coapsele..., sânii...,
într-o nebunatică joacă a posedării carnale...

ți-am furat un sân, un singur sân
ascuns în întunericul camerei mele;
mă căznesc să-l dăltuiesc pe cel de-al doilea
din piatra albă a drumului...

te-am furat goală într-o singură clipă,
uitând că mai există lege și Dumnezeu;
uitând că pământul,
ce zace sub tălpile noastre,
e materia din care am fost plămădiți
și-ntrupați cu Viață...

dacă ți-e teamă de întunericul nopții,
privește cum îți luminez visele...,
cu gândurile..., cu stelele..., cu Cerul
și vezi cum se nasc visele noastre
din poveri de cuvinte,
am putea învăța orologiul
să bată ora neîntâmpată,
am putea împărți
cu exactitate secunda mea la a ta...

amintirile sub tâmpla mea se răscoală...
nemișcat, prins între Viață și Moarte,
chem tăcerile să se așeze cuminți
între noi...

Luni, 21 august 2023, la Biblioteca Județeană „Octavian Goga” din Cluj, a avut loc a doua Sesiune de Comunicări Științifice a Simpozionului Internațional de Cultură și Spiritualitate „Dimitrie Cantemir – promotor al umanismului și preiluminismului românesc din secolele XVII – XVIII”. Invitația este formulată de Universitatea de Stat din Republica Moldova, Societatea Culturală „Apollon”-România și Academia Internațională de Literatură și Artă, care are desfășurare itinerantă: București, Cluj Napoca, Iași și Chișinău-Basarabia. Moderatorii evenimentului au fost prof. dr. Maria Vaida și Excelența Sa domnul George Călin – Ambasador Cultural Convenția ONU – Geneva, care, a prezentat și membrii „Apollon” care l-au însoțit din București:

Maria Vaida, George Călin

Aura Ungureanu, Lelia Stupcanu, Adrian Bulgaru, Gheorghe Matei, Adrian Bulgaru, Gabriella Costescu - președintele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, Nastasica Popa din Năvodari, Mihaela Dana Chioariu din Sibiu.

Elena Locusteanu, Aura Ungureanu, Gabriella Costescu

Vernisajul expoziției de pictură și grafică a artiștilor plastici a avut loc în foaiorul Bibliotecii „Octavian Goga”: Laura Poantă (grafică), Emilia Trandafir, Ion Cristofor, Constanța Abălașei Donosă (grafică), Ionica Bandrabur, Maria Pal, Alex Cuibus, Ionela Flood, Vasile Gheorghită, Iosana Maria Ghilea (grafică), Mihai Teodor Olteanu, Mariana Alexandra Elas. Profesorul de artă

Margareta Catrinu a făcut prezentarea lucrărilor expuse, în detaliu.

Gabriella Costescu, Claudiu Pintican, George Călin, Ara Sânziana Pintican

A avut loc un recital de muzică și poezie susținut de studenta Ara Sânziana Pintican, actorul Claudiu Pintican – directorul Teatrului „Ararat” din Baia Mare și membrii „Apollon”-România. Au participat istorici, cadre didactice, artiști plastici, scriitori, jurnaliști și alți oameni de cultură din România și Republica Moldova. Excelența Sa domnul George Călin, a oferit premii, diplome, unor elevi care au scris eseuri cu referire la acest moment marcant al istoriei „Cantemir – 300”. De neegalat a fost col. (r) Gheorghe Matei, care a oferit câteva planșe criptate, doamnei Maria Vaida și Margareta Catrinu. Sala a fost plină cu oameni frumoși, care au răsplătit cu aplauze premianții și expozanții.

Gabriella Costescu

CONSTANTIN POPESCU

„Creneluri Sighișorene”

Bucovina - Suceava
Lecție de poezie istorie și cultură

Ștefane, Măria Ta

Tu, ce-o viață ai luptat
Cu turcii ce-au dat navala,
Ștefane, nici n-ai visat
Pe ce mâini ajunge țara!

Totul au predat la cheie
Bolnavilor din elită,
Asta fac azi dregătorii
Și-avem o Țară chinuită...

Creierul l-avem blocat,

Nu suntem deloc normali
Într-o lume de primat,
De coioți și de șacali.

Ștefane, Maria Ta,
Te cere Putna, te așteaptă,
Vino azi, te cheamă Țara,
Vino, lumea o îndreaptă!

Sunt momente când istoria clocotește. În astfel de momente eroii nu fac rabat de la nimic, ies la lumină, luptă pentru popor și glie, mergând până la sacrificiul suprem și intră în nemurire.

Societatea Culturală „Apollon”, condusă de dl. Ambasador Convenția ONU, George Călin, în cadrul festivalului „Cult' Art – Bucovina” - Ciprian Porumbescu - Ion Grămadă - a comemorat doi din eroii acestor ținuturi încărcate de istorie, personalități marcante ale sfârșitului de secol XVIII și început de secol XIX, Ciprian Porumbescu și Ion Grămadă, doi bucovineni care s-au jertfit pe altarul luptei pentru țară, pentru drepturile românilor din Bucovina.

Evenimentul a continuat acasă la amfitrionii întregii manifestări, Limona și Narcisa Rusu, gazdele noastre perfecte pentru toată perioada, sprijiniți pe linie de catering de „Master Chefi” competenți Olga Grigorov și Ionica Bandrabur. Responsabili cu partea artistică, regizorul și directorul Teatrului independent „ARARAT” Baia Mare, actorul Claudiu Pintican și talentata cantautoare și poetă Geta Lipovanciu din Basarabia străbună.

Cultura la ea acasă sau... acasă la Ciprian Porumbescu și Ion Grămadă

O altă zi de poezie, o altă zi de muzică pe meleaguri încărcate de istorie, locuri pline de autentic românesc, acasă la un mare patriot și muzician de excepție, eroul care a îngemănat în muzica sa șoaptele izvoarelor, jalea buciului strămoșesc, freamătul codrului și cântecul păsărilor - Ciprian Porumbescu. Un alt mare patriot român din panoplia luptătorilor pentru identitatea și drepturile poporului român, care, la fel ca și marele Mihai Eminescu, a fost prigonit, urmărit și întemenițat de stăpânirea habsburgică, temnița grea fiind, se pare și cauza bolii și morții lui. Habsburgii, ai căror urmași, azi ne umilesc prin Europa și care continuă jaful din secolele trecute, cu ajutorul slugilor lor, „cozi de topor” - pseudo conducători, trădători ai interesului național, luându-ne tot ce avem mai de preț - petrol, gaze, păduri, etc.

Comemorarea oamenilor de cultură, a eroilor, patrioților români, a marilor poeți ai neamului, la „Apollon”, a devenit rutină, „boala profesională”, așa cum este și deviza Societății Culturale „Apollon”, condusă de

dl. Ambasador Convenția ONU, George Călin; în perioada 25-27. 08. 2023, au fost comemorați pe eroii acestor ținuturi, de lângă Putna lui Ștefan cel Mare, cei care dau și numele festivalului – „Cult' Art – Bucovina” - Ciprian Porumbescu și Ion Grămadă.

Zile încărcate de emoție, poezie și muzică. Oameni frumoși, oameni de cultură, poeți, actori, soliști, ansambluri tradiționale din zonă, oficialități locale: Viorica și George Călin, București; Victor Cobzac – Ungheni, Basarabia; Olga Văduva Grigorov – Tulcea; Limona și Narcis Rusu – Suceava; prof. Valeria Stupcanu – Urziceni, Ialomița; Viorica Cornea, Slatina, Suceava; Claudiu Pintican, Baia Mare, Maramureș; Stănică și Laurențiu Turcu – Rm. Sărat, Buzău; Mădălina, Geta și Chiril Lipovanciu – Chișinău, Basarabia; Elvira Răceală – Constanța; Mariana și Cristi Moga - Sebeș, Alba; Viorica Constantin Popescu – Craiova, Dolj; col. Gheorghe Matei – București; Rădița Rodica Răpeanu - Năvodari, Constanța; Ionica și Ticu Bandrabur – Slănic Moldova.

Gazde de înaltă ținută și organizatori ai evenimentului, poeta Limona Rusu - urmașa eroului Ion Grămadă și Narcis Rusu, familia care ne-au pus totul la dispoziție, inclusiv... casa! Mulțumiri tuturor! Multumesc juriului concursului de poezie, pentru acordarea Trofeului „Ciprian Porumbescu”!

Acest eveniment a fost organizat de Consiliul Județean Suceava, Societatea Culturală „Apollon”-România, Academia Internațională de Literatură și Artă și Centrul Cultural Bucovina.

Constantin Popescu

BASARABIA străbună - istorie, cultură, poezie, sub egida APOLLON sau eternitatea la ea acasă.

Pentru ce și până când, noi românii ne așteptăm soarta sute sau o mie de ani, dar nu ne-o acceptăm? De ce și până când credem ca suntem calitativ inferior altor nații? Până când ne trădăm, ne vindem conducătorii adevărați care au făcut istorie și nu ne dorim lângă noi frații? Întrebări retorice care aruncă mari umbre de tristețe asupra sufletului celor care încearcă sa răspundă în vreun fel. Exista un proverb românesc, se pare, care spune așa: „Ceasul umblă, lovește și vremea stă, vremuiește”.

31 august și 1 septembrie 2023 - două zile de referință, zile pline de încărcătură emoțională, în care delegația membrilor „Apollon”-România, condusă de dl. Ambasador Convenția ONU - Geneva, dl. George Călin, a fost prezentă la Centrul Național de Creație Satul Moldovenesc

*Laur Turcu, Lelia Stupcanu, George Călin,
Constantin și Viorica Popescu*

„Buciumul”, din Chișinău, director Maria Stoianov, respectiv - Biblioteca Publică Raională „ÎPS Antonie Plămădeală” din Palatul Princiar Manuc Bey - Hâncești - Basarabia.

Au participat membrii „Apollon”-România și membri Filialei „Apollon”-Chișinău, președinte executiv scriitoarea Lidia Grosu – secretar științific al Universității de Stat din Rep. Moldova – partener cultural „Apollon”-România. Au avut loc două lansări de carte - Laurențiu Turcu și Am sărbătorit „ZIUA LIMBII ROMÂNE! sub titlatura „Patria mea e Limba Română” prin două lecții de poezie și ne-am întâlnit cu frații noștri basarabeni la ei acasă și... la noi acasă, pentru că toți și ei și noi suntem „acasă”... în România Mare!

Constantin Popescu, au recitat din creația proprie: pr. prof. Laurențiu Turcu, Veronica Bumbu, Geta Lipovanciuc, Constantin Popescu, Ludmila Sochircă, Silvia Cipovenco, Diana Sava Dărănuță, Lidia Grosu, prof. Valeria Stupcanu și inegalabilul declamator și patriot român, Ion Tataru.

Reprezentanții Satului Moldovenesc „Buciumul” au susținut un program excepțional de muzică folclorică românească autentică – moment plin de emoție pentru toți și am jucat hora frăției. O prezență aparte în cadrul ambelor lecții de poezie a reprezentat-o d-na Maria Stoianov, director al Centrului Național de Creație Satul Moldovenesc „Buciumul” - Basarabia, om de cultură de excepție cu patriotismul în sânge, la fel ca toți cei care au ținut să fie cu noi.

Oroian Rita, Peisaj

Români frumoși, cu sufletul deschis, din ai căror ochii picură dor și iubire de țară, oameni al căror Românism și Patriotism se citește în priviri și încă nu a devenit desuet, ca în Romania Mamă... Pe ei, încă nu i-a „atins” prea mult frenezia occidentului, adică „bunicuța” europa (cu litere mici) Mulțumim, Basarabia! Continuăm...

Din Basarabia străbună

Din Basarabia străbună,
De dincolo de bătrânul Prut,
Unde istoria e scrisă cu lacrimi,
Române basarbean, te contrasalut!

Avem un singur Dumnezeu,
O singură și arzătoare dorință,
O singură Țară de Limbă Română
Și multe sute de ani de suferință!

Ne vom salva doar împreună,
Avem dor mare, lacrimi eterne,
Vom lua îndărăt ce ne-au furat tâlharii,
Curge tricolor Basarabia prin vene!

Momente cu încărcătură sentimentală aparte, o nouă Lecție de Poezie, de aceasta dată o lecție comună - Societatea Culturală „Apollon”, condusă de dl. Ambasador Convenția ONU - Geneva, George Călin și Cenaclul literar- creștin „Cuvântul” - președinte Raisa Plăieșu, un om care respiră precum trăiește - poezie, cultură și românism. Aceiași oameni frumoși, cu suflete mari, cu unitate de grăire și simțire românească!

Ospitalitatea la ea acasă, participanți tineri, soliști remarcabili, copiii talentați de vârste fragede, 9 ani dar și o solistă... nonagenară, care au încântat auditoriul prin evoluție și prezență.

Constantin Popescu
BASARABIA - Chișinău

Biblioteca Națională a Republicii Moldova
02. 09. 2023

CONSTANTIN POPESCU

Limba noastră cea română

Cânt de pasăre măiastră,
Roșă, galbenă, albastră,
Limba noastră.
Scânteie de faur,
Miere e și sfânt tezaur,
Limba noastră cea de aur.
Petală de floare,
Cântec de privighetoare,
Limba noastră e din soare.
Cântec ce alintă,
Doină ce sufletu-ncântă,
Limba noastră ne e sfântă.
Ne e hrană, ne e apă,
Ne hrănește, ne-adapă,
Limba noastră cea curată.
Lira fermecată,
Fierbinte și colorată,
Limba noastră adorată.
Muzică și poezie,
E și munte și câmpie,
Limba noastră dulce-amăruie.
Tandă și melodioasă,
Mâner și tăiș de coasă,
Limba noastră cea frumoasă.
Fagure de miere,
Îmbrățișare după mângâiere,
Limba noastră crescută cu durere.
Cântec de lună,
E și vânt e și furtună,
Limba noastră cea română.
La mulți ani, Limbii Române!

31. 08. 2023 – Chișinău

Mi-au fugit și strugurii din vie...

Azi, când înserările sunt tot mai gri,
mai reci și triste,
în timpuri când vara,
parcă nu mai vrea ca să existe,
Ce năluciri..!
Prin pogoanele de vise,
eram la cules de iubiri...
Iubito, uneori chiar mi se
întâmplă...
Am însă norocul să am
și-o inimă la tâmplă...
Dar, stând așa, de vorbă cu mine

într-o seară când toamna se
revarsă,
inima, insista
să-mi povestească de tine....
Și se plângea că ai plecat de-
acasă...
Crede-mă!
Mă închin și la icoane,
eu, sigur nu am nici-o vină!
Nici vise multe n-am,
poate cateva pogoane,
cu umbra ochilor tăi și sânii goi,
plimbându-se provocator
la mine pe retină...
La-nceput, din haos s-a născut
lumina,
apoi, toamna, probabil a
intervenit
iar dorul de femeie a devenit
nemărginit...
E toamnă, mă mângâie de zor
iubirea ta
și precum vântul mă adie,
iluziile s-au rătăcit prin ieri,
mi-au fugit gutuile și strugurii
din vie...
De tine plâng pereții,
așternuturile și odaia
iar în gara noastră fermecător de
mică
au rămas toamna, șinele și
ploaia...

Curg frunze...

Prin toamne catifelate și
demente,
Funii, de-amurgul azuriu mă
leagă,
Mă îngroap în dor și sentimente
Și viața nu mai pare o hodoagă.

Liniște și păreri de rău curg din
flori,
Hipnotizante iubiri, lumină din
stele,
Nebunie, esențe de parfum și
culori,
Curg frunzele, anii, curg zilele
mele.

Legăminte, povești, lacrimi,
șoapte
Toamna, iubirea inima-mi
înfioară,

Tânguit de pasăre părăsită-n
noapte,
Recital din lumi celeste la
vioară...

Urlă sufletul în mine ca un
uragan,
Iubirea pare a fi mereu o
chemare,
Prin timp alunec ca pe un
tobogan
Și viața e o continuă întrebare...

În fața gândului cuvântul se-
nchină,
Te caut în liniștea frunzelor
căzute,
Din emoții de cer se revarsă
lumină
Și parfumul gutuilor galben-
mute...

Vinovat de toamnă

Verdele e trist, se stinge în abis,
Visele se strâng ca un ciorchine,
Plânge ziua, liniștea s-a sinucis,
Mi-e toamnă iar... și dor de tine.

Toamnă, iubire, viață de fluture,
Mici bucăți din cosmogonia
lumii,
Tăcerile noastre vorbesc singure,
Paradigmă de măreție a inimii.

Iubirea nu are nevoie de cuvinte,
Îmbrățișările ne sunt certitudini,
Toamna e de aceeași sorginte,
Ochii sunt elementare atitudini.

Vin stelele seara să se culce,
Dorul etern îmi este pasager
Glasul iubirii este mereu dulce
Iar toamna are rang prezbiter.

Caută-mă sub clar de lună,
Lubește-mă în seri de toamnă,
Să ascultăm liniștea-mpreună
Și la nemurire mă condamnă.

Se-așterne și rugina peste cer,
Trupul tău alb se lăfăie-retină
Sub sărutări de vânt și ploaie,
Sunt vinovat de toamnă și
lumină...

SIMONA DANIELA PAL

„Creneluri Sighișorene”

Să-mi fie oare?

Hai să-mpărțim tristeți de toamnă
În echivoc și mov exasperant
Eu iau nimicul, plec tăcută, în goană
Ia totul TU, la modul incitant.

Căci iată-n toamna asta nu te mai iubesc!
Simt picurii de ploaie reci pe tâmplă
Și simt că e atâta de firesc
În anotimpul ăsta tot ce se întâmplă.

Ne plouă nebunesc și deșucheat
Văd frunzele oftând pe trotuare,
Dorințe arzătoare căzute în neant
Și sentimente pure puse la-ncercare.

De tine, nu mai știu nimic
O crizantemă zace sub ruine
E toamnă afară și în suflet frig
Să-mi fie oare atât de dor de tine?

Lasă-mă să-ți fiu!

Lasă-mă să-ți fiu colindul
iernilor ce nu mai mor
Ce umblau în goană mute
pe cadranul umbrelor

Lasă-mă să-ți fiu agheasmă
și balsamul din fior
Să ne vindecăm trecutul
anilor ce încă dor.

Vino să-nvățăm iar zborul
aripilor de condor!
Lasă-mă să-ți fiu iar visul
noptilor ce trec în gol,
Mir și sol de vindecare
pe adâncile-ți tristeți
Vremuind în începutul
unor dalbe dimineți.

Lasă-mă să-ți fiu doar abur,
requiem și-nchinăciune
Ale unor vremi trecute
cu iluzia c-au fost bune
Desfrunzită de regrete,
de iluzii și de patimi
Să mă ierți tu, dragă lume,
că am fost doar vis și zbateri.

O vioară

Să vină iarna mai târziu aș vrea
Să pot să-ți înfloresc măceșii a doua oară
Și zorii i-aș întârzia puțin
Să-ți cânte a toamnă și-a frunziș
Din depărtări, o vioară!

Noiembrie

Ce frig e-n noiembrie, în file și-n gând
Și ce porți de umbră între cer și pământ!
Doar vântul mai suflă prin inimi stingher
Se anunță un cod roșu de cord și de ger.

Și-n burgul boem cu felinare stinse
Eu încă te caut pe uliți de vise.
Miroase a dor de tine și a iubiri perene
Mi-ascund de neputință o lacrimă sub gene.

Aș vrea să mă-mpletesc cu tine-n spice
coapte
Și să te țin captiv măcar pentru o noapte
Ți-aș nemuri sărutul profan în poezie
Ca tu să-mi fii părtaș la o dragoste târzie.

Și în miros de ceai, când vine dimineața
Tu să îmi spui rămâi, iubire, toată viața!

De unde?

De unde totuși această nebunie?
De unde-ai apărut din stele reci?
De ce-ai ucis corole de feerie
Și ai adus în suflet doar tristeți?

Nu..! Infinitul nu-l mai văd
Decât zădărnicit la poarta sorții
Și iarna asta ultimul prăpăd
Cu trandafiru-n dinți la marginile morții.

Și nici sărutul nu-i mai zbor
Doar vis ucis ce amurgesa sub pleoape
Iubite, pleacă ultimul cocor
Spre o demult inexistentă eternitate.

Rugă

Te chem Doamne, te chem numai pe Tine
În rană cu lumina să-mi pătrunzi
Să nu mă lași să rătăcesc prin lume
Pe căi întortocheate, cu pașii mei confuzi.

Credeam Doamne, credeam printre suspine
Că de cei plecați doar Tu ești vinovat
Și lacătul ce l-am zidit în mine
Credeam că-i o pedeapsă și e al Tău păcat.

Credeam Doamne că lacrimile amare
Și apele înnegrite doar mie mi le-ai dat
Și c-ai făcut din mine doar scut de apărare

Veress Zsuzsa, Flori

Jung Ildiko, Peisaj

În realitatea sumbră la care m-ai chemat.

Și nu știu Doamne ce-am făcut din Tine
În bezna lumii-n care m-am scaldat
Și nu mai știu ce-i rău și ce e bine
De când mă lupt cu Tine, zadarnic,
neîncetat.

Topește-mi Doamne cu a Ta putere
Și lacăte și lanțuri în care m-am legat
Și lasă-mă Doamne, să te iubesc o clipă
Cu tot ce am în mine, iubire și păcat.

Și niciodată Doamne te rog să nu mă lași
Să-mi pierd credința-n Tine
și-n ai iubirii pași.

Străine?!

Eu nu te pot uita, mai schiopăt pe ruine
Prin cap îmi trec iubite,
doar gânduri clandestine
povestea unor veacuri trăite fără tine.
Mă tot întreb: pe unde ești străine?

Doar tu îmi alini dorul și oful din suspin
Și-aș vrea măcar o dată de mână să te țin,
Să te sărut pe pleoape cu buze a rugăciune
Cât te iubesc, iubite, deloc nu îți pot spune.

Dar într-o zi când plânsetul va deveni dansare
Și rana din război va deveni uitare
Voi scoate din sertare papucii cu rubine
Și voi dansa prin ploaie, uitându-te, străine!

ZIUA LIMBII ROMÂNE

SIMFEST ediția XX, Târgu Mureș

Pe 31 august, „SIMFEST 20” a celebrat Ziua Limbii Române printr-o serie de evenimente speciale care s-au întins pe parcursul întregii zile în Târgu Mureș. Maratonul s-a încheiat glorios cu un spectacol de gală la Palatul Culturii.

A avut loc un spectacol de gală, dedicat Zilei Limbii Române. Proiecții video cu mesajul Președintelui Academiei Române, ale unor scriitori mureșeni: Nicolae Băciuț, Valentin Marica, Gabriella Costescu, Răzvan Ducan, Ana Munteanu Drăghici, Dan Lăzărescu; recital actoricesc Nicu Mihoc, recital tulnicăresele din Câmpeni, recital muzical cvintetul „Anatoly” Brașov. Au prezentat actorii Elena Pura de la Teatrul Național Târgu Mureș și Marius Turdean de la Teatrul Național Sibiu.

*Gabriella Costescu, Dan Lăzărescu,
Liviana Pânzaru, Ghe. Filker*

Tulnicăresele din Câmpeni

„Ne dorim să dezvoltăm festivalul cât putem, să-l valorificăm. De aceea am început de 3-4 ani să valorificăm și componența online. Acolo, într-adevăr, este o mare fuziune a realizatorilor, a creatorilor de film. Deci, pe de-o parte vrem să încercăm să punem cât mai mult festivalul în online, dar și să aducem spectatori la filmele pe care le proiectăm fizic. Într-o singură propoziție, SIMFEST e o

*bucurie.” - Ioan Ceașescu, președinte
SIMFEST*

*Cornelia Munteanu, Dan Lăzărescu, Liviana
Pânzaru, Gicu Filker,
Gabriella Costescu, Ana Munteanu Drăghici,
alături de echipa de dansatori*

La Mulți Ani Limbii Române

De Gabriella Costescu

Românul tot ca românul
Nu e frate cu păgânul
Învia-vor voievozii
Și vor alunga nărozii

De ai dor de Românie
Atunce mai ai și glie,
V-aș mai scrie o scrisoare
Dar mă gat de sărbătoare.

A fost o bucurie imensă participarea la acest eveniment deosebit, alături de colegii din Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”: Ana Munteanu Drăghici, Claudia Toth, Gicu Filker. Tot respectul cuvenit organizatorului Ioan Ceașescu. Felicitări.

Gabriella, Claudia Toth.

DAN LĂZĂRESCU

Gălăoia

Toamna peste Gălăoia.
Sat pe Mureșul de Sus.
Locul meu de-aLEAN și tihnă
Unde, tu, dor, m-ai adus
De atâția ani să-mi stâmpăr
Dragostea de a trăi,
Unde am făcut din codri
Grădină pentru copii
Și i-am învățat s-asculte
Inima pământului,
Să trăiască bucuria
Sfântă a sufletului.
Du-mă, dor, la Gălăoia
Să-mi ascult pârâul blând
Ce-mi îngână zi și noapte
Glasul munților, curgând.
Clipocitul lui molatec
Povestind, să-mi facă somn,
Ca un legănat pe brațe,
Și să-mi cânte-atunci când dorm
Cântecul acela care
Mi-l cânta lângă pătuț
Maica, să am somn de înger
Împănat cu vis de prinț.

Du-mă, dor, la Gălăoia,
În cătunul ce mi-a dat
Aripi inimii să zboare
Dar ea, blândă, s-a-ncuibat
Pe un jilț la gura sobei
În căsuța cea de lemn
Și de-acolo nu mai pleacă

Strigarea

Doamne, câtă liniște e!
Suntem singuri.
Dintre atâtea miliarde,

am rămas numai noi.
De la capătul vremii,
Tu mă strigi:
- Hei, Adame!
Vino!
Vreau să-ți dau Raiul meu înapoi.
Sunt gol
ca un prunc nou-născut.
Nu am mamă,
nu am tată.
Evident că pot fi numai al Tău.
Scruțez împrejur,
vreau să-Ți dau cuvenita răsplată.
Dar nimic din ce e-n Univers
nu-i al meu.
Ce-aș putea să-ți aduc?
Nici eu nu-mi aparțin.
Port doar sufletul Tău
și-a Ta mână firavă de lut,
închegat într-un chip,
tot de Tine odată pictat.
Răsufierea mi-ai dat-o tot Tu,
împrumut.

Doamne, câtă liniște e!
Singur ești Tu.
Eu nu sunt.
Am rămas doar un bulgăre gol...
de nimic.
De la un capăt la altul al vremii
nu mi-am putut câștiga...
măcar dreptul infim să Te strig.

Aur și rugină

Aur și rugină, de prin ram când picuri,
Toamnă..., dintr-odată, azi mă simt bătrân.
Parcă-mi iei cu tine, dincolo de visuri,
Primăveri prea multe și pustiu rămân.

Susură mai molcom apa din izvoare.
Vântul, singur, prinde noi puteri în glas.
Șuieratu-i vine, pleacă... și mă doare.
Mai puțin, în urma-i, simt că am rămas.

Prin pădure, cerbii, mugetele groase,
Le afundă-n creste, le preling pe văi.
Ca niște fantasme, dimineți cețoase
Năclăiesc pe șesuri și pe ochii mei.

Ce tăcere-n crânguri, ca un plumb, apasă!
Au muțit cu toate, triluri, gângureli.
Dinspre răsărit, doar norii se revarsă
Și din mine-un aspru dor de zi de ieri.

Aur și rugină, de prin mine picuri,
Toamnă, și din ramuri. Toate-mbătrânesc.
Toate se destramă trist, ca niște visuri,
Cum că, primăvara, iarăși înfloresc.

...Stă ca stâncile...etern.

Pictura într-un cadru monahal

Așezământul monahal din Sighișoara, Mănăstirea „Sfântul Mare Mucenic Dimitrie”, și-a deschis din nou porțile pentru „Icoana contemporană din Ardeal”, tabără de icoane aflată la cea de-a XIV-a ediție, la care au participat cursanții ai Școlii Populare de Arte din Târgu Mureș și Iconari din Mureș, Reghin și din Vintileasca jud. Vrancea. Săptămâna aleasă de pictori pentru această tabără, **21-27 august 2023**, a fost una încălzită de soare, liniștea și răcoarea care a pătruns în imensa sală de lucru din zori și până-n seară, a scos lumina prin penelul muiat în culori, au creat icoane „grăitoare” pe pânza devenită sacră.

Prof. Natalia Stoica, copiii din Vintileasca

De această dată au participat și câțiva copii talentați: Fifere Anamaria, Nicoleta Cazan, Mihaela Cazan, Noaptesh Giani, însoțiți de doamna Fifere Vicuța. Din Târgu Mureș copiii Maței Siluana și Maței Casia. Talentați și motivați, copiii au realizat lucrări cu temă liberă, icoane pe sticlă și pe lemn, îndrumați de cei doi coordonatori ai proiectului: Profesor Natalia Stoica, președintele Asociației „Dor Străbun” și Profesor iconografie tradițională Călin Bogătean, de la Școala Populară de Arte din Târgu Mureș.

Am vizitat această tabără din dorința de a afla ce anume îl îndeamnă pe pictorul creator, să expună pe o pânză. Nu mică mi-a fost uimirea să constat, că sentimentul încărcat de râvnă, așterne pe pânză o trăire deosebită, la care cuvintele sunt de prisos.

În liniștea lăcașului monahal înconjurat de pădu-

Călin Bogătean, Natalia Stoica

re, îmbietorul miros al florilor din grădinile mănăstirii, la care se mai adaugă un continuu cîrîpît de păsări și zumzet de găze, creatorul iconar, fie el copil sau adult, conduce penelul de la suflet la pânză, pe notele liturghiilor care se aud discret din biserică, a clopotelor ce anunță slujbele binecuvântate, dar și rugăciunile.

Pe durata acestei tabere s-au organizat activități artistice aplicative teoretice și practice de creație iconografică. Tehnica de lucru a fost tempera cu emulsie de ou, ulei, acryl, pictură pe lemn și pe sticlă, cu temă liberă, icoane din arta iconografică universală.

Ca specialist al Centrului Județean pentru Cultură Tradițională și Educație Artistică Mureș și pictor profesionist, iconarul Călin Bogătean a reușit să transmită participanților necesitatea conștientizării actului artistic iconografic în general, rolul iconarului raportat la viața monahală privind cultul icoanelor, trăirea duhovnicească prin actul de creație, împreună cu rugăciunea.

Au mai participat la tabăra de pictură: Turcu Cornel și Viorica, Adriana Barta, Bukosi Rozsa, Cornelia Câmpean, Elisabeta Merda din Târgu Mureș, restauratorii Giurgiu Antonela din Sibiu și Natalia Hârșan din Reghin.

Organizatorii acestei tabere sunt: Centrul Județean pentru Cultură Tradițională și Educație Artistică Mureș, în parteneriat cu Asociația Multiculturală pentru Artă Tradiție și Dezvoltare Mureș, Director-Manager, Iuliu Praja.

GABRIELLA COSTESCU

MARIANA BĂCILĂ

„Creneluri Sighişorene”

Spune-mi

Spune-mi că ți-e dor și eu te cred
Spune-mi că iubești și eu te cred
Spune-mi că fără mine chiar nu poți
Și eu te cred!
Spune-mi că-mi dai în dar o stea
de pe cer
Spune-mi că fericirea e veșnică,
Spune-mi că minciuna nu există,
Spune-mi că dragostea-i nemurire,
Și eu te cred!

Spune-mi că o rază de soare
îmi vei aduce-n dar,
Spune-mi că vântul când adie,
Adie nemurire și eu te cred!
Spune-mi că omul bun va reveni
Și eu te cred!
Spune-mi că lumea nu va mai muri
Spune-mi că nu va mai fi

ură
Spune-mi că binele și pacea vor fi eterne
Și eu te cred!

Cred în tine, în tot și toate,
Cred chiar deși nu ai dreptate,
Cred deși-i minciună un pic,
Cred că tu ești totul sau nimic!

Și plouă...

Și plouă acum și plouă într-una
Și plouă cam trist și spală minciuna,
Ploua, odată, atunci!
Cu ploi calde de vară,
Și plouă acum cu neguri și ocară!

Și plouă tot trist,
Și plouă într-una,
Și-i plin de urât,
Și urlă furtuna,

Sunt ploi cu lacrimi, de amar
Și gânduri și revoltă,
Sunt ploi de tristeți în zadar,
Și suflete în grea suferință!

Și plouă într-una, trist,
melancolic,
Ne căutăm iubirea și liniștea zadarnic!

Și plouă într-una și urlă furtuna,
Iar dragostea pe pământ,
BÎJBÎIE NEBUNA!

Miroase a pandemie

Miroase a tristețe, miroase a disperare,
Miroase a urât, miroase-a distanțare,

Miroase-a golănie,
A valuri negre, înalte,
Încărcate-n alge,
Miroase a urât,
Spaimă și rece!

Miroase a ne iubire,
a urât și tânguire,
Miroase a carnaval,
cu mulțimi de fețe triste,
Miroase a hidoșenie și multă muțenie,
Miroase-a vorbe multe,
a vorbe-n vânt deșarte,
Miroase-a îngărădire,
a plâns prelung în noapte!

Miroase-a nebunie,
neghiobie și minciună,
Miroase-a vorbe legendare spuse,
Miroase-a... nu-i a bună,
Nici ieri, nici azi, nici mâine,
nici peste o lună
Și rugăciuni înălțăm spre cer,
Te rog Doamne, eu tot mai sper!

Te rugăm Doamne, oprește neghiobia,
Și minciuna și ipocrizia!
Ajunge, e prea mult,
Este o măsură-n toate,
Este demult, înțelept spusă,
Și au avut dreptate!

Miroase a alge, din valuri false
ce ne-au năpădit,
Miroase a mulțimi, morți,
scânduri și oropsiți!

Miroase a flori de morți,
ce vor vrea să revină,
Miroase a mizerie, mucegai și rugină,
Miroase a șmecherie, a reinventare,
Miroase-a șosete întinse și murdare!

Miroase a tot și toate,
a multă debandadă,
nedreptate!

Miroase a neputință,
a urlet, necredință,
Miroase a plânset spre cer,
lună, sfinți,
Cerând și implorare,
bunăvoință și iertare!

Și ne-am înstrăinat,
am devenit mai singuri,
Miroase a singurătate, a
putregai,
a mucegai și scânduri!
Miroase a tergiversare, a
plănuire,
îndobitocire și-nchistare!
Miroase, urât și veșnic a
noroii,
Din ea realitatea, venind
adânc din noi.

Voi fi o lacrimă

De ziua ta voi fi o lacrimă,
Ce va sfredeli abisul și
distanțarea,
telepatia și interzisul.
Voi fi o lacrimă ce plânge,
râde și transmite,
Doruri mute, voci neauzite,
mâini întinse,
Dorinți mult râvnite!
Voi fi dorinți neîmplinite,
unde va în drum,
Voi fi binele ce-ți urează,
Binele în ce urmează,
Voi fi grimasa ce ți cere,
Privește în urmă cu durere,
Voi fi mâna ce te-atinge,
Și-ți va șterge lacrima din
suflet,
ce te frânge!
Voi fi vocea ce-ți va spune,
Glumițe și ofuri trăite,
demult!
Voi fi voința ce-ți va
susține
credința, moralul,

Voi fi binele neuitat de
demult!

Voi fi dorinți neîmplinite,
unde va în drum,
Voi fi gândul ce-ți urează,
Binele în ce urmează,
Voi fi grimasa ce-ți cere,
Privește în urmă cu durere,
Voi fi mâna ce te-atinge,
Și ți va șterge lacrima din
suflet,
ce te frânge!
Voi fi de ziua ta un cântec
vesel și de jale,
Și bucurie și chin și
zbucium,
Voi fi dorinți imposibile,
neîmplinite,
Voi fi visare zbenguială,
trucuri!
Iubirea mea va frige, vei
simți,
Nici ghețarul lumii n-o va
potoli,
Va lumina mai tare decât,
lumina-n zare,
Va pârjoli intens precum
raza de soare!

Boala dorului

Zece milioane de oameni,
suferă de boala dorului,
Dar peste mai mult de
jumătate,
de cea a nedorului,
A indiferenței, a nepăsării,
a mitocăniei, și a neiertării,
A superficialității, a lipsei
de căldură,
A mârlianiei, a lipsei de
măsură!

Când plângi că o iubire a
dispărut,
E fiindcă te doare
Și poate, n-ai fi vrut.
Că ai luptat să le amintești
mereu.
Că o iubire se păstrează, se
alimentează,

Că așa vrut Dumnezeu!

Constați că și ea, prietenia,
e tot din doi.
Dar neglijată azi și mâine
și chiar poimâine,
Se poate transforma în gol.
Un gol ce-l doare pe cel ce
e uman.
În rest nu se prea vede, nu
se aude,
Lacrimile nu erodează
bolovani!

Suntem plini de golul din
noi,
Se revarsă în valuri
preaplinul,
gol din noi!
Suntem răi și îngâmfați și
brutali,
Regretabil, nu ne mai
suportăm între noi,

Avem miros de oameni răi,
De greu, urât și de grea
ripostă,
Concluzionăm durerea,
Nici rechini nu ne mai suportă!

Eu nu v-am uitat oameni
dragi,
Acolo în gând aveți un loc,
Și vorbe și amintiri se mai
leagă,
Uitarea e și ea impotentă în
tot!

În galop să vină, binele spre
noi,
Spre dumneavoastră,
Să vă prindă n brațe, să
vină-n ajutor,
Să vă buimăcească!

Așa trece gloria lumii
(Sic transit gloria mundi)
Te-ai dus, te-ai dus, ne
iartă!
Va rămâne peste timp
Doar, A FOST ODATĂ!

ADRIANA APOSTOL

„Creneluri Sighșorene”

Să ningă cu petale de iubire

Ani după ani se scurg prin
zări de timp,
Iar răsăritul a-nceput să sece,
Pălesc iubiri, mereu în
contratimp,
Pe țarmul sufletului gri și
rece.

Aștept și azi cum ieri am
așteptat
Să ningă cu petale de iubire,
Din zborul lor cuminte și
rotat
Să pot culege vânt de
fericire.

Dar iernile cu fluturi nu mai
vin,
S-au prefăcut în alte
anotimpuri,
Pelinul umple cupele cu vin,
Acum iubirile au alte
timpuri.

Și beau încet și scriu încă un
vers,

Paharul parcă nu se mai
golește,
Mă simt captivă într-un
univers
Din care poezia mea lipsește.

Aștept și azi cum de un timp
aștept
Să ningă cu petale de iubire,
Să îmi danseze fluturii în
piept,
Să pot să plâng din nou de
fericire.
Și din câte...

Și din câte mi s-au pus
La picioarele ursitei,
Doar secunda s-a supus
Ochiului rărit al sitei.

Și din câte mi s-au dat
De purtat prin astă viață,
Doar onoarea mi-am păstrat
Fără pojghiță de ceață.

Și din câte am văzut
Prin călătorii și halte
Numai dorul mi-a căzut
Peste pleoapele înalte.

Și din câte-am auzit
De la toți și de la toate,
Numai visul neurzit
Mi le-a deslușit în noapte.

Și din câte voi primi
Mai departe-n astă lume,
Doar în sus eu voi privi,
Spre o stea cu al meu nume

Viața la țară

Dragă-mi e viața la țară
cu flăcăi pe ulicioară,
'nalți, frumoși cu mustăciară,
cu fluier la subsuoară.

Dragi îmi sunt cântul și

jocul,
veselia în tot locul,
hora, sârba și bătuta,
naiul, scripca și lăuta.

Tare-mi place vinul dulce
când mândruța mi-l aduce
în carafa plămădită
din argila rumenită.

Și-mi sunt dragi mândrele
toate
ce se lasă sărutate,
în cosițe cu cicoare
și cu foc la cingătoare.

Dar mai dragă-mi este viața,
ce-mi zâmbeste dimineața
sus pe dealul plin de vie
din frumoasa-mi Românie.

An nou

An nou cu bucurii în prag,
Tu ești o sărbătoare,
Speranțe dăruiești cu drag,
Te-ntâmpin c-o urare:

Să ne fii blând și fericit
Și plin de bunătate,
Să ne ții cerul însorit,
Să vii cu sănătate.

Și cu iubire să ne-aștepți
În mândre anotimpuri,
Să ne-nțelegi, să nu ne cerți
Când rătăcim prin timpuri.

Noi te-așteptăm nerăbdători,
Copii, bunici, părinți,
Cu ochii mari, întrebători,
Cu suflete cuminiți.

Să ne-ncâlzești la sânul tău
Cu iz de busuioc,
Să izgonești tot ce e rău
Și să ne porți noroc!

SEPTEMBRIE

ZIUA LIMBII ROMÂNE

„Fă rai din ce ai”

Scriitorii pelerini ai județului Mureș, însoțiți de cărturarul Nicolae Băciuț, au revenit din Timișoara și Serbia, făcând ultimul popas cultural la Mănăstirea Ortodoxă „Sfântul Mina” de pe dealul „Comoara”, din Sărmașu, în ziua de 2 septembrie 2023.

Când Raiul există deja, trebuie doar să atingi cu sufletul, minunea de a lua parte la tot ceace aduce sclipire prin Cuvânt, la tot ceace transmite sufletul încărcat de emoție și dăruire, ca sufletul doamnei Dinuca Burian din Sărmașu, care s-a implicat în organizarea evenimentului ZIUA LIMBII ROMÂNE. Pregătirile au fost făcute cu minuțiozitate, începând de la aranjarea bisericii în care slujește Preotul Protopop Ilie Bucur, până la costumele populare, aranjatul coșurilor cu merinde pentru protocol.

Viorica Șutu, Georgiana Deac, Nicolae Băciuț
Gabriella Costescu, Ana Munteanu Drăghici

Ani Teglaș, Aurica Pop, Dinuca Burian
Pr. Ilie Bucur, Nicolae Băciuț

Eleva Georgiana Paula Deac îmbrăcată în costum popular, a întâmpinat pelerinii în pragul bisericii cu pâine și sare, așezate pe un ștergar țesut cu ornamente specifice zonei de Câmpie. Cu brațele deschise i-a primit cu rugăciune Părintele Protopop Ilie Bucur, alături de care au stat doamna Dinuca Burian și Aurica Pop președinte a Asociației Culturale „Graiul Câmpiei”. Am cântat cu toții „La mulți ani!” limbii noastre române, pe care ar trebui să o sărbătorim zilnic. Toți invitații au intrat în biserică, unde, Preotul Protopop Ilie Bucur care are și darul vorbirii în cuvinte alese, a felicitat pelerinii pentru traseul realizat la Timișoara-Serbia, după care l-a invitat pe scriitorul Nicolae Băciuț să facă o incursiune a evenimentelor derulate.

Cu oboseala pe chip dar cu bucuria în suflet, scriitorul Nicolae Băciuțne-a relatat crâmpie din acest pelerinaj, menționând că în comun, patru Asociații, și anume: Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România – Filiala Mureș-Harghita (președinte Nicolae Gheorghe Șincan), Societatea Română de Etnografie și Folclor din Voivodina, Societatea de Limba Română din Voivodina și Asociația pentru artă și cultură româncă „Vichentie Petrovici Bocăluț” au marcat Ziua Limbii Române la Torac – Serbia, în care s-au implicat scriitorii mureșeni: Preotul Nicolae Șincan, Sorina Bloj, Viorica Șutu, Răzvan Ducan, iar din Baia Mare, prof. Valeria Bilț, din Teiuș scriitoarea Carolina Baldea, cele două Tezaure Umane Vii Maria Bucin Crișan și Maria Pop, din județul Mureș.

Fiecărui scriitor i s-a oferit prilejul de a recita în biserică din propriile creații: Părintele Bucur Ilie, Nicolae Băciuț, Sorina Bloj, Răzvan Ducan, Gabriella Costescu,

Ana Munteanu Drăghici, Viorica Şutu, Valeria Bliţ, la chitară cantautorul Traian Comşa, dar şi Dorina Fărcaş, Nelly Bucur cu câţiva elevi. Maria Bucin Crişan a interpretat o priceasă, după care au avut recitaluri:

- Asociaţia Culturală „Graiul Câmpiei”,
- Asociaţia Literară „Creneluri Sighişorene”,
- Şcoala Gimnazială Cămăraşu, judeţul Cluj,
- Grupul „Ibăşteana” din Ibăneşti,
- Grupul „Crenguţă de brad” din Reghin,
- Asociaţia Culturală „Casa Dinainte” Reghin,
- Liga Pensionarilor Mureş, filiala Reghin,
- Casa de Cultură „George Enescu” Reghin.

„Omul nu se hrăneşte numai cu pâine” ci şi cu hrană spirituală, de aceea pentru noi şi enoriaşii prezenţi, bucuria de a închina lui Dumnezeu ofrande lirice şi muzicale, a fost de mare preţ.

Aurica Pop, Dinuca Burian, Maria Bucin, pr. Ilie Bucur

La final enoriaşii au fost împărtaşii şi cuminecaţi de preot, care, a încheiat slujba cu rugăciunea „Tatăl nostru”, rostită de una dintre nepoatele dumnealui, de numai 8 anişori.

Mulţumim lui Dumnezeu şi părintelui Ilie Bucur, doamnei Dinuca Burian, pentru braţele culturii larg deschise, pentru participare şi implicare în actele culturale din Sărmaşu.

GABRIELLA COSTESCU

NICOLAE HOFNĂR

nu știu ce sunt

eu nu știu ce sunt
o prăbușire
printr-o destrămare de cer
sau o înălțare dintr-un vârtej al
apei

ades mă aflu în zborul poeziei
și sunt de cer și de apă
pământul nu-l cunosc
nici în mine
nici pe dinafară
nu-l văd nicăieri
până când cineva plânge
și atunci încep să cad
și văd pământ peste tot sub cer
și sub ape
da
și sub apele de sub cer văd
pământ
și nu-l înțeleg

prin acest plâns dintre mine și
tine
care nu înțeleg de unde se aude
eu nu știu ce sunt
între ape și cer
un pește aruncat spre înalt de
furtună
sau o pasăre căzând
o închipuire de zbor a apei
sau o destrămare de cer sub aripi

sau numai lut
făcut lingură
numai bună să mă mănânc
singur

ades...

ades i-e teamă să te știe
păsării sufletului meu
sunt prins de-un trunchi ades în
vrie
pe râul tulbure mereu
și tot ades privesc spre mal
te strig
cu mâna semn să-mi faci
mă tem
și nu mă pot opri
mi-e frig
mă tem dacă tu taci
și nu știu apa unde duce
și nu știu de e vreo răscruce
vreo insulă scaldată-n soare
să mă ridic iar în picioare
mă țin de trunchiul ros și putred
mă țin cu mintea
de-un gând șubred
că inima și osul mâinii
nu știu același gust al pâinii
și-atuncea sufletul flămând
îmi pleacă singur înotând
ades
spre mal unde'ai oprit
în floare macul înflorit

într-o noapte

toamnă cântec de poveste
din ce-a fost și nu mai este
toamnă cântec de vânt lin
peste boabe de pelin
ce-am lăsat ca să se piardă
brumei
frigului
să ardă
tufe în pământ uscat
mângâiate c-un oftat
vânt frumos venit din vie
mi-aduci frunza ruginie
și-mi faci un inel din ea
să îl port cu toamna mea
adiere printre șoapte
începută într-o noapte
c-am dormit în brațe
dus
cotropit de zbor în sus
vertical precum chemarea
spre zenitul fără zarea
destrămată de senin...
și simt clipele ce vin

albe sfere de lumină
cântul toamnei în surdina
semnul ei pe mâna mea
că m-a logodit cu ea
fără să îmi dea de veste...
toamnă cântec de poveste

Timp în penumbră

Se lasă penumbra
și frigul se-mbracă în ceață,
Reci picuri de ploaie
în geam se izbesc ca să moară.
O dără prelungă
rămâne din trista lor viață,
Doar pentru o clipită
căci altele vin ca să piară.
Îmi plouă târziul
ferestrei cu sticlă subțire
Și pieptul mă doare
când trupul secundeii se frânge
Apuc cerceveaua
dar știu că e o amăgire
Se vede prin geam
cuvântul acesta cum plânge.

o seară ciudată

seara e o prăpastie
cerul asta-i un hău
o pasăre rănită plânge
pe umărul tău

sunt cu buzunarele goale
o vecină zice să-mi dea de deochi
țin capul spre mine pe masă
și mă privesc degeaba în ochi

nu văd nicio virgulă
nici vorbă de vreun punct
cuvintele-n turmă se îneacă
în ulciorul acesta defunct

nu am nicio taină
niciun semn despre începuturi
se cufundă în mlaștină
schelete de fluturi

în suflet îmi plouă cu aripi
colorate
cu scânteieri de stele
până la ele ajunseseră
visele mele

LANSARE DE CARTE

Mariana Armenciu

La Sighișoara a avut loc vineri, 15 septembrie 2023, lansarea de carte „În noapte, un nufăr va muri” poezii postume, autor Mariana Armenciu, editura „Vatra veche”.

Fiica autoarei, poeta Nana Roman, a realizat apariția acestei cărți sprijinită de Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” din care face parte, dar și cu scriitorul Nicolae Băciuș, editorul cărții. Pe o masă din sala „Biblioteca” a pensiunii „San Genaro”, au fost așezate flori, lumânări aprinse, care încadrau fotografia îndoliată a regretatei Mariana Armenciu, dar și o colecție de antologii în care distinsa poetă a publicat, începând din anul 2000.

Deschiderea evenimentului a fost făcută de Gabriella Costescu, președintele asociației, care a prezentat invitații și a rostit: „Bine ați venit, să celebrăm și nu să jelim amintirea colegei noastre Mariana Armenciu, cu care, mare parte dintre invitați

am fost colegi în Cenaclul „N. D. Cocea – Anotimpuri”, patronat de Biblioteca Municipală Zaharia Boiu din Sighișoara”. Moderatorul acestui eveniment, buna prietenă și colegă Ana Munteanu Drăghici, care este și prefațatorul cărții, a început prin a detalia momente din viața culturală dar și cea de prietenie cu autoarea: „Am cunoscut-o pe Mariana Armenciu, marea mea prietenă, prin intermediul poeziei compuse de ea: „Țară Sfântă” pe care am descoperit-o, am citit-o și am apreciat-o fiind publicată în paginile ziarului nostru sighișorean Glasul Cetății. Grație fiicei sale, poeta Nana Roman care-i cântărește memoria și vocația literară, vom avea parte de întâlnirea spirituală cu ea. Îmi voi îndeplini cu pana de scris înmuiată în lacrimi, dorința prin care mi-a încredințat misiunea de-ai scrie prefața cărții! Poezia Mariane Armenciu curge ca un limpede râu din sufletu-i nobil, înzestrat cu har spre marea ce-a mare de iubire spre a stâmpăra setea de armonie a posibilului cititor. Fericit fi-va cel ce va deschide spre reculegere și regăsire cartea de poezii a Mariane Armenciu! Va fi miruit cu balsamul rugăciunii cuvântului întru armonie! Modestă din fire, dar având conștiința valorii, poeta tinde spre perfecțiune pentru împlinirea menirii poetice: Sunt astăzi cel ce n-am fost ieri/ Mai gânditor, deși sunt frânt/ Mai cumpătat deși pribeag/ Prin vise selenare. De aceea poeta Mariana Armenciu trăiește prin amintiri și prin cartea sa. Nu uitați această carte a vieții și viață a cărții, pe rafturile librăriei sau a bibliotecii. Așezați-o în raftul

Ana Munteanu Drăghici, Nicolae Băciuș,
Daniela Ciucan, Nana Roman

sufletului și deschideți-o cu smerenie. Veți găsi atâtea comori, cum ar fi: meditații de talie valorică, specifice filozofiei existențiale, dialoguri de iubire între poeți și alte mistere”.

Poeta Daniela Ciucan, profesor de Limba și Literatura Română, emoționată, a amintit cenacliștilor și invitaților, de perioada când se întâlneau alături de Mariana Armenciu și își împărtășeau creațiile în cadrul cenaclului. „Mulțumiri, Nana, pentru prilejul oferit de a ne reîntâlni! Un înger ne-a vegheat drumurile! Să-i vegheze Domnul veșnicirea Marianeii!”

Pe o scenă improvizată au evoluat pe rând Dorin Stanciu, Marcel Mihai Șoneriu, Costel Lup, colegi chiar din copilărie cu Nana Roman, care, au recitat din creațiile autoarei. Au fost invitați la cuvânt și Adriana Dandu, Emilia Țăran, Vasile Luca, care, prin cuvinte omagiale și-au exprimat aprecierile față de Mariana și creațiile sale.

Fecioara

(de Mariana Armenciu)

Ce frumos îmi sună pașii
Pe cărarea rece, șerpuind spre lună
Ce frumos gându-mi aleargă
Printre frunzele de toamnă!

Am furat o stea senină
Cu sclipiri de feerie
Și mi-am prinso-n păr cunună;
Sunt mireasă pentru tine.

Albă mă înalț spre ceruri
Ca un nufăr care cere
O iubire fără țărături
Ce se pierde-n ani-durere!

Editorul cărții, scriitorul Nicolae Băciuț, a început discursul cu poemul „Repetabila povară” a autorului Adrian Păunescu, apoi a făcut o analiză amplă a poemelor Marianeii Armenciu: „Această carte În noapte, un nufăr va muri, este un parcurs al vieții, al purității și profunzimii. Am cunoscut-o pe Mariana Armenciu în grupul cenacliștilor sighișoreni și am realizat că în poezie, a rămas ea însăși, într-un discurs poetic căruia greu îi găsești

*Kian Kovacs, Nana Roman,
Cosmina Bucur*

cusururi. Aceste poeme sunt pline de sinceritatea confesiunii, sunt o mărturisire, o spovedanie. Ea spune totul despre ea fără ostentație, fără să se lamenteze. Chiar și titlul cărții nu face decât să exprime într-un sens premonițional că, - în noapte, un nufăr va muri, - pare să aibă proiecția unei împăcări cu sine. De undeva de acolo de sus, Mariana Armenciu se bucură că nu ați uitat-o și că ați intrat împreună cu ea în vibrația lirică și vă bucurați împreună de aceste poeme.

Poemele sunt de fapt proiecția unei împăcări cu lumea. Nufărul este cel cu care se identifică, puritatea și sinceritatea. Mariana Armenciu nu crede că lasă în urma ei un gol. În urma Marianeii rămâne un plin, această carte rotundă în parcursul ei, cu vâlvire tematică diversă. Spunea Nicolae Dabija că temele poeziei sunt aceleași de la Homer încoace, dar și poemele acestea sunt la fel. Și iubire și speranță, iar deasupra tuturor este lumina care o răspândește. O poezie senină care încălzește, care are și plasticitate, multă culoare, ca și emoțiile care pot răspândi culori emoționale. O felicit pe fiica autoarei, Nana Roman, pentru gestul de a scoate la lumină poemele mamei, omagiu binemeritat. Acum a fost momentul ca poemele să fie cuprinse într-o carte, așa cum de fapt și-a dorit autoarea, încă din timpul vieții”. A încheiat apoi discursul cu poemul „N-am moarte cu tine nimic” autor Grigore Vieru.

Cantautorul Traian Comșa a interpretat la chitară o melodie pe textul Marianeii Armenciu, dar și pe versurile poetei Dorina Omotă și Nicolae Băciuț „Grădinar în Rai”.

Fiica autoarei, Nana Roman, a pregătit un moment special. Însoțită de trei elevi din trupa de teatru „Carpe Diem” din Sighișoara, care, purtau în mâini o carte și o lumânare, Nana a înaintat prin sală spre masa pe care era așezat tabloul mamei, în acordurile pianului pe melodia Sissel - „Going home” interpretată de George Năvodariu.

Luminile s-au stins în sală, s-au aprins lumânările, Nana a îngenuncheat, s-a păstrat un moment de reculegere, apoi a rostit: „Mama, acum poți merge acasă”.

Zbor printre astre

(de Mariana Armenciu)

Din nou clipa rotundă
 Urcă pe tâmpla uscată a casei mele.
 Deschid fereastra,
 Departe, în zare, trec stoluri de cocori
 Îmi iau clipa și-o așez pe-o aripă.
 Cocorii se duc spre zări de nălucă;
 Sunt printre ei, cu visele mele.
 Acum stolul e mare
 Zbor printre astre;
 Dar voi nici nu-mi vedeți lipsa
 Și... nici nu vă pasă
 Că nu mai sunt printre voi,
 Că nu mai sunt în casă
 Zbor printre astre
 Apoi din stol îmi iau clipa rotundă
 O desprind de pe aripă,
 Cobor... închid fereastra
 Clipa, începe încet, apoi tot mai repede
 A se roti și a bate.
 Speriată hergelia timpului meu
 Începe galopul nebun spre întuneric.
 Mi-e teamă de tine, mireasă cernită
 De după fereastră privesc
 Trecând cocorii, visând

Sacre lumini albastre!

Învițații au fost cu lacrimile în ochi, Nana Roman a mulțumit tuturor pentru prezență, participare și implicare: „Mulțumesc în primul rând doamnei Gabriella Costescu, redactorul acestei cărți, care, în repetate rânduri mi-a spus că acum este momentul să facem lansarea cărții, dar am amânat mereu, fiind plecată în străinătate, iar la ultimul apel când mi-a spus că și Ana este în România, la Sighișoara, am hotărât că acesta este momentul.

Azi, când a început să plouă cu găleata, am crezut că invitații nu vor putea ajunge, dar iată, chiar cu vremea potrivnică, am reușit să umplem sala. Mulțumesc domnului Nicolae Băciuț pentru sprijinul editorial, pentru prezență și vorbele frumoase, mulțumesc și familiei Ganea Dragoș și Dana, care au găzduit evenimentul în această sală a Pensiunii San Genaro. Vă mulțumesc dumneavoastră tuturor”.

*Gabriella Costescu, Ana M. Drăghici,
 Nicolae Băciuț, Daniela Ciucan, Nana Roman*

Fiecare invitat a plecat acasă cu o carte, cu impresia plăcută a unui eveniment reușit, așa cum sunt toate evenimentele realizate cu sufletul, din suflet, pentru iubitorii de cultură.

Parteneri media: - RadioSon Sighișoara, revista „Cadran”, editura „Vatra veche”, sponsor, magazinul „Coralia” Sighișoara. Video Alex Glulea „Event Teller”, foto „Hermann Foto Studio”.

GABRIELLA COSTESCU

NANA ROMAN

„Creneluri Sighişorene”

Am vrut

Azi am vrut să scriu versuri,
Dar inspirația este ascunsă undeva,
Printre frunzele de toamnă.
Nu o caut, plouă atât de tare...
Prefer să stau în casă
Și doar să privesc din fotoliu
Agonia acestei toamne
care e la fel ca cele trecute!
Toamnă! Câte versuri ai adunat?
Cât de romantică poți tu să mai fi?
Câți poeți te vor mai idolatriza...
Chiar eu am vrut să adaug
Versuri prin care
să îți descânt să mă încânt,
Dar astăzi cred că sunt mai rece
Mai detașată de toate anotimpurile
Și prefer să beau un ceai
Să mă gândesc la nimicuri
Și să scriu aceste cuvinte
Care nu aduc cu ele o stare de euforie,
Doar plictiseala unei zile
În care este totuși toamnă!

Lacrima

De câte ori mă văd plecând
Lăsându-te...
Dar tot de-atâtea ori rămân
Lăsându-mă!

... Și iar aceeași roată
învârtindu-se cu viteză
Mă ademenește și eu mă las pierdută!
Aleg supliciu! De ce atâta frică?
De ce aleg să rămân când pot pleca?
Atât de multă noapte prin vise
Atât de mult se cântă doar refrenul,
Încât am obosit!
Câtă tristețe și câtă durere
Poartă cu ea, lacrima mea
Câtă neputință prin labirintul tăcerii
Își poarta visul lacrima mea.
Întunericul alungă visele
Prin univers
Îmi ascunde lacrima...
Și tot ce știu
E că iubirea ta
Îmi poate aduce lacrima!

Umbra

Și doar tăcerea își ascunde umbra
De noi... Amândoi prea pierduți
prin secunde
Prea plini de noroi!
Sărutările stau crucificate
În templul unor calugări
Sângerând dragoste
Pline de păcate..!
Nu vom primi binecuvântarea,
Dragostea noastră
E o blasfemie a sorții
Trecută prin lupa unor legi
Prea dure și pline de ură!
Mă uit la umbra mea,
Ce tristă e supunerea!

Lumina rămâne stinsă

Lumina e stinsă și doar lacrima
Mai susține firul de viață
Sau mai bine spus
Ultima bătaie a unei inimi
Prea îndurerată de crizele
Unei lumi fără viață
Nu plâng și nu regret
Acest spus îmi aparține!
Indiferent de câte dimineți
Vor susține un timp efemer,
Doar eu voi ști că acest apus
E numai al meu
Și câtă durere e în el,
Doar eu voi ști și zâmbetul unei seri
Fără noi...

ANDA VOICAN

Politica mea-i poezia!

Partidele fierb în căldare
În limbi viperine vorbesc
Vând ponturi cu trend de salvare
Și-n jeg comunist clocotesc.

Ce patrie-și leapădă fii
Hamali într-un port înghețat?
Ce legi frauduloase-n decizii
Ne strâng în ghetou controlat?

Suspecți și bolnavi de politici,
Cu noi va muri România.
V-o spun, fără teamă de critici,
Politica mea-i „Poezia!”

Colindul lupilor

Prin artera suferindă
Lupii hăituie-n colindă
Poartă-n gheare leșuri vii
Sângerând vinovății

Dumnezeul cel lupesc
Mă atrage să-l slujesc
Colții li-s mânjiți de pradă
Galbeni ochi, neagră zăpadă.

Într-un urlet se zbârlesc,
Cenușiu se dezblănesc,
Că-i colindul lupilor
Din vremea haiducilor

Încolțind pulpana lunii
Lupii-și colindă străbunii
Mușcă sfârtecând văzduhul
Fiara-și caută haiducul.

Incantație de toamnă

Rug de cătină sălbatic
Păsări prăbușite-n vis
Strugure de viță amară
Din copită înglodată
Te-oi sorbi în dor nestins.
Dintr-un capăt de dezastru
Toamna-mprăștie beteșug
Vântul sparge-n maxilare
Ghețuri, ploii desperecheate
Ce din urmă, mă ajung.

Razboiul – fantomă

Războaie și molimi de speță mondială
Iscate din cronici cu germeni mutanți
Azi craniile lezate cu minte letală
Ne vor în coșciuge de vii - izolați.

Femeia, particula a-ntreg universul
Ce poartă-n matrice comoara vitală
Femeia-i ucisă cu tot dinadinsul
Extincția umană e tot mai virală.

Nebuni declarați curând vom ajunge
În temnițe luxoase forțați să trăim
Un plan de rezervă, la el vom recurge
Iubind fantomatic, umani devenim.

WORKSHOP „Împună totul este mai bine”

Centrul „Creștem împreună” – Sighișoara

Eveniment găzduit la Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” din Sighișoara, în data de 28 septembrie 2023, la care au participat directori, cadre didactice, s-au diseminat și transmis materiale pentru școlile din Sighișoara cât și celor arondate. Au fost prezenți la întâlnire și reprezentanți ai Direcției de Asistență Socială Sighișoara și ai Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”.

aflați la distanță și copiii rămași acasă și petrecerii de timp de calitate împreună. Pentru a reduce impactul negativ pe care plecarea la muncă în străinătate îl poate avea asupra copiilor rămași acasă, prin materialele campaniei ne propunem să oferim sfaturi și exemple de activități și jocuri pe care părinții care muncesc în străinătate să le facă cu copiii atunci când se întorc acasă, sau pe care le pot face și de la distanță. Ele pot fi de ajutor tuturor părinților, pentru a-i ajuta să petreacă timp de calitate cu copiii.” au declarat inițiatorii campaniei.

În România, în ultimii ani, dificultățile cu care se confruntă copiii cu părinți plecați la muncă în străinătate au fost evidențiate în mod constant de diverse studii. Cercetările realizate de „Salvați Copiii”, au reliefat impactul pe care plecarea părinților îl are asupra bunei dezvoltări a copiilor, dar și dificultățile generate de lipsa reprezentării legale a copiilor în cazul plecării ambilor părinți/ părintelui unic susținător.

Conform studiului național realizat de Salvați Copiii România, 536.000 de copii, 13,8% dintre copiii din România, aveau unul sau ambii părinți plecați la muncă în străinătate în anul 2022. Protecția copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate este una dintre prioritățile Organizației Salvați Copiii.

Prof. director Mariana Tămaș

Doamna profesor Tămaș Mariana, director al Școlii Gimnaziale „Zaharia Boiu”, gazdă a evenimentului, a făcut o trecere în revistă a acestui „workshop” (atelier), care privește educația „Protecție și educație pentru copiii afectați de migrația pentru muncă în străinătate, prin centre de zi” și se află sub Legea nr. 27/2004, care are ca scop protecția și promovarea drepturilor copilului.

Profesor psiholog Éva Bálint a prezentat integral tema proiectului, la care s-au adăugat ca angajații Centrului prof. Uifălean Marinela și ed. Stan Corina.

„Proiectul are ca obiectiv creșterea gradului de conștientizare a părinților care muncesc în străinătate, a persoanelor în grija cărora au rămas copiii și altor membri ai comunității cu privire la importanța comunicării dintre părinți

În Sighișoara de mai mulți ani sunt implementate programe de sprijin pentru copiii cu părinții plecați în străinătate, la Școala Gimnazială „Zaharia Boiu”, de aceea au fost invitați și profesori de la școlile: *Radu Popa, Aurel Mosora, Miron Neagu, Victor Jinga, Liceul Teoretic „Joseph Haltrich”, școlile din Saschiz, Daneș, Seleuș, Albești-Boiu, Vânători, Archita, Mureni și Călimănești Mureș.*

Sponsori:

- PEPCO, oct. 2019 până în prezent
- Metropolitan Life, oct. 2017-sept. 2019,
- VeluxFoundation, oct. 2015-sept. 2016
- Fundația Enel Cuore italia, Porsche și BASF Foundation 2013
- Fundația Enel Cuore și Intensa Sanpaolo Bank România 2012

Parteneri:

- DAS Sighișoara; ISJ Mureș; DGASP Mureș
- CJRAE Mureș
- Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr. 3 din Reghin
- Poliția de Proximitate și Circulație Rutieră
- Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”

Sărbătoare într-o toamnă superbă

A doua zi, 29. 09. 2023.

Centrul „Creștem împreună”, impelmentat de Organizația „Salvați Copiii România”, pentru copiii cu părinți plecați în străinătate, funcționează la Sighișoara la Școala Gimnazială „Zaharia Boiu”, prin grija doamnei director Mariana Tămaș și a doamnei psiholog Éva

Bălint.

În această zi superbă a toamnei, au fost sărbătoriți 20 de copii născuți în lunile iulie, august, septembrie.

Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” le-a oferit copiilor un recital de muzică și poezie. A recitat Ana Munteanu Draghici, subsemnata, iar Traian Comsa a interpretat la chitară cântece pentru copii, chiar împreună cu ei. Prietena noastră Maria Giulia din București, a oferit copiilor o donație pentru dulciuri, iar PEPCO - sponsorul actual al proiectului, pentru elevii din Centrul „Creștem Împreună”, le-a oferit rechizite și un tort imens.

Ne bucurăm pentru că parteneriatul Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” cu școala este unul benefic, oferim acestor copii bucurie și speranță, în felul acesta netezim calea acestor copii spre un viitor promițător.

GABRIELLA COSTESCU

Lansare de carte

Trilogia „TE IUBESC”

autor JULIEN TĂNASE,
editura „Avulon”

În perioada 28 septembrie – 1 octombrie 2023, a avut loc la Târgu Mureș „Bookfest- Salonul de Carte”, care este un eveniment organizat în jurul scriitorilor deja consacrați, printre care se numără și jurnalistul și scriitorul *Julien Tănase*, cu primele 2 volume ale trilogiei „*Te iubesc*”, romane autobiografice apărute la editura „Avulon”, din Târgu Mureș, singura editură locală, de carte, genul beletristică, prezentă la acest târg.

„Am simțit iar nevoia, să mă închid într-o carte” spune Julien Tănase. „Am scris aceste cărți pentru oameni inteligenți. Și pentru cei deștepți, dacă s-au deșteptat și s-au lepădat de prostia umană”.

Despre trilogia „*Te iubesc...*” a vorbit Iuliana Marin, artist plastic, cea care, la locul evenimentului a expus și câteva picturi din colecția ei, personală de tablouri.

După ce am lecturat primele două romane din trilogia „*Te iubesc...*” pot spune că de mult timp nu am mai avut, nu una ci două cărți bune în mână, care să captiveze, să mă uimească, mai ales pentru faptul Julien Tănase scrie fără menajamente, tot ce a trăit, experimentat până la vârsta de 53 de ani.

Alături de autor au fost soția, prietenii, invitați dar și persoane care au avut interesul să achiziționeze pe lângă romanele „*Te iubesc...*” și „*Te iubesc până când moartea...*” și alte cărți expuse la Salonul de Carte.

Clinchetul paharelor de șampanie a finalizat momentul, iar invitații au plecat acasă cu cărțile. M-a impresionat publicul, interesul pentru carte, iar ecourile și impresiile au răsunat încă de a doua zi de la lansare.

Opinie de cititor

Viitoarea trilogie alcătuită din romanele „*Te iubesc...*” și „*Te iubesc până când moartea...*”, (ultima carte din trilogie, intitulată „*Te iubesc, cât îmi va mai bate inima*” urmând să apară în primăvara acestui an, 2024) este o declarație de dragoste, pe care, Julien Tănase o dedică soției și copiilor, romane care se pretează a fi o creație de succes la standardele unor best-seller-uri deoarece au efecte imediate asupra cititorului.

Fără altă discuție, trilogia, prin cele două volume tipărite, „*Te iubesc...*” și „*Te iubesc, până când moartea...*”, are calitate literară și putere de seducție.

Captarea cititorului se duce în fiecare pagină a celor două cărți și am identificat câteva condiții pe care acestea le îndeplinesc: conțin câteva teme care macină societatea actuală dar și cea a timpului trecut, respectiv perioada societății totalitariste, a intimității, a căldurii umane, a empatiei.

Ritmul cărților este esențial. Autorul știe să alterneze cu abilitate emoțiile (speranță-decepție) de-a lungul „treimii clasice”: expozițiune, conflict, rezolvarea conflictului. Ușurința cu care Julien Tănase se exprimă, este datorată faptului că are experiență în jurnalism și publicitate. Din acest motiv știe cum să folosească limbajul accesibil, transmite ideile simplu, pe înțelesul tuturor. În plus, personajele romanelor sunt active.

Atât conflictul, cât și punctul culminant al cărților sunt legate de tema centrală a dezvoltării unei relații romantice, are intrigi secundare care sunt complicate la un moment dat, dar, care nu se referă în mod specific la relația de dragoste dintre cei doi.

Cărțile celebrează dragostea, emoția și angajamentele, aparține genului epic, cu dimensiuni considerabile și cu o acțiune ce se desfășoară pe mai multe planuri narative. Prezentarea unei imagini ample asupra vieții cotidiene în multiple episoade care se îmbină și cu dialogul, monologul și descrierea.

Prea puțin discutată de critici este partea intimă a unui cuplu, din alcov, prezentată de autor mai detaliat. Mulți cititori pot simți revolta atunci când intimitatea este dezvăluită, însă, din punctul meu de vedere, Julien Tănase vertebreează intimitatea. Nu este un lucru de speriat, din contră, este firesc, deoarece fanteziile noastre sexuale sunt expresia nevoilor psihologice profunde.

Dacă stăm să analizăm, nici discuțiile în cuplu nu sunt niciodată ușoare. Avem cu toții lumea noastră ascunsă, despre fanteziile noastre sexuale, educația primită a excelat în pudoare, iar sexul a fost considerat un subiect tabuu, rușinos și periculos. Cultura pedepsei (inclusiv prin critică, reproș și dispreț) a fost îndelung promovată și astfel tăcerea a ajuns la rang de artă.

În primul roman al trilogiei, intitulat „*Te iubesc...*” există foarte multă siguranță în cuplu, încredere și conectare. Sexualitatea înseamnă

Gabriella Costescu și scriitorul Julien Tănase la Salonul de carte “Bookfest” din Tg Mureș.

regăsire, explorare, curiozitate. Nu-l cunoști pe partener complet, dar îl poți regăsi și redescoperi mereu. Sexualitatea este o călătorie, a ta către tine, și a ta către partener. Este un spațiu erotic în care suntem cei mai vulnerabili, și unde experimentăm nesiguranța, aflându-ne într-un spațiu al siguranței și încrederii.

Din cele mai vechi timpuri s-a scris despre arta amorului. Cea mai autentică scriere o putem găsi chiar în Biblie, la capitolul „Cântarea Cântărilor” scrisă de regele Solomon în 1.005 poeme în versuri scrise pentru iubita lui Sulamita, pentru a lăuda virtuțile dragostei dintre un soț și o soție. Poemul reprezintă în mod clar căsătoria, așa cum a gândit-o Dumnezeu. Un bărbat și o femeie vor trăi împreună în contextul căsătoriei, iubindu-se unul pe celălalt la nivel spiritual, emoțional și fizic.

Julien Tănase are toate „ingredientele” iubirii față de soție, exceptând micile escapade extramaritale, sau cele cu prima soție, pe care, nejustificat sau înfierbântat emoțional, a ajuns să le trăiască. Nu se disculpă totuși, își asumă, asumare care tinde totuși spre regret, mai ales că nu se implică total și devotat acestei stări necesare de moment.

Admirabil este faptul că tot romanul conține cuvinte folosite într-o perioadă a regimului totalitarist, însă autorul are grijă să facă notă de subsol fiecărei file. Posibil generația anilor 2000 nu digeră lesne cuvintele vechi, care aparțin totuși limbii române cât și dex-ului.

Exemplu: pagina 100-101:

„În schimb, în București trăiau muzicanții „rasași” ai neamului tatălui meu! Adică acei muzicanți care umblau doar *spilcuiți*, la costume

cu papion la gât și cu batiste parfumate la buzunarul de la piept, *musai* cu pantofi de lac și care cântau doar în hotelurile renumite din București și în celebrele crâșme și localuri destinate protipendadei și nomenclaturii de partid”

Există totuși multe cuvinte pe care tinerii acestui secol le înțeleg mai greu, deoarece nu fac parte din vocabularul uzual.

Desigur viața derulată în imaginile vii ale acestei trilogii, mă duce în perioada anului 1993, cuprinsă în paginile celui de-al doilea roman al trilogiei, „*Te iubesc, până când moartea...*”, unde Julien Tănase scrie despre șocul provocat de ordinul de încorporare în armată, ruperea de viața cu iubita Magda, neîncrederea, toate acestea exprimate în scrisorile care îi țineau aproape. Ea este încrezătoare, caută de lucru, asigurându-l astfel că este puternică.

„Tu ești totul pentru mine” sunt cuvinte care înlătură suspiciunile lui Julien, care, are gesturi de disperare ale unui om asemeni cu cel încâtușat. Izolarea, regimul impus, trivialitatea.

Întâlnirea cu Lia, fosta soție, care, îl abordează la un moment dat, regretând că a intentat proces pentru întreținerea copiilor, este puțin ciudată. Motivul apropierii de aceasta este unul scăpărat, nu dorit. Lia se umilește, provocând o apropiere forțată. Ca în război unde totul e permis. Julien află de intervența ei pentru recrutare și află mai multe lucruri care îl îndepărtează de timpul parcă netrăit cu sinceritate într-o căsătorie aranjată, din care, iată, totuși au rezultat doi copii nevinovați.

Altă stare creată pentru supraviețuire sau mai bine zis nevoia de a trece barierele subzistenței, este contrabanda de la graniță, în care - tânărul pe atunci - Julien intră obligat de împrejurări.

Pe scurt, viața l-a nevoit pe Julien să facă alegeri după judecata proprie, mai ales că a trăit cu unele poveri. Lipsa de respect între frați și părinți. Trivialitatea ca formă de normalitate. Nu e simplu pentru un tânăr care face primii pași în viață, nesigur, singur, parcă al nimănui pe plan social.

Reflecțiile acestor prime două cărți ale viitoarei trilogii autobiografice, de dragoste, despre istorie și nedreptățile ei, despre viață și calvarurile ei, despre societate și întunecimile ei, despre firea bestială și deviată a omului, dezvăluie o succesiune de peisaje coșmărești, facilitează, la un prim nivel de lectură, înaintarea prin necunoscut, în inima otrăvită a unui neant fără rost, o captivitate nedorită. Este un drum învăluit în mister.

Un CADOU, pentru sufletul tău!

Motto:
„Dacă iubești o femeie și vrei s-o păstrezi doar pentru tine, include-o între coverțile unei cărți!”
(Julien Tănase)

CITEȘTE
Primele două romane de dragoste, autobiografice, din trilogia
scrisă de scriitorul **Julien TĂNASE**
(Nu ai auzit de ele, dar îți vor rămâne agățate de suflet!)

Julien TĂNASE
Te iubesc...
Julien TĂNASE
Te iubesc, până când moartea...
Julien TĂNASE
Te iubesc, până când moartea...
(Ultima, în curs de apariție)

Pentru comenzi de carte: 0742.648.369

Cei doi, Julien și Magda, traversează universul ororii și al disperării totale, aflați în căutarea unei stabilități, uniți prin același sentiment al datoriei față de propriile vieți devenite idealuri ale rezistenței menținute cu orice preț.

Julien Tănase a reușit să scrie două romane atractive. Ușor de citit, dar nu simple, nu se joacă cu mintea cititorului, iar odată ajuns la finalul cărților, cititorul va fi satisfăcut dacă va înțelege tot ceea ce s-a petrecut în paginile lor, de la început până la sfârșit.

Scrie cu precizie în ce perioadă se desfășoară evenimentele și are maximum de credibilitate. Pasional, atractiv, prezentat într-un mod original, cu un subiect despre care nu se satură să scrie, iar cititorul să tot citească.

Aș numi această viitoare trilogie „*Te iubesc...*” O CARTE... e drept, ceva mai amplă, căci e alcătuită din trei volume... despre libertate!

Aștept volumul trei al trilogiei „*Te iubesc*”, cu interesul cititorului avid de a citi o carte foarte bună.

Felicitări autorului.

GABRIELLA COSTESCU –
jurnalist, membru UZPR filiala Mureș-Harghita

OCTOMBRIE

KONSTANTIN KORCINSKI

Carpe diem

Înmoaie penița cu vârful aurit
În cerneala timpului.
Scrie povestea fără sfârșit.
Povestea prezentului,
Povestea trecutului.
Dar, mai bine scrie
Despre tine,
Despre mine,
Despre clipa, pe care
O trăim amândoi.
Hai, acum să o trăim,
Uitând de ieri,
Uitând de mâine.
Pune timpul, inima și sufletul
În palma mea
Și lasă-mă să le așez
Pe secunda timpului de azi.

De ce tu?

Iubește-mă și ține-mă la pieptul tău
Atinge-mi fruntea c-un sărut
Să-ți spun, să-mi spui.

Acolo unde norii se duc
Adu-mi o pasăre în zbor
Să-mi cânte despre tine
Și lasă-mă să-ți spun
Cât de mult te iubesc.

Inutilitate

Zilele trec șir după șir...
Stau și visez... doar atât
Aș vrea..., dar nu pot,
Sau nu vreau ce aș vrea
Îmi zboară gândul...
În fiori
Sunt aici...
Doar sunt
Când n-oi mai fi
Nu va rămâne nimic
Nicio amintire
Nici măcar un fir de praf
Sunt omul fără vise
Fără aspirații
Trăitor,
Un nimic
Cu viață.

Plouă

Se așterne în sufletul meu
Cenușiul norilor.
Trotuare pline de apă
Călcate grăbit
De suflete însingurate.
Plouă rece, ploaie de toamnă târzie
Frunze veștede cad rănite
Ca dragostea,
De a ta nepăsare...
Care nu se oprește,
rânind dureri gata răsărite.
Mă lovesc de a ta indiferență
De vorbele ce cad goale
Te joci cu vorbe
Atitudini...
Bizar
Ești copia celei ce se vrea femeie.
Timpul trece, părerile rămân
Ești visul urât apărut în cale

MAIA-CATARGI - 2023

Filon de istorie adevărată

„Maia-Catargi, este un eveniment, ce are loc anual, de aproximativ 19 ani încoace. Adevăruri istorice, ascunse cu multă grijă de clasa politică comunistă apoi de clasa politică post-decembriștă! Am așteptat acest moment Maia-Catargi, cu nerăbdarea copilului care așteaptă cadoul de Crăciun, așezat sub bradul împodobit din casă. Întâlnirea cu prieteni dragi, cu acei „săpători prin tainițele istoriei”, după adevărul istoric și scoaterea acestuia la lumină. De multe ori, adevărul doare, uneori adevărul istoric dăreamă iluziile create în jurul unor personalități istorice. Aceste adevăruri sunt îngropate, iar în locul lor ,

*George Călin, primarul Niculae Sorin
Primire cu pâine și sare*

sunt puse minciuni sfruntate, se croiesc identități istorice false, mituri modelate și propagate de persoane sau grupuri interesate în ascunderea unor adevăruri istorice.

Acest eveniment a fost organizat de Primăria Comunei Maia sub înalt patronajul Filialei Maia a Asociației Naționale a Cavalerilor de Clio, o societate a cărei cavaleri „Cavalerii de Clio”, militează pentru cunoașterea, popularizarea și cultivarea tradițiilor culturale, a valorilor materiale, morale și spirituale ale istoriei românilor, ca parte integrantă a istoriei universale a poporului român, prin scrieri, comunicări și simboluri. Logistica acestei sesiuni, este asigurată de Societatea Culturală „APOLLON”- România, sub conducerea Excelenței Sale, dl. Ambasador George Călin. În cadrul evenimentului au avut loc lansări de carte, primirea de noi membri în cadrul Asociației Naționale a „Cavalerilor de Clio”, iar spada ce le este oferită să fie „Arma cu care va apăra adevărul istoric!”

La masa prezidiului, printre personalitățile marcante ale acestui eveniment, a fost invitat și Excelența Sa, Dl. Ambasador George Călin, ca o recunoaștere adusă pentru tot ce înseamnă implicarea domniei sale, în organizarea și perpetuarea acestui eveniment, atât de important pentru tot ce înseamnă adevărul istoric.

În luarea sa de cuvânt, Excelența Sa, Dl. Ambasador George Călin, parafrazându-l pe Dl. Prof. Universitar Gheorghe Dumitrașcu, a spus că „La Maia-Catargi s-a deschis o Școală de Istorie a României!”. Despre ce s-a discutat?

- 1878-2023:145 de ani de la **reunirea Dobrogei cu România**

- 1923-2023: 100 de ani de la Adoptarea Constituției, garanția instaurării democrației în România Interbelică.

Au fost prezenți profesori și cercetători istorici, care prin materialele lor, aduc lumină asupra unor evenimente petrecute de-a lungul Istoriei Naționale. Munca, cercetările efectuate, sunt aduse anual, la această „Școală de Istorie Românească!” Români ar trebui să cunoască împrejurările istorice care au dus la înființarea Statului Român sau la ciuntirea teritoriilor românești. Să cunoască jocul de culise ale „politiceii” dâmbovițene, jocuri în care, uneori, trădarea neamului și trădarea de țară au produs consecințe greu de reparat.

Un exemplu:

- „20 mai 1997 a fost ratificat tratatul dintre România și Ucraina, prin care erau stabilite granițele dintre cele două state. Fără puțință de tăgadă, actul poate fi numit Act de Înaltă Trădare Națională de care se fac vinovate cele mai înalte oficialități ale României acelor ani: Președintele României - Emil Constantinescu; Președintele Senatului României - Petre Roman;- Ministrul Afacerilor Externe - Adrian Severin;- Prim ministrul României (concomitent și Primar al Capitalei) - Victor Ciorbea. Prin semnarea și ratificarea Tratatului România-Ucraina, România a renunțat la teritoriile sale, depășind chiar prevederile Tratatului impus cu forța de către Aliți”.

„La „indicațiile prețioase” ale lui Silviu Brucan, teritoriile patriei-mamă au fost cedate pentru ca România să fie primită în N.A.T.O. România a fost acceptată abia după șapte ani de la comiterea crimei de Înaltă Trădare Națională (ratificarea tratatului);

Etapele principale s-au derulat astfel:

- la 3 mai 1997, a avut loc la Kiev semnarea tratatului cu privire la „Relațiile de bună vecinătate și cooperare dintre România și Ucraina”, de către miniștrii de externe ale celor două țări;

- la 2 iunie 1997, președinții celor două țări au semnat tratatul la Neptun;

- la 14 iulie 1997, a apărut Legea nr. 129, de ratificare a acestui tratat; Tratat prin care, România recunoștea dreptul de succesiune al Republicii Ucraina asupra unor teritorii românești integrate anterior, prin forță, în

fosta Uniune Sovietică. Semnarea tratatului a fost „motivată” ca fiind una dintre condițiile puse României pentru a fi acceptată în N.A.T.O., practic, Ratificarea Tratatului cu Ucraina s-a produs într-un fel de „discreție” politică, pe care acum., actorii scenei politice de atunci nu o mai recunosc.” CĂȚĂ MINCIUNĂ! Prin această trădare, Statul Român a renunțat la drepturile și visele a cel puțin 400.000 de români.

„Prezentul Tratat se încheie pe termen de 10 ani. Valabilitatea lui se prelungește automat pe perioade de câte cinci ani, dacă nici una din părțile contractante nu va încunoștința în scris cealaltă parte despre intenția de a-l denunța, cu cel puțin un an înaintea expirării perioadei de valabilitate respective”. Deși criticat vehement Tratatul nu a fost denunțat până astăzi de partea Română.

Sunt adevăruri istorice ascunse, „uite” în sertarele întunecate ale istoriei! La Maia-Catargi sunt scoase la iveală și documentate până la ultima virgulă! S-a făcut o paralelă între Constituția din anul 1923 și cea din 2023. În Constituția României din anul 1923 găsim:

Articolul 19 – „Zăcămintele miniere precum și bogățiile de orice natura ale subsolului sînt proprietatea Statului. Se exceptează masele de roci comune, carierele de materiale de construcție și depozitele de turbă, fără prejudiciul drepturilor dobândite de Stat pe baza legilor anterioare.”

În Constituția din anul 2023, mult mai „modernă” și în pas cu timpurile actuale, LIPSEȘTE orice aspect cu privire la proprietatea bogățiilor terane și subterane ale României!

La acest eveniment, au luat cuvîntul Prof. Univ. Dr. Alin Spînu de la Facultatea de Istorie, Universitatea București, dl. C-dor (rtr)p Prof. Univ. Jipa Rotaru, Lect. Univ. Traian Brătianu de la Universitatea „Andrei Șaguna”, din Constanta, Col.r. Dr. Constantin Monșicat și mulți alții, care prin materialele prezentate au scos la iveală adevăruri ascunse și „uitate”! Totodată, în timpul dezbaterilor, au avut loc anumite polemici amicale, care au dus la lămurirea unor aspecte și adevăruri istorice.

S-a discutat despre regele Carol, adus de forțele centrale ale Europei, să servească interesele Austriei, - lucru care, sub o altă conducere dar sub aceeași clasă politică năvălită, continuă și azi. „Românismul” acestui rege este discutabil, mai ales că în perioada sa de domnie, nu s-a făcut nimic cu Legea Agrară, a refuzat înființarea Industriei Militare în România, s-a opus înființării

trupelor de vânători de munte, ceea ce a adus un grav prejudiciu. A fost implicat în scandalul Strousberg. A domnit și a condus România, pe reformele lui Cuza, etc. Păcat că astfel de întâlniri cu istoria, nu constituie interes pentru Ministerul Învățămîntului. Tinerii ar trebui să cunoască trecutul neamului, jertfele și trădările, să cunoască eroii anonimi care au pus umărul la promovarea românismului și care s-au opus maghiarizării românilor, uneori cu prețul vieții sau al libertății. Să cunoască faptul că într-o Dobroge aflată sub ocupație turcească timp de 480 de ani, prima Școală Românească a fost înființată în anul 1779 de către Ion Bănescu. Să cunoască faptul că a existat un mare om, preotul Ion Moța, care s-a opus maghiarizării românilor din Ardeal, pentru crezul său, a făcut pușcarie de mai multe ori, fiind în atenția autorităților maghiare.

Aceasta este istoria adevărată! Multe aspecte nu le-am știut nici eu, dar, până la urmă, aceasta este Maia-Catargi - Un filon neseecat de istorie adevărată! Mulțumesc Excelenței Sale, Dl. Ambasador George Călin, pentru oportunitatea de a cunoaște ADEVĂRUL!

Cu ajutorul bunului Dumnezeu, poate vom avea privilegiul de a fi și la a 20-a piatră de hotar! „MAIA-CATARGI-2024!”

Konstantin Korcinski

LANSARE DE CARTE

Carmen Gheorghe, Ligia Manolache, Simona Mihuțiu, Nicolae Băciuț.

Centrul Cultural „Apollonia” din Brașov și-a deschis porțile în data de 7 octombrie 2023, pentru lansarea recentei cărți a scriitoarei Simona Mihuțiu, o piesă de teatru „Speranța nu urcă niciodată cu liftul”, editura „Vatra veche”, Târgu Mureș. Autoarea nu a venit cu mâna goală, ci a expus toate cărțile publicate de dânsa, o adevărată pleiadă de creații, care s-au topit în brațele cititorilor prezenți la eveniment.

În sala „Ion Popescu Topolog”, invitații au fost întâmpinați de doamna Carmen Gheorghe, care, a fost și moderator al evenimentului. Surprinzător de frumos sala era decorată cu picturi și sculpturi ale expoziției „Bienala albastră”. O sală încărcată pozitiv, care a stârnit curiozități.

A fost invitat să vorbească editorul cărții, scriitorul Nicolae Băciuț, membru UR Brașov, care a făcut o prezentare impresionantă cărții, invitând apoi în scenă pe actrița Nana Roman, Diana Gri și Costel Lup din Sighișoara, care au regizat trei fragmente ale piesei „Speranța nu urcă niciodată cu liftul” care, îmbină aspectele tragice cu cele comice, având ca temă senectutea și neputințele acesteia, fragment al piesei jucat IN PREMIERĂ.

Viorica Negoiaș, Diana Gri, Simona Mihuțiu, Nana Roman, Gabriella Costescu

La rândul său, emoționată, scriitoarea s-a exprimat: „A fost un prilej de a cunoaște personal scriitorii și oameni de cultură pe care, în parte, îi cunoșteam doar din scrierile dumnealor: doamna Gabriella Costescu, venită de la Sighișoara, domnul Mircea Dragoș – președintele Despărțământului „Astra” Codlea (primul înființat după 1990), doamna Carmen Gheorghe, doamna Cătălina Hasotti, domnul Alex Maroiu, doamna Viorica Negoiaș, poeta Carmen

Tania Grigore. Se află în sală mai mulți membrii USR Brașov, cărora le mulțumesc pentru prezență. Grupul de la Sighișoara, în frunte cu poeta și publicista Gabriella Costescu mi-au făcut o surpriză cu adevărat specială! Actorii Nana Roman, Diana Gri și Costel Lup, au interpretat trei fragmente din piesa mea de teatru. Chiar dacă necuprinderea piesei în integralitatea sa nu are cum să ofere o imagine de ansamblu, pot spune că prin dăruirea celor trei actori, prin frumusețea gestului lor, prin trăirea declanșată în mine la vederea punerii în scenă a câtorva fragmente din piesa scrisă de mine, s-a realizat o adevărată premieră! Cum se simte un autor atunci când actul său de creație naște la rândul său un alt act de creație? Fabulos! Le mulțumesc celor trei actori și inimoasei doamne Gabriella Costescu pentru minunatul gest pe care l-au făcut. Recunoștință!” a spus doamna Simona Mihuțiu. Cantautorul Codruț D. Beleaua, împreună cu fiica sa Teodora, au susținut un recital de muzică folk, la chitară și vioară, au destins atmosfera, a fost buchetul de cântece dăruite din suflet. Din Craiova, poeta Ina Dumitrescu i-a trimis autoarei un minunat buchet de flori cu semnificația „sunt și eu alături de tine”! Au fost prezenți la eveniment, foști colegi, fosta dirigintă, doamna Elena Stavăr, doamna

Gabriella Costescu, Carmen Gheorghe, Codruț Beleaua

profesor Ligia Manolache, care a răspuns cu promptitudine invitației de a fi prezentă la evenimentul de lansare a cărții „Speranța nu urcă niciodată cu liftul”. E impresionant că la aproape patruzeci de ani de la terminarea liceului, profesorii își amintesc de foștii elevi. Prezent a fost și domnul Paul Marcu – „Total Publishing”, cel care i-a editat doamnei Simona Mihuțiu opt cărți anterioare.

Sesiunea de autografe a ținut mai mult de o oră, timp în care invitații au fost invitați la protocol „stropit” cu șampanie. Toate cărțile autoarei, nouă la număr, s-au epuizat, demonstrând că cititorul dorește încă lectura. Felicitări pentru un eveniment reușit.

GABRIELLA COSTESCU
Membru UZPR – Filiala Mureș-Harghita

NUȚI CONSTANTIN

„Creneluri Sighișorene”

Parodia anotimpurilor

A trecut vara. Spune-mi ce-ai vrea să mai faci într-o lună de

toamnă care a mai rămas?
Întâlniri cu prieteni la o cafea,
poate la câteva evenimente de
cultură sau artistice, unde să-ți
mai întâlnești prietenii... Ce
poate fi mai frumos?
Hai să ne continuăm povestea
și în iarna care vine, după o
vară lungă și o toamnă
minunată, pe care, toți o
așteaptă cu un pic de zăpadă,
cadouri minunate. Să ne
bucurăm de lucruri minunate
într-o lume zbuciumată.

Drum

Am pornit
Sub clar de lună
Doar eu, cu gândul meu

Prin poieni am poposit
Dar nimic nu am găsit!
Oare ce căutam?
Dragostea ce s-a risipit
Hoinărind așa...
Și luna m-a părăsit
Am rămas singurea
Rătăcind.
Când m-am trezit
Am zis așa:
A fost un vis
Sau doar ceva adevărat
Capul sus, că timpul trece
Nimic nu se mai întoarce,
Nici dragostea, nici luna
Sau, aștept o altă noapte.

IRINA MARINESCU BERGMANN

Cenaclul „Fractalii”, București

Irina scrie poezii în limba maternă de la 9 ani și în limba engleză din adolescență. Iubește islandeza din 2004, când s-a căsătorit cu un islandez și s-a mutat acolo, aproape de Polul Nord, pentru un timp. Traduce volume de poezii din română în engleză și invers, încă din 2013, iar din 2019 traduce și texte literare direct din islandeză, în premieră în România. De profesie jurist, prin voia Divină mamă de băiat, pentru traducătoare poezia rămâne cea mai pură formă de exprimare umană pentru a transcende din mundan.

Acrostih

Divinul cu dor ne privește:
Eternitatea ne-apasă pe ochi,

Când Legea în inimi renaște
Aproapele îl vom cunoaște,
Lumină blândă, fără deochi.
Oceanul cu inimi boeme
Glose binelui scriu, să îl cheme:
Amin!

Nicicând furia cea turbată
Izbândă o să-aducă, ci îmbată!
Curată să rămână conștiința:
Oarba mândrie să răzbim e ținta.
Lăcomia știm că strică omenia,
Avarul urâtenia își poartă-n aur,
Eluvii rele își arată disfonia.

Baal, Mamona și alți zei ai
poftelor
Ast suflet vor să-l piardă, prețul
luptei.
Lumescul să învingi, ia Legea
Sa:
Țintește să o scrii în chiar inima
ta!
Este ușor a declara că ești
creștin,
Săpând la groapa nesuferitului
vecin...
Cuvântul cel Divin ne zice azi,
în clar:
Urmează Calea Dreaptă, cât mai
e Har!

Acrostic

The Divinity looks at us
longingly:
Hatching eternity upon our eyes,
Eagerly see your neighbor,
imploringly,

Labor forgiveness: let God's
Law arise!
Atonement for the ocean of
hearts
With goodness, fairness, poetry
starts.

Never will rabid rage help us
win
Instead, it drunks the mind
toward sin!
Conscience should always stay
clean:
Observe your pride; evil unseen,
Lust and greed, in your mind do
reform.
Avarice, in gold, shows its ugly
form,
Evasion of good allows evil to
swarm.

Ba'al, Mammon, and other gods
of lust
Abuse our soul, to claim it in the
fight.
Let us overcome the mundane,
His Law
To write, in our very hearts,
with awe!
Easy declarations to be a
Christian
Should mean loving others as a
mission.
Can you hear God's Word's
message?
Unite on the Right Path, in
Grace and passage!

Lansare de carte la Chișinău Nicolae Bălțescu, „Cele 10 porunci”

Biblioteca Parlamentului Republicii Moldova, cei 5 oameni care au dat viață cărții.: grafician Galina Vieru, traducătoarea din română în italiană Olesia Dînga, autorul Nicolae Bălțescu, traducătoarea din română în engleză Irina M. Bergmann, editorul cărții, doamna Marcela Mardare.

În data de 27 octombrie 2023 am sărbătorit printr-o lansare inedită cartea autorului Nicolae Bălțescu „Cele 10 porunci” la Chișinău, în biblioteca Parlamentului Republicii Moldova. Demersul a fost în sine nu doar un act cultural simbolic ci și o invitație despre cum să trecem Decalogul din faza rece și exterioară a tablelor de piatră în chiar inima noastră. Scriitorul Nicolae Bălțescu a lansat un mesaj referitor la legea oamenilor versus Legea Divină.

Editată în două ediții bilingve, română-engleză și română-italiană, cu o grafică inedită realizată de pictorița Galina Vieru, cartea a adunat în ea o calitate împrumutată de la Biblie, un lucru foarte rar: este o carte pe care nu poți să o citești doar odată și atât, ci, precum se întâmplă și cu Biblia, oriunde o deschizi, găsești o meditație profundă și un îndemn moral.

Aceste poeme trebuie citite făcând apel mai întâi de toate la gândirea simbolică. Ne referim la complexitatea imagistică de dimensiuni cosmice ce vizează perspectivele trecute, prezente și viitoare ale planetei Pământ și care ne vorbesc despre alte realități. Acest demers liric este o săpătură artistică de cunoaștere în formă estetică a Divinității, de descifrare a unor mistere cu impact asupra comportamentului nostru. Precum poteca îmbietoare din pădure pe care trebuie să pășești ca să auzi ciripitul păsărelelor și să simți foșnetul vântului, tot așa această scufundare în poeme este de tip experiențial.

Suntem așadar invitați să înțelegem sistemul moral divin, suntem îndemnați să ne căutam locul în marea familie cerească și asta presupune schimbări majore de viziune și de comportament. Este o carte oglindă cu o lectură de tip experiențial: te schimbă, pentru că vorbește inimii noastre, îi vorbește direct conștiinței noastre. Nu trebuie ratată!

Am avut onoarea de a traduce acest volum de versuri din română în engleză și am fost profund mișcata de primirea, găzduirea și reverberațiile acestui act de cultură la Chișinău. Am fost întâmpinați cu căldură, cu masă și prietenie, iar apoi, în spiritul cultural al întâlnirii, am vorbit despre ce mai înseamnă ca reper moral aceste 10 porunci divine.

Cartea a fost de asemenea sărbătorită și la târgul de carte „Gaudeamus” București, unde am fost invitați alături de Editura Amurg Sentimental, precum și la întâlniri culturale împreună cu prietenii din cadrul Cenaclului Fractali, Cenaclul „Mihail Grănescu” și Clubul Internațional al pensionarilor fără vârstă Lucky Marinescu - București, la invitația doamnei Elena Volcinschi.

Îndemn

de Nicolae Bălțescu

Multe, o droaie de milenii s-au scurs
De atunci când Sfintele Porunci au curs
Din Ceruri Raze Călăuze – Dar omenirii
Pe Pământ să-i lumineze Calea Împlinirii...

Însă Ce Vine De Sus pentru o lume
În aroganța ei nesăbuită – totul-i ostil:
Ea slăvește primatul minții! Un nume
Dat de Dumnezeu e amnezic și steril.

Acel Sacru Decalog care, pentru mersul
Mai departe, perceput ar fi aieva pe deplin
Cea mai de preț comoară și un sprijin
Mai puternic, mai viu și pe înțelesul
Tuturor. Smerit trezind iubirea cristalin,
Omenirea ar cuprinde altfel Universul.

Sigur pătrunzând esența profunzimii lor
Poruncile ne-ar fi fost de mare ajutor
Am fi-nvățat corect să dirijăm Forța Divină
Și spiritul uman nu reținea forțat tendințe
Spre reale evoluții, căci succesul tehnic
Terrian nu e progres, ci scaldă-n suferințe
Crud o lume, îndepărtând-o de Lumină...

Oameni, aplecați-vă asupra Slovei Sfinte!
Cunoașterea vastă mijlocită în paginile ei
Vă vor călăuzi afară din haosul confuziei

Și al deformării actuale, veți merge înainte
Drepti, zâmbind, spre recunoașteri clare...
10 octombrie 2017, Chișinău

Supplication

translation by Irina M. Bergmann

Myriad, abounding millennia passed
Since those Holy Commandments for us
amassed,
Guiding rays from the heavens – Gift to
mankind,
The Path of Fulfillment on Earth to shine.

To this world, in her reckless arrogance,
What Comes From Above has no relevance,
All are hostile, mind dominium glorified,
A God-given name is forgotten and futile.

The One Sacred Decalogue which, for the
walk
Of Enlightenment is the cornerstone rock,
The most precious treasure and strongest
support,
More alive and apprehensible fort,
Humbly awakens our love, to girdle
The Universe with the Humanity hurdle.

Surely, piercing the essence of their depth,
The commandments gave us helpful
breadth:
Had we properly learned to direct the
Divine Force,
The human spirit would be on the right
course:
Towards real evolution, because technology
Is a sham bathed in suffering and novelty!
A cruel world, estranged from Light, with
no apology...

People, bow down and revere Thy Holy
Words!
The vast knowledge conveyed in its pages
and chords
Will guide you out of confusion and chaos,
Out of current deformity and warped pathos
Smiling towards clear recognition, straight
walking...

10th of October, 2017, Kishinev

Porunca a doua

de Nicolae Bălțescu.

(Redare parțială)

Lume! Numele trezește și concentrează în noi Noțiunea!

Cel ce târăște în noroi un nume,

încumetându-se a-l degrada,

Dezonorează totodată și Noțiunea!

Memento! Acțiunea

Insolentă nu trebuie uitată! Porunca a Doua e respectată

Cel mai puțin, și cel mai des este-ncălcată!

Cinica desconsiderare, nesocotința îmbracă mii, diverse

Forme! Chiar dacă unii cred că-s vorbe

goale, inofensive,

Expresiuni neserioase, zău, răspunderile sunt imense!

„Porunca a Doua”, grafică de Galina Vieru

Mii de forme înjosesc Numele Sfânt al Lui!

O, spirite rapace,

Lacome de câștig, ființe ofensive! Cu

Numele Lui Dumnezeu,

Să știți, nu are voie nimeni să se joace!

Porunca a doua

de Nicolae Bălțescu

Traducere Irina M. Bergmann

(Redare parțială)

Humanity! The name awakens the focus on the Notion!

He who drags a name through the mud, for belittling and demotion

Dishonors the Notion! Remember: the insolent action

Makes the Second Commandment the most often disrespected,

Forgetting it leads to such a distraction.

Cynical disregard, the recklessness is dressed in various thousands

of ways,

Empty forms! Even if some think it

harmless talk, still the sway

Of frivolous expressions, leads to a lack of the duty of care!

Thousands of molds debase His Holy

Name! Full is the air

Of rapacious spirits, offensive beings, greedy for gain,

Little do we know, the name of God is not to be taken in vain!

Prezentarea cărții alături de prietenii din cadrul Cenaclului „Fractali”, Cenaclul „Mihail Grănescu” și Clubul Internațional al pensionarilor fără vârstă „Lucky Marinescu” –București 2023

NOIEMBRIE

CRISTINA COPIA

„Creneluri Sighişorene”

Ridicat-am ochii mei la munți

Tu ai păzit la Poarta de ieșire
și-acolo Stai când mă întorc.
Să o Deschizi, Te rog, când uit de mine,
să trec, cu Voia Ta, în adormire!
Să-mi fie teamă? Mă supun,
iar Tu mă Crezi.
Ridic eu ochii mei la munți,
la norii ce plutesc cu ajutor
să nu se clatine prea rău piciorul
când pietrele tot cad în calea lui „desculț”.
Cer eu în soare umbra Ta,
să nu mă ardă raza lui prea tare;
Acoperământ Tu Pui în dreapta mea,
în zi și-n lună-noapte, și în orice stare.

Tu ai păzit la Poarta de ieșire
și-acolo Stai când Tu mă Chemi să vin.
Să o Deschizi, Te rog, să uit de mine,
să trec, cu Voia Ta, în adormire!
Nu-mi este teamă!
Mă supun, iar Tu mă Crezi.

freamăt inteligibil

poemul nu se vinde!
de-i dulce sau amar,
e colț de suflet scris,
un gând răzleț, hoinar
ce duce ori aduce vibrația prin har.
poemul nu se vinde!
el e și va rămâne
cu umbra ta din tine ca suflet întrupat
ce-aduce și tot duce vibrația din dar.
e caldă și e dulce, e rece cu amar.
poemul nu te vinde!

e dulce, nu-i grotesc,
o muză de el are, e suflet, ți-amintesc!
citește-l sau privește-l,
aruncă-l de tu vrei!
nu se va pierde el, poemul e temei.
îl va găsi un flutur din altă revenire,
îl rouează floarea din altă înflorire,
îl mângâie și ploaia cu picuri de iubire
sau îl va ninge albul,
prinos de rugăciune
ce știe și prea-știe că e nins
un suflet de poem din suflet
de poet plecat în necuprins,
niciodată stins.

Noi, poeții

Ne străduim aici precum copacii să atingă
cerul, umbre și penumbre creează legătura creației
cu el printre crengile ce palpează unde din Eden.
Cunoaștere dorim prin Fratele-Suprem, alergăm cu
tălpile legate prin rădăcini adânci. Îmbrăcăm golul,
implem puținul, regretăm vidul în timp ce așteptarea
e răbdătoare în cetatea ei. Toate semnăturile le
punem pe aripa dreaptă, pe aripa imensă a timpului
comun.

Slove cuprinse de freamătul necuprinsului
rup tăcerile gândului și se îndreaptă spre țipătul
condeiului ascuns între cadranele zilei. Apoi, se
întorc în liniștea hârtiei, lin și atente la încleștarea
privirii autorului, fără a ține seama de umbra
timpului rotund, așteptând așteptarea necuprinsului.

Picături de iubire smarald

Nu știu de ce sau poate știu, orice vers citesc
mă duce cu gândul la iertare. Slova ceartă, iubește,
greșește, iartă. Deci, implicit, ea vindecă. Vindecă
suflete rănite, vindecă minți oboseite, vindecă trupuri
slabe. Tot anul am citit creațiile dumneavoastră în
pace și liniște sufletească. Le-am simțit ca pe o
prezență a unui suflu divin, ca pe un viu cald și
prietenos. Dacă nu am făcut un comentariu strict pe
vers, mă iartă!

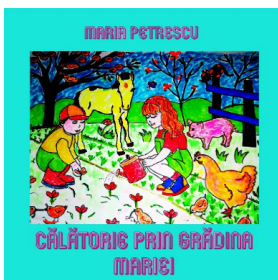
De la prima literă până la ultima, eu am
simțit sufletul poetului, al poetului adevărat, care își
respectă cerneala. Nu vorbesc despre cei care „trag
cu ochiul” și își însușesc din harul altuia. Harul este
sfânt!

Azi, o zi printre ultimele din anotimpul fără
frunze. Pasul prin iarnă este doar un salt scurt, dar
destul de hotărât. A trecut mai repede ca ieri. Am
trecut noi mai repede prin timpul ei. Ce este ziua
timpului? Știu ce este, dar aș dori să-i răspundă
seara. Dacă nu dorește și e timidă, poate îi răspunde
noaptea, iar dacă rămâne fără răspuns, îi soptesc eu:
„o clipă din popasul spre nemurire”.

MARIA PETRESCU

Poeme din cartea
„Călătorie prin grădina Mariei”

Mica bibliotecă

Am acasă la parter
O cămară fermecată,
Presărată cu mister
Cu povești e decorată.

Ești mica bibliotecă
Creată pentru copii,
Cărți cu pagini colorate
Îi așteaptă a le citi.

Cărți, povești și ghicitori
Scrise de mari scriitori,
Vă așteaptă a fi citite
Sus pe rafturi prăfuite.

Cărțile de povestiri
Vă așteaptă cu-amintiri,
Cu coperti viu colorate
Și povești neexplorate.

Furnicuța Cuța

Am în curte o furnicuță
Mică, harnică, drăguță,
I-am spus Cuța, furnicuța

Pe cap are băsmăluța.

Zilnic, cară în spinare
Boabe, iarbă și mâncare,
Toată ziua ea muncește
Și deloc nu obosește.

În grădina mea de vară
O văd zilnic printre flori,
Se ascunde prin cămară
Când apare câte-un nor.

Zilnic urcă-n bradul verde
Se-odihnește printre crengi
Printre ace ea se pierde
Cu răcoare se dezmiere.

Furnicuța Cuța
Stă în curtea mea
Chiar de este vremea
Bună sau mai rea.

Ica polițista

Ica astăzi este tristă
Vrea să fie polițistă,
Cu pistol și cu baston
Pe cap șapcă de carton.

Vrea să-și facă o echipă
Însă Nero are gripă,
Iar pisica cea tigrată
Este astăzi supărată.

Ica foarte intrigată
Strigă-n curte agitată:
Unde-i Aki curajosul?
Dar gânsacul puturosul?

Ica vrea echipă mare
Cu insigne în dotare,
Uniformă și cu scut
Doar atât pentru început.

Anais Maria

Anais Maria este floare rară
Când numele-i spui cuvintele-ți
zboară

O fetiță mică, tare înțeleaptă,
Parcă e-o crenguță de floare
necoaptă.

Cele două nume spuse împreună
Se topesc în vraja florilor culese
Anais e fata cu parfum de lună
Cu cosițe blonde, în șuvițe dese.

Anais Maria e mica prințesă
E fetița tatei, roșie-n obraji,
E-o păpușă blondă, parcă-i
prințesă
Are o baghetă, cu ea face vrăji.

Prințesa Anais

Are Dada o nepoțică
Mică, dulce, frumușică,
Cu buline pe rochiță
Zburdă ziua-n grădiniță.

Râde soarele când iese
Păru-i blond ca la crăieșe,
Culege flori din poieniță
Și își face coroniță.

Norul alb parcă-i zâmbește
Ploaia parcă o cucerește,
Stropi de apă împodobeste
Vântul parcă îi vorbește.

Nepoțica mea iubește
Tot ce-n viața ei zâmbește,
Mama, tata, unchiul, Dada
Și prieteni cu grămada.

Mama

Mama mea este un soare
Printre stele lucitoare,
Mama mea este o lună
Printre stele ce apună.

Mama mea este o floare
În grădina-n sărbătoare,
Mama mea e spic de grâu
Lângă albastrul de la râu.

Mama mea este albină
Lângă a florilor tulpină,
Mama mea e fir de iarbă
Lângă a pomilor podoba.

Am o mamă ce-i regină
Mă conduce spre lumină,
Zilnic mă îmbrățișează
Și mereu mă-ncurajează.

Workshop „Business, Educație și Cultură”

În noiembrie 2023, Consiliul Mondial Român și una dintre asociațiile membre Asociația „Mihai Eminescu Luceafărul”, au fost parteneri ale Societății Cultural Științifice Rădinești-Gorj, Primăriei Comunei Dănciulești, Universității din Craiova, Clubului Rotary Craiova, Camerei de Comerț și Industrie Dolj și Școlii Gimnaziale Cornelius Radu din Rădinești-Gorj, la organizarea și desfășurarea Workshop-ului „Business, Educație și Cultură”, unde am adus împreună GAL-urile din Oltenia, oameni de afaceri, profesori, asociații, persoane fizice, instituții de învățământ, comunități de business, comunități rurale din Județele Gorj și Dolj, autoritatea locală, elevi și întreprinderi sociale.

Au vorbit Prof. Dr. Arcuș Constantin SCSRG, moderator și organizator al evenimentului, Maria Petrescu - partener, Dl. Prof. Dr. Radu Constantinescu - Universitatea din Craiova, Dl. Gabriel Vlăduț - Președinte Camera de Comerț și Industrie Dolj, Dl. Coșoveanu Costinel, Rotary Club - Director Civitas, Dl. Vali Mitrică - Președinte GAL-uri Oltenia și producători locali, despre găsirea de soluții și eficientizarea Destinației Turistice „Dealul Muierii”.

Scopul întâlnirii a fost implementarea unei strategii de dezvoltare a Destinației Turistice „Dealul Muierii”, cel mai lung deal din România, 104 Km din drumul comunității istorice a dacilor, prin realizarea a câteva proiecte:

1. Centrul de Terapie și Educație prin Cultură, centru multicultural, care va fi amenajat pe terenul din proprietatea asociației din satul Rădinești, comuna Dănciulești, județul Gorj. Acesta va cuprinde:

- spații de cazare și restaurante cu specific românesc, turcesc, evreiesc, italianesc;
- clubul oamenilor de afaceri;

„Marin Arcuș”, expoziții, Muzeul Satului - sala de conferințe „Gheorghe Radu”, biblioteca

Rădinești;

- ateliere de lucru (tâmplărie, împletituri, croșetat, prelucrarea produselor apicole) magazine cu produse exclusiv locale;

2. Ansamblul Artistic „Perlele Olteniei” în care copiii cu calități muzicale din Destinația Turistică „Dealul Muierii” sunt cooptați în orchestra „Ion Găvenea”, orchestra „Marcel Parnica”, Grupul Vocal „Cununița” sau Formația de dansuri „Crăițele”.

3. Apa este totul și în apă toate se întorc, prin care punem în valoare cișmelele din Destinația Turistică „Dealul Muierii”. Reabilitarea acestora se face cu scopul creării unor obiective turistice care se bazează pe legendele locurilor: Cișmeaua Rădiței, Cișmeaua Turcului, Cișmeaua Evreului;

4. „Croșeta de Aur” pentru a pune în valoare potențialul creator al doamnelor din Destinația Turistică „Dealul Muierii”. Acestea croșetează diferite produse pe care le valorifică cu scopul obținerii de resurse financiare suplimentare.

Pauzele culturale au fost asigurate de Orchestra „Ion Găvenea” și Ansamblul Artistic „Perlele Olteniei”, coordonator Prof. Dr. Arcuș Constantin, un alt proiect dedicat copiilor talentați și muzicii românești autentice din Oltenia, susținut de Consiliul Mondial Român și Asociația „Mihai Eminescu Luceafărul”.

În calitate de partener am donat 20 de echipamente IT complete, pentru primul laborator de TIC, realizat pentru elevii Școlii Gimnaziale „Cornelius Radu” din Localitatea Dănciulești, Gorj.

**Maria Petrescu –
Membru UZP București**

LORICA MIHAILĂ

„Creneluri Sighişorene”

La bunica!

Într-un colț dintr-o odaie,
unde mai stătea bunica,
astăzi este doar o claică de-
amintiri,
ce-alungă frica.
O covată de pe sobă stă lipită
de hogaș
și păstrează-o mână două
de mălai, sub un ștergar.

Sus, pe plita ruginită,
un ceaun fără de toartă
și o tavă cam turtită
cu miros de pâine coaptă.
Sprijinită de perete,
ne privește cum-necum,
furca tristă fără plete
ce-a rămas goală acum.

Doar vârtelnița,
suveica și o iță încâlcită
ne mai spun acum povestea
pânzei ce a fost țesută.
Dintr-un colț azi ne zâmbeste
chiua cu chilugul ei,
știe că ne trebuiește
după vechiul obicei.
Simt pe barbă-o mică dâră
ce mă arde ca un foc,
e o lacrimă ce-mi curge
l-amintiri fără de noroc!

Târziu în noapte

Aș vrea să știu acum, dar să
nu minți,
de ce e cerul tău atât de-
albastru
și-atunci când lacrimi pierde,
tu ce simți,
mai poți să mai pozezi a fi un
aspru?

Când nori de gri îți încrețește
fruntea
și nimeni nu te-ntreabă ce
gândești,
mai poți să-i lași ușor să-ți
treacă puntea,
iar bunătatea la ce-o mai
folosești?

Când bine vrei să faci și rău
găsești,
e-atâta de ușor să te-ntristezi,
dar cui ar trebui să tot
plătești,
când fața-ți fină nu vrei să ți-
o pătezi.

Nu renunța la vise, cine știe,
de nu vei transforma
frumosul tot în fum
și-n hăul tău, c-așa a fost să
fie,
speranțe nu, doar bule de
săpun.

Tablou de iarnă

Reproșuri potop și-aduceri
aminte,
Răceala-mi îngheață pe buze
cuvinte.
Pe cerul albastru nori se
destramă
și-ntind ca-ntr-o joacă pe
câmpuri maramă?

De-ancepe să ningă să spele
pământul,
neaua căzută să-mprăștie
gândul.
Când noapte va fi și gerul în toi,
Stele vor plânge pe umeri-mi

goi.

Oricât mi-aș dori să scriu un
cuvânt,
Slovele-mi zboară luate de
vânt,
Nimic nu se leagă, nimic n-
are sens,
Hăul din suflet devine imens.

Streșini ornate-n dantele de
țurțuri,
Fulgii dansează în zboruri de
fluturi.
Pustiu e afară, pustiu e și-n
noi,
Lumea întreagă se-neacă-n
nevoi.

Regrete

E prea târziu să mai privesc
la soare
precum ar face-o azi un un
om cuminte
și dintr-o floare-amară de
cicoare
nectar s-adun, să-l torn peste
cuvinte.

Târziu e-acum să îți mai bat
în poartă,
iar tu grăbit să vrei să îmi
răspunzi,
pe cerul tău, iubirea nu se
poartă,
te-afunzi în pat și-n ochii
tăi placizi.

E cam târziu și-acum plătesc
factura,
prin care recunosc că am
greșit,
de-aș fi putut atunci să-mi
țin gura
acum aș fi strigat „am reușit”

Târziu i-acum, regret că-i
prea târziu,
să rătăcesc aiurea pe cărare,
și-un gust amar și uneori
sălcii,
să îl tot simt sub drobul meu
de sare.

ELENA CRISTEA

„Creneluri Sighişorene”

Nicicând

(Pentru Ioana)

Atunci... când în viață îți este greu
Bate la poarta sufletului meu,
Fără rețineri... poți pași
Oricând o mama poate ocroti!

Dumnezeu mi te-a trimis din Rai
Să te iubesc necondiționat, oricâți ani ai.
Când te zbateai în mări învolburate
Știam... vei birui, altfel nu se poate.

Oricând, îți voi obloji rănilor din suflet
Chiar de voi lupta cu demonul șiret
Voi fi mereu pe drum cu Dumnezeu
Nicicând nu mă voi plânge, că îmi e greu.

O mamă luptă, mușcă și se zbate
Chiar de ochul lumii îl strabate
Puiul ei în brațe să și-l strângă
Ca ochii lui nicicând să nu mai plângă.

Frunza de arțar

(Pentru Ioana)

Ți-am scris pe frunză de arțar
Ce dragă-mi ești a mea copilă
Și să mă crezi trimit în dar
Trandafiri și firul gingaș de zambilă.

Draga mea copil cuminte
Nu ți-am scris demult scrisoare
Dorul macină... nu am cuvinte
Să-ți spun cât depărtarea doare.

În cămin focul mai arde
Tăcerea dorului coboară în maluri

Când pleoapa lacrima-și ascunde
Dar răsare printre gene... muguri.

Visez ca să te strâng în brațe
Să îți șoptesc cât te iubesc,
Să te mângâi neîncetat cu blândete,
Iar tu să-mi spui cât îți lipsesc.

Limba română

În limba română a cântat Enescu,
Iubire și dor și-a revărsat Eminescu,
Ciocârlia ne cântă cu mult dor
Și chiar Zamfir cu naiul lui nemuritor.

În limba română munții povestesc
De Crăișorul Iancu, de Stefan și Mihai
Și tot în limba noastră florile zâmbesc,
Pe câmpii întinse... pe picior de plai.

Și vântul și ploaia și soarele și marea
Codrii, chiar și iarba în română râd,
În română cântă duios privighetoarea
Mușcatele-n ferestre toate ne surâd.

Pruncii-s alintați în graiul românesc,
Română vorbește „Masa tăcerii”
Și pânzele nemuritoare a lui Grigorescu
Cu muncile la țara-n toiul verii

Și fluierul și naiul, țambalul și cavatul,
Cimpoiul și oboiul tot în română cântă,
Logodiți cu graiul, tradiția și cu portul,
Îndeamnă la iubirea țării noastre sfântă.

Sensul vieții

Eu scriu, în clipe de singurătată
Când dorul e povară grea
Iar pustiita inimă abia mai bate
Să înceteze parcă ea ar vrea.

Mă simt prizonieră într-o colivie,
Înmoi penița ca să scriu... în suflet
Căci amintirea voastră este vie
Încât gândul mi se transformă-n urlet.

E inutil să mă îmbăt cu vise
Să nu mă înțep cu ascuțitele dureri,
Căci rău mă ard vorbele promise
Și aștept din toamne până-n primăveri.

Voi veniți, am îmblânzit și vântul
Am șters și bezna cu lumina dimineții
Și-am îmbrăcat în mire tot pământul,
Doar voi dați pentru mine sensul vieții.

Colțul spiritual

PR. DR. NICOLAE GHEORGHE ȘINCAN

Plecăciune ție, Maică Precinstită

Spune povestea că soțul unei femei era pe front și rămăsese singură cu copiii. Trăiau de pe o zi pe alta, iar ea nu mai putea suporta să-i vadă chinându-se. La un moment dat, femeia deznădăjduită se gândea să-și pună capăt zilelor. Ea avea o iconiță a Maicii Domnului, deși nu o cinstea în mod deosebit. Nu i se rugase niciodată. La biserică nu mergea. Probabil că icoana îi rămăsese moștenire de la mama ei. Într-o zi, femeia s-a apropiat de această icoană și a început să o certe pe Maica Domnului, strigându-i: „Cum poți privi liniștită la aceste chinuri, la cum lupt eu singură? Vezi,

copiii mei mor de foame! Iar tu nu faci nimic ca să mă ajuți în vreun fel!”.

În deznădejdea ei, femeia a ieșit din casă, probabil cu gândul de a porni spre râu, sau de a încerca să-și pună capăt zilelor. Deodată se împiedică și căzu. Când dădu să-și ridice privirea, jos, în fața ei, zări o mulțime de bancnote, aranjate în semnul crucii. Femeia se cutremură. Căută mai întâi cu privirea pe cel care le-ar fi putut pierde. În jur nu era nimeni. Atunci înțelese că Dumnezeu S-a milostivit de ea și că Maica Domnului i-a trimis acești bani.

Aceasta a impresionat-o atât de mult, încât și-a îndreptat mintea și gândul spre biserică. S-a întors acasă și a îngenucheat în fața icoanei. Plângea, se ruga și-I mulțumea lui Dumnezeu. De banii primiți a cumpărat de mâncare. Dar cel mai important lucru a fost că ea s-a încredințat că Maica lui Dumnezeu îi este întotdeauna aproape și că în momentele cele mai grele din viață Ea nu-l părăsește pe om, ci îi întinde o mână de ajutor. Femeia a început să meargă la Biserică, iar copiii au crescut cu credință în Maica Domnului.

(Din volumul „Taina cea tainuită - cu iubire, despre Maica Domnului-”, Ed. Vatra Veche)

Sărbătoarea sărbătorilor

În sfânta zi de sărbătoare „Intrarea Maicii Domnului în Biserică”, sau „Ovidenia”, cum este denumită în popor, prima mare sărbătoare din postul Crăciunului, este și ziua în care vi se poate împlini cea mai mare dorință. Sărbătoarea Ovideniei s-a suprapus pe ritualurile precreștine deschizătoare de iarnă, marcate de puterea luminii, a focului, a vederii și a viziunii.

În această zi binecuvântată a zilei de 21 nov. 2023, a avut loc în Catedrala „Învierea Domnului”, din Târgu-Mureș, și lansarea de carte a scriitorului Preot dr. Gheorghe Nicolae Șincan, „Taina cea tainuită”, ed. „Vatra veche”.

Când am intrat, Catedrala era plină de enoriași. Preotul Nicolae Gheorghe Șincan

începuse slujba, vorbind enoriașilor despre această sacră sărbătoare: „Așadar, împlinindu-se trei ani de la nașterea Mariei, Sfinții Ioachim și Ana, voind a împlini cu fapta ceea ce au făgăduit cu cuvântul, au plecat spre Ierusalim ducând-o pe Sfânta Fecioară, cale de trei zile, din Nazaretul Galileei la Templul din Ierusalim.”

Din Scripturi și din scrierile istoricului Iosif Flaviu, am aflat că Templul în care a intrat Maica Domnului avea nouăzeci de camere, dispuse pe trei paliere, în care, într-o parte, locuiau fecioarele, care erau date spre slujba lui Dumnezeu, până la o vreme; în cealaltă parte locuiau văduvele, cele care se făgăduiau să-și păzească curătenia până la sfârșitul vieții, precum proorocița Ana, fiica lui Fanuil. Într-o altă parte petreceau bărbații și, în sfârșit, într-o latură diferită locuiau săracii pelerini, care veneau de departe pentru

închinare.

În locașul fecioarelor a fost rânduită și micuța Maria; aceste fecioare care au fost rânduite pe lângă dânsa erau fecioare iscusite în ale Scripturii și în lucrul mâinilor, pentru ca - după obiceiul evreilor - încă din copilărie să se deprindă atât cu învățăturile sfinte, cât și cu lucrul mâinilor (rucodelii). Aici, în Sfânta Sfintelor, s-a pregătit Maria, prin lucrarea și adumbrirea Duhului Sfânt, pentru a deveni Templul lui Dumnezeu. Aici i-a dat Zaharia loc de rugăciune, spre deosebire de celelalte fecioare. Nu era cu puțină vreuneia dintre ele să se apropie de Sfânta Sfintelor, pentru că nu aveau binecuvântarea arhierelui. Pe când Maica Domnului, deși era mică în ce privește vârsta, fiind numai de trei ani, era desăvârșită în ceea ce privește darul lui Dumnezeu.

Ajunsă la Templu - spune Fericitul Ieronim - Sfânta Fecioară Maria singură, fără oprire, a urcat cele 15 trepte, care duceau spre ușa de intrare; neajutând-o nimeni și nici sprijinind-o, ea a urcat cu însuflețire aceste trepte. De altfel, prin această urcare - spun Sfinții Părinți - ea a parcurs cele trei etape necesare: curățirea, iluminarea și unirea cu Dumnezeu, corespunzătoare celor trei

încăperi ale templului: vestibulul, Sfânta și Sfânta Sfintelor. Și ajungând la treapta cea de sus, a stat acolo, întărind-o pe dânsa puterea lui Dumnezeu, căci încă mică fiind a început Domnul a arăta într-înșea puterea Sa, ca astfel să înțeleagă cei din jurul ei cât de mare va fi și plină de dar, când va ajunge la vârsta cea desăvârșită.

Astfel a fost dusă la Templul Domnului Fecioara Maria, unde a rămas până la vârsta de cincisprezece ani în anturajul Arhanghelului Gavriil, care o hrănea și îi descifra tainele Scripturilor, pregătind-o pentru înalta chemare rânduită de Dumnezeu.

Intrarea Maicii Domnului în Biserică anticipează intrarea noastră în Biserică prin Sfintele Taine; și, de ce nu, definirea noastră ca persoane, chemate să fim în permanentă comuniune cu Dumnezeu. După slujbă, preotul Nicolae Gheorghe Șincan, a rostit câteva din înțelepciunile cărții „Taina cea Tăinuită”, exemplificând câteva din minunile făcute pe pământ de fecioara Maria. Protopopul pr. Răzvan Șulea, a invitat enoriașii, care nu s-au dat duși din biserică, să își ia câte o carte. Stocul s-a epuizat imediat, fiecare dorind să intre în posesia acesteia.

*Pr. Răzvan Șulea, Nicolae Băciuț,
Pr. Nicolae Ghe. Șincan*

În continuare, a fost invitat să prezinte cartea, cărturarul Nicolae Băciuț, care și-a făcut loc prin mulțime să ajungă în fața altarului, la pupitru: „Secvențele reținute de Gheorghe Nicolae Șincan în pildele, parabolele și povestirile din această carte, sunt file din existența pământească a Maicii Domnului. Suntem ceea ce iubim și ceea ce dăruim. a spus Nicolae Băciuț. Cartea lui Gheorghe Nicolae Șincan vorbește și despre „Puterea rugăciunii către Maica Domnului”. Încă o carte „pentru neuitare și spre învățătură” îi consolidează părintelui dr. Nicolae Gheorghe Șincan condiția sa de slujitor al bisericii, în lăuntru și în afara ei, statornic în valorile în care s-a născut.”

Rar mi-a fost dat să asist la o asemenea lansare de carte cu atâția enoriași, care au stat la coadă efectiv pentru sesiunea de semnături. Alături de pr. Dr. Nicolae Șincan au fost prezenți și Teli Iacșa, Ustea Fira, Băciuț.

Codruta, Ioan Vasu, alte rude și cunoștințe venite special pentru acest eveniment. Felicitări celor care au plecat acasă, cu o carte plină de învățături creștine. Am fost impresionată de pictura din Catedrala „Învierii Domnului” aflată în cartierul mureșean „Tudor”. Am aflat din istoria bisericii că pictura a fost realizată de Cristian Corneanu din Târgu Mureș, iar mobilierul din biserică este făcut de sculptorul Mircea Vasile din Sighetu Marmăției. Ușa principală este unicat, făcută după Sfânta Evanghelie, sculptată în basorelief.

Întrădevăr a fost o dublă sărbătoare.

GABRIELLA COSTESCU

Ustea Fira, Teli Iacșa, Gabriella Costescu, Nicolae Băciuț, Adriana Pană, Codruța Băciuț, Ana Sălăgean, Ioan Vasu

DECEMBRIE

NICOLETA TUDOR

„Creneluri Sighișorene”

Noi nu cedăm

Ni se fură Crăciunul într-un mod aberant...
Ne încalecă-ateii într-un ritm alarmant,
Tu, române fii dârz, ești popor de creștini,
Nu uita de icoana la care te-nchini

Ești popor ce te trași din vașnicii daci,
Un popor de cinstiți și de oameni săraci
Care crucea-și făceau, peste pâinea amară,
Când la plug împingeau din zori până-n seară

Nu uita că pe aste meleaguri divine
Și pietrele sunt, ca și noi, tot creștine,
Nu pleca fruntea, nu-i vremea să taci,
Ai arma la tine când crucea ți-o faci

Și suntem o nație de doamne și domni
Și nu cum cred ei, un popor de pioni,
Bărbatu-i Bărbat și femeia-i Femeie,
Haideți s-o spunem, măcar din condeie

Nu-i lăsați să ne-ndese pumnul în gură
Căci asta va naște doar vrajbă și ură,
Popor de creștini, popor de eroi,
Speranța urmașilor, acum, stă în voi

Căci vreau ca nepoții să poată să spună

Și tată și mamă când pe străzi merg de mână,
S-avem libertatea să vorbim ce gândim,
Doar astfel noi liberi vom putea să trăim!

Hoinărind printre stele

Cum ar fi să trăiesc lângă lună,
Să mă bucur de noaptea cu stele,
Să aud universul cum sună
Adunarea trăirilor mele

Cum ar fi să colind printre nori,
Să mă-nvăluie tandru misterul,
Să miros stropii ploii-n culori
Și să simt cum m-atinge eterul

Să ating Carul Mare cu gândul,
Să m-aprind în lumină de stea
Și privind de departe Pământul
Să-i trimit printr-un gând raza mea,

Să mă mut mai apoi lângă soare,
Să îi simt strălucirea, căldura
Și atunci când voi fi încărcată,
Să mă-ntorc și să ard cu ea ura

Să învălui pământu-n iubire,
Universul să-l rog să ne ierte
Și apoi, să mă pierd în neștire
Să m-ascund între două coperte.

Ploaia

Auzeam cum se-apropie ploaia
Cerule tot era o furtună
Și la mine în suflet... tot aia...
Era vreme nebună, nebună

Era toamnă... atât de sinistră
Erau ciori peste tot... croncăneau
Terra toată era ca o pistă
De tristeți care nu decolau

Pomii goi șuierau a pustiu
Către frunzele moarte, căzute
Mă făceam că dorm și nu știu
Că în juru-mi sunt umbre tăcute

Mă făceam că dorm și e soare
Și c-aud valul mării cântând
Deși vântul striga și mai tare
Deși fulgere pătrundeau până-n gând

Deși iarna-i pe cale să vină
Cu nămeți de pocite himere
Mă prefac că dorm și-i lumină
Și că viața-i doar lapte și miere...

SILVANA ANDRADA TCACENCO

Numele nostru de familie

(Pentru România mea)

M-am născut într-o Românie care trăia mai mult în sufletul bunicilor mei. O învăluiau cu grijă, alături de amintirile bunicilor lor și alături de marii conducători ai neamului. Îmi spuneau serile uneori, că România era iubita odată. În aceeași

Românie am iubit prima oară, cu puritatea și disperarea prizonierului în lagăr cu spaima că voi deveni o altă femeie hăituită să devină mamă eroină. Tot aici am învățat să respect oamenii, cultura, știința și simpla realitate a faptului că libertățile adevărate se luptă. În frigul și întunericul unor nedreptăți, mă înveșmântam în Eminescu, Blaga, Coandă, îmi astupam urechile cu Enescu și îmi așezam pe frunte o cușmă de dac.

Am devenit matură în prag de libertate și am înțeles cu adevărat ce înseamnă speranța și câtă invidie poate nutri iluzia, pe deplinul acesteia. Tot aici am decis să îmi nasc copilul, tot aici să îl cresc și mulți m-au întrebat, „pentru ce”?

Pentru simplul motiv că dacă va trebui, inevitabil să spună, „te-am iubit”, să aibă unde o face, în fața unui mormânt, a unei cruci, în fața unei încovoiate căpițe de fân. Ei, României, nu i-am spus când mi-a fost greu și

alții îmi luptau viața, nu i-am spus, deoarece lunatică, avea părul răvășit și buzele arse și deja își căuta fiii în toate zările lumii, smulgând-și părul a neputință.

Astăzi ating un copac și simt că prin rădăcinile lui ajung la ai mei. O pot face de oriunde, dar aici, copacul foșnește ca eu să îl înțeleg. Și vă privesc cu drag, pe toți aceștia cu care am trăit în casa părintească dar cu părinți adoptivi, știind că nu am avut nici unul un tată național iar maștera, căsătorită cu balaurul ne-a folosit doar, ne-a batjocorit, aruncând asupra noastră blestemul de a ne uita numele, numele de familie.

Toți aveți priviri, negre de tăciune, căprui ca alunele, albastre de „nu mă uita”, verzi de iarbă. În spatele acestor priviri e România mea. Uneori captivă, uneori în facere. De acolo va renaște cu sau fără voia celor care țin ochii în pământ sau a celor pe care rușinea îi va determina să o facă; M-am născut într-o Românie care trăia doar în sufletul bunicilor mei...

Astăzi am arborat tricolorul în gândul meu de bine, mi-am luat un nai în palme și zbor cu privirea virtuală peste acest miracol nelumesc, vorbesc cu înțelepții, știind definitiv calea întoarcerii mele, la mine în suflet. Aici, la mine în suflet, unde trăiește deplin fericită, România mea.

Bunica mea

Of plaiule, iubitele, de dor,
Mă vor răpune anii și-am să mor
Și voi intra în tine să îmi odihnesc,
Tristețea copleșită de lumesc,

Căci Dumnezeu din tine m-a facut,
Din lut de-aici și niciodată n-am putut
Să plec, să nu-ți mai văd nemărginirea,
Măcar și doar atunci când îmi ridic privirea

Spre cer, pe care Dumnezeu a pus
O stea, gândind că poate nu-s
Destule stele pentru fiecare om
Și mi-a lăsat păduri, ca fiecare pom

Să aibă unde a-și găsi căldura
Și unde răzvrățiții să își ascundă ura...
De-acolo vor veni și ne vor răzbuna-
Mi-a spus aseară dintr-o stea, bunica mea.

S.O.S.

Mă uit la țara mea,
De sus, din zbor,
Și mi se face dor.
Privesc dealuri și munți
Domol cum se răsfiră,
Și-o văd cum mai respiră,
Cu greu
Din văi,
În care oameni răi
Pândesc,
Nu știu că o iubesc,
C-aș vrea să sar,
Să risc peste măsură,
Să o sărut pe gură,
Să-ncerc s-o scap
De rău, de moarte și de noapte,
De tot ce nu e pentru ea,
Bunica mea...
S-o mângâi și să-i fiu aproape
Atunci când nu mai poate.
Mă uit la ea din nor
Și-mi vine să cobor;
Chiar dacă toți privesc absenți,
Chiar dacă toți se mira,
Ea,
Biata,
Draga mea,
Încă respiră.

Aieva sau în gând

Iubite, aș avea a-ți spune
Mai multe gânduri și-o minune,
Ades eu ți-aș vorbi de ploi,
De ploile din amândoi,

Ți-aș povesti povești din soare,
Dintr-un destin de păsări călătoare
Și am vorbi despre lumină,
În aventura-ne sublimă,

Aicea pe pământ,
Aieva sau în gând,
Te văd ades plângând
Și mă trezesc visând.

Fericirea cu aripi de leu

Fericirea cu aripi de leu
În omul pământ, în om semizeu,

Cu pielea albastră cu trup de sirenă
Grifon care luptă să cadă-n arenă,

Fericirea un Pegas în sinceră noapte
Un șarpe ce-și târăie trupul pe șoapte,
Cu ochi de iubire, un tunet pierdut,
Un Zeus ce bea din izvorul de lut,

Yin Yang-ul dragonului albului lup
În care veșniciile lumii se rup
Spre a arde tot răul dăltuind absolut
Din cenușa luminii de Phoenix căzut,

Bucăți ideale, puteri fără seamăn
Se-mpart în oglinzile fratelui geamăn
Și trec, le privesc cum cu aripi de leu,
Fericirea o smulg din sufletul meu.

(Silvana Andrada Tcacenco)

Oroian Rita, Compoziție

MIRELA VIȘAN

„Creneluri Sighșorene”

„Măiastra”

Mirela, ținută Retro

Evenimente culturale iulie-decembrie 2023

Între 1-6 iulie 2023, am participat la o expoziție colectivă de pictură, denumită „Măiastra”, la Casa de cultura „Mihai Eminescu” din Bragadiru, jud. Ilfov, organizată de Primăria Bragadiru. Redau o parte dintr-un articol:

„Zeci de tablouri absolut deosebite, într-o cromatică vie, realizate cu mult talent și pasiune, sunt amplasate în holul Casei de Cultură **Mihai Eminescu**, iar autorii lor au povestit, la vernisaj, câte ceva despre fiecare operă în parte. Gazda și moderatorul evenimentului a fost acrița Diana Radu Stan, directorul casei de cultură din Bragadiru.

Daniela Carmen Pavel, artist plastic, vicepreședinte al Asociației Artiștilor Plastici București, ne-a dezvăluit că cea mai mare reușită a unui vernisaj este aceea de a cunoaște și a rămâne prieten cu mulți artiști”. Avem aici parte de momente care ne-au dus într-o altă dimensiune – poezie, muzică și pictură. Am primit această invitație onorantă și nu aveam cum să o refuz. Sunt pentru prima dată la Bragadiru, în acest spațiu generos și primitiv unde am găsit oameni dispuși să promoveze cultura, arta și tot ce înseamnă frumos”, a comentat artista care a adus în fața publicului „câteva

acuarele și două portrete din colecția «Rădăcini»”.

Mirela Vișan a transformat pasiunea pentru pictură în meserie și a reușit să expună cu succes și apreciere, lucrările sale, în numeroase expoziții de artă. Cel mai mult îi place să picteze flori, întrucât ele reprezintă creația – o sămânță din care iese o plantă – și spune că „dacă nu ar fi florile, m-aș muta de pe Pământ!”. „Florile sunt simbolul frumuseții, al mersului înainte, al înnoirii”, a comentat artista îndrăgostită iremediabil de maci, spre exemplu, flori pe care le regăsim în mare parte dintre lucrările expuse în expoziție. Pictorița a încântat publicul prezent la vernisaj și cu un moment muzical spectaculos, o voce caldă în două compoziții clasice care s-au îmbinat perfect. Alături de Mirela Vișan, au mai cântat Bogdan Ioniță și Doina Mirea. Ing. sunet - Vali Popa.

Carmen Istrate -11/ 07/ 2023 – Jurnalul de Ilfov

- Între 2-10 august 2023, am participat la o Expoziție colectivă de Artă Sacră denumită „Mai presus decât heruvimii”, sala Ioan I. Dalles București, organizată de Asociația Artiștilor Plastici din București.

- Între 3-13 octombrie 2023, Expoziție colectivă „Balada strop de culoare și Dor”, la Palatul Național Cotroceni, organizată de AAPB.

- Între 4-20 octombrie 2023, participare la concurs de eleganță, ținute retro, la evenimentul „Tinerețe fără bătrânețe”, organizat de Asociația Frumosul Românesc, fiind castigatoarea acestui concurs, alături de alte doamne. Mulțumesc d-nei Valentina Spănu pentru invitație și organizarea acestui frumos eveniment!

În data de 5 decembrie 2023, am participat la Expoziția colectivă „Autentic românesc”, la Palatul Parlamentului București, organizată de AAPB.

Sunt implicată în foarte multe evenimente și îmi place această lume a artiștilor consacrați pe care îi prețuiesc.

Mirela Vișan

VIORICA NEGOLIAȘ

„Creneluri Sighișorene”

Câtă viață

Am ajuns să cuceresc continente
Cu gesturi mici, gesturi mine atente
Cu iubirea care pe nori plutește
În tot ce facem, ea, ne însoțește.

Am nevoie de tine, ca să respir
Pentru talentul din mine, să transpir
Supusă gândului, ce mă muncește
Acolo pentru mine, mereu este.

Cu iubire, știu să dau și să primesc
Din adâncul sufletului, mulțumesc
Nimic întâmplător, ce astăzi trăiesc
Câtă viață o să am, să te iubesc!

Curcubeu

Acum cu ochii după stele
Te văd, ești una dintre ele
Chiar soarele de dimineață
Mă scoate la apel în față.

Am capul plin de curcubeie
Aproape de calea lactee
Scriu și printre ceea ce-ți dedic
Ochii spre cer, mereu ridic.

Tu vii, cum vii întotdeauna
Întreci chiar soarele și luna
Tu poți să fii, acel curcubeu
De aceea, nu te văd mereu!

Iarna

Toată lumea o știe pe iarnă, că este rece. Dar dacă ați știți, cât e de caldă! Cândva a fost o fată simplă, care de frig se învelea cu vise. Îi plăcea să spună povești. Îi plăcea ca în vremea ei, să fie multă lumină și bucurie. Dar de când s-a Născut Pruncul Isus, ea s-a transformat. Ea a văzut toate acele evenimente. A suferit pentru că Pruncul s-a născut în sărăcie. A suferit după uciderea atâtor prunci nevinovați. Pe atunci cu puterile ei, a dus Vestea Nașterii Pruncului Isus. A cântat cântecul, la „Betleem colo în jos”! A arătat Magilor drumul. S-a minunat, la Steaua! Văzând Domnul credința sa, a facut-o anotimp: Iarna.

Este nemuritoare! Își face acest anotimp, cum vrea ea... și nu uită niciodată Nașterea Pruncului Isus! Cei ce se bucură de acest anotimp, se bucură de aceste sărbători. Este rece, pentru cei care nu o înțeleg. Este rea, pentru cei ce nu știu ce este bunătatea și iubirea.

Este cum vrea. Dar nimeni ca ea! Ea are o lună în care Dumnezeu, îi îngăduie să aducă cât mai multă lumină și bucurii celor ce merită. Ea este cea binecuvântată! Un anotimp alb! Anotimp curat ca sufletul și trupul Domnului Isus Născut! I-a fost scris, ca de atâta frig, să se învelească cu vise. Ni le dăruiește! Știe ea, pe cine iubește!

Nicolae

Călugărul David umbla prin pădure după ciuperci. Era război. De undeva, din marginea satului, aude un plâns de copil. Pustiu satul. Călugărul se duce să vadă. Nu mai era nimeni în sat. Într-o curte, o întregă familie ciuruită. Din casă se auzea un

plânset. A intrat și a găsit un bebeluș, de vreo șase luni. Ce să facă? L-a luat cu dâsul. Nici la mănăstire nu mai erau mulți calugări. Războiul acesta, foametea. Dar, mai aveau ceva capre și o vacă. Câmp destul să îl lucreze, dacă aveau cu cine și ar fi pace. Nu prea se bucurară călugării când au primit copilul, dar era voia Domnului și trebuiau, să îl crească. Să îl boteze, să îi pună un nume. Oare ce nume? Și uite așa i-a venit în gând, numele Nicolae, ca să fie în viață ca Sfântul. Cel drept și bun.

Deoarece călugărul David l-a adus, tot el se ocupa cel mai mult de copil. L-a învățat multe. Printre care, să fie și bun. Niciodată nu s-a plâns copilul de foame, de haine, de situație.

Iubea acel loc și chipurile din icoane. Trecea pe rând și vorbea cu ele. Dar mai ales cu Domnul Isus. Visa lucruri frumoase. Visa adesea că zbura deasupra unei catedrale mai mari, ca mănăstirea lor. Că Îl vedea pe Domnul Isus Hristos în turnurile pline de flori și porumbei, cu brațele întinse. Și a venit o vreme, când războiul se sfârșise. Pentru că era foarte deștept călugărul David adunase ceva bani și l-a trimis la școli. Visul începea să prindă aripi. Da, mâinile întinse îl așteptau.

Copilul a studiat medicina, a ajuns un doctor bun. Dar gândul lui era la călugării lui care mai trăiau la mănăstire. Mai ales la călugărul David. Se ducea în vacanțe dar era prea puțin. Iar călugărul David destul de bolnav. După studii se întoarce la mănăstire, să ajute la reparația mănăstirii. A făcut mănăstirea ca în vis. Cu turnuri, cu coloane, cu statuia Domnului Isus în mijloc, cu mâinile întinse. Flori care se urcau pe coloane și îl înconjurau pe ISUS HRISTOS. Mulți porumbei. La fel ca în vis. Și să aibă grijă, de călugării de acolo, de oamenii din sat, care munceau să refacă satul. Toți banii lui, îi dădea oamenilor și mănăstirii.

Oricât ar fi vrut să îl țină în viață pe părintele David. Oricât a vrut să prelungească trecerea, trebuia să se supună voii Domnului. Era timpul și când vine timpul, trebuie să primești totul cu zâmbet, cu speranță, credință. Că acele brațe, te cheamă în timpuri diferite.

Venise timpul și părintele David pleacă

liniștit și senin cum i-a fost viața. Nicolae a rămas în acest sat, pe care prin truda și râvna lui, a ajuns oraș. A sprijinit mereu mănăstirea și călugării.

Ajuta toți oamenii. A fost cum a zis părintele David. Ca Sfântul Nicolae, cel bun și drept.

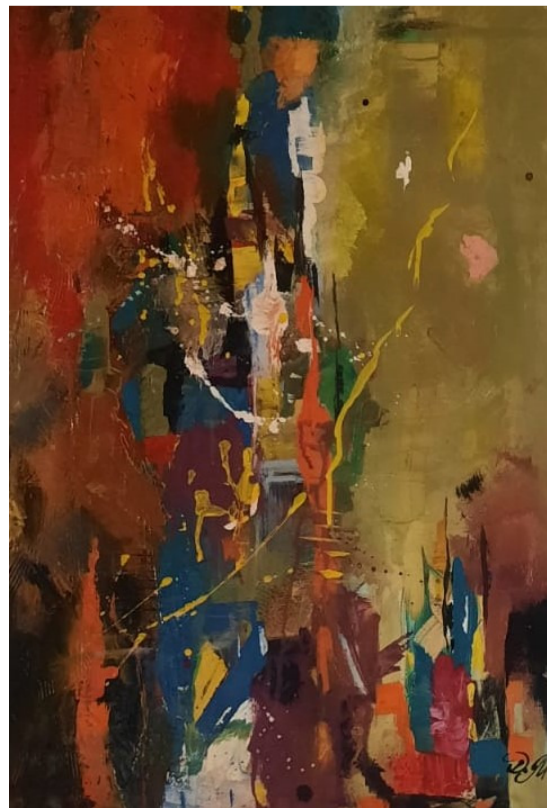
Sclipici pe pleoape

Când m-am născut eu una din ursitoare mi-a spus:

- Fii ca o decorațiune de Crăciun! Să strălucești, să aduci bucurie! Iarnă să fie!

E mult de atunci și nu știu dacă am reușit, m-am străduit! Luna decembrie este pe aproape, am sclipici pe pleoape! Am gânduri ca și atunci ,o mie, am vrut bucurie mereu să fie. Nu știu dacă am reușit, m-am străduit! Dumnezeu a vrut să fiu o poveste, încă sunt și mă folosesc de orice cuvânt! Vă iubesc! Strălucesc!

Negoiaș Viorica

Dorina Mototolea, Compoziție

DR. OVIDIU PECICAN

Ovidiu Coriolan Pecican (născut la 8 ianuarie 1959) este un istoric, eseist, romancier, nuvelist, critic literar, poet, dramaturg și jurnalist român de origine parțial sârbă. Locuiește la Cluj Napoca. Este cunoscut în special pentru scrierile sale politice despre probleme disputate, cum ar fi autonomia regională pentru Transilvania, și pentru co-autorul său al unui manual de istorie controversat pentru elevii de liceu din clasele a XI-a și a XII-a.

Ovidiu Pecican este co-editor la „Caietele Tranziției” și colaborator la ziare importante, printre care *Contemporanul*, *Cotidianul*, și *Ziarul Financiar*. De asemenea, a scris lucrări de science fiction, literatură de masă și studii de istorie culturală. Din 1994, este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Principala contribuție a lui Ovidiu Pecican la studiile medievale abordează primele etape ale culturii românești. Prinsă între etosul ortodox răsăritean și limba slavonă, pe de o parte, și influențele occidentale sau latine, pe de altă parte, vechea cultură românească din secolele XI-XVII s-a confruntat cu o mare varietate de provocări și a arătat o diversitate

remarcabilă. Pecican a dezvăluit preistoria diverselor texte enigmatice, reconstituind atât texte și contexte pierdute, cât și imaginea unei întregi culturi scrise care exprimă alegerile făcute de românii medievali în Balcani și teritoriul dintre Dunăre și Carpați. (Din biografia autorului)

Istoria la locul ei

Lansare de carte – Dr. Ovidiu Pecican

Ce este darul fără dăruitor?

Într-o lume istovită de nonvaloare, ahtiată după butonarea telefoanelor de tot felul, vine de la Cluj Napoca, profesorul Ovidiu Pecican doctor în istorie, să ne dăruiască înainte de Crăciunul 2023, două cărți la primul volum, aducând în fața cititorilor, cu strălucirea unui maestru, zbaterile dramatice, în plan politic și cultural, ale elitelor naționale ale celei de-a doua jumătăți a secolului XIX, ale chinuitorului secol XX și ale primelor două decenii ale secolului nostru.

- „Istoria României. Stat și cultură. 1866-2018” (Vol. 1), Ed. Cuantic, 2023

O poveste adevărată, scrisă de istoricul Ovidiu Pecican neînregimentat politic, unul dintre puținii autori de sinteze aparținând generației '80, cea care a făcut Revoluția Română.

Prezentul volum ne oferă o interpretare sintetică a istoriei românești, de la apariția statului român până astăzi, cu o anumită insistență asupra curentelor de gândire și a celor artistice manifestate în acest interval de timp. El nu este un tratat, ci mai curând o dinamică de factură culturală din interiorul noului stat, inclusiv prin recursul abundent la opiniile unora dintre principalii săi protagoniști și observatori.

Istoricul Ovidiu Pecican consideră că nu pot fi trecute sub tăcere cunoașterea adevărului despre trecut și, până la urmă, și cunoașterea de sine. Contribuția domniei sale la întregirea imaginii trecutului nostru, poate fi considerată o recuperare a tainelor istoriei din cotloanele în care a fost ținută.

„Istoria românilor de la origini și până astăzi (Vol. 1), Ed. Cuantic, 2023

Cartea include prima parte dintr-o istorie românească urmărită pe o diversitate de planuri, recuperând cele mai variate aspecte, unele lăsate în trecut deoparte; de la obiceiuri populare la schimbări de mentalitate, de la eșecuri și erori la aspirații și izbânzi. O istorie cu domnitori, bătălii și succese diplomatice, dar și una atentă la modificările structurale dintr-o societate policentrică, trăind în mai multe state. Este o istorie a civilizației și culturii românești, din care nu lipsesc nici femeile, nici obiceiurile locului. Autorul precizează că pe coperta cărții apar copiii ai domnitorilor, lucru foarte important pentru cultură și istorie.

Evenimentul a fost moderat cu măiestrie de prof. Mariana Gorczyca din Sighișoara, prietenă a autorului, care, a menționat că acest proiect de lansare de carte din incinta hotelului „Cocoșul de Aur” aparține domnului Cosmin Pop și Ichim Marius. A fost împodobit un om de Crăciun din cărți, iar afișele evenimentului au fost expresive.

Istoricul Ovidiu Pecican a avut alături familia, prieteni, scriitori și oameni de

cultură din Tg. Mureș: Valentin Marica Dumitru Poptâmaș, Ilarie Opriș și alții.

Despre carte a vorbit lector Corina Teodor, care, a adus în lumină conținutul cărții, motiv pentru care Ovidiu Pecican a fost tentat să facă un dialog cu invitații, foarte interesant.

Autor a numeroase cărți, studii și articole de istorie, dar și prozator și eseist, domnul prof. univ. dr. Ovidiu Pecican este unul dintre cei mai valoroși istorici români contemporani ai Ardealului și României implicit. Cumpătat în afirmații și în a emite verdicte de natură istorică, jovial și cu un simț al umorului bine antrenat, a reușit să anime auditoriul care la finalul evenimentului au plecat cu brațul plin de cărți.

Românii au de acum o clipă de istorie mai mult. Adevărată și de preț. Felicitări tuturor pentru bucuria de a fi împreună la eveniment de calitate, într-o locație splendidă la „Cocoșul de Aur”, clădire cu o istorie încă din anul 1897. Arhitectura a fost păstrată autentic și este unică în Târgu Mureș. Hotelul combină perfect atmosfera luxuriantă și arta, balanță perfectă între istoric și modern.

Promisiunea istoricului Ovidiu Pecican, aceea de a grăbi publicarea următoarelor volume în primăvara anului 2024, mă face să cred că ni se recuperează „o felie” mare de istorie, în care, să ne regăsim, sau, de ce nu, să ni se redea identitatea românească.

GABRIELLA COSTESCU

VALI PARASCHIVOIU

„Creneluri Sighişorene”

Te iert

Știam că ne vom întâlni...
Sufletul tău mi-l amintesc!
Dar poate-n gând voi
îndrăzni
Să-ntreb destinul, te iubesc?

Poate că-ți voi destăinui
Din gândurile mele, multe...
În ochi, cu drag te voi privi
Când sufletul o să le-asculte.

Știu, este greu să-ți
amintești
Că-n altă viață m-ai rănit...
Nu vreau să spui că mă
iubești,
Sufletul tău, nu-i pregătit...

În suflet nu mă vei păstra,
Ce vei iubi, încă nu știu...
Dar dacă azi voi fi a ta,
Ce simt, în versuri o să
scriu.

Și totuși, când ne-om
despărți,
În suflet o să-ți fie greu...

Eu am știut c-așa va fi,
Dar dacă ieri ai fost al meu,

Te iert! Prea multe s-au
schimbat!

Că te-am iubit, nu-mi pare
rău,
Poate că m-ai iubit și tu...
Dar mâine, mergi pe drumul
tău.

Știi...

Îndurerat cauți în beznă
Parfumul florilor ce zac,
Simțind că timpul le adună
Din calea ta, că-i supărat

Ești prins în plasele uitării
Iar de trecut nu-ți amintești.
Pe frunte-s urmele durerii
Și printre gânduri răscolești!

Nu văd pe nimeni lângă tine
Și simt că ești nefericit...
Ce vrei să afli de la mine,
Spune-mi, ce gânduri te-au
trezit?

Când ai îmbrățișat uitarea
Fugind de ceea ce-ai promis,
În urmă a rămas durerea
Unei iubiri care s-a stins...

Eu liniște nu-ți pot aduce,
Nici mie nu-mi este ușor...
Știi că timpul nu se-
ntoarce,
Iubirile... se nasc și mor!

Timpul nu te va lăsa

Totul dispare într-o clipă
Când visul ți s-a spulberat
Dar din ruine se ridică
Alt vis, când sufletu-i curat.

Oricâte piedici sunt în viață
Nu te abate de la drum
Din toate sufletul învață
Să ierte și să fie bun.

Nu te gândi că nu se poate,
Oricâte piedici vei avea...
Cu suflet bun le treci pe
toate,
Cel care iartă, va putea...

Fi răbdător, rămâi copilul
Ce nu se teme de nimic.
În viață urmărește firul
Pe care soarta la-mpletit.

Nu fi prăpăstios pe soartă
Că drumul ți se va schimba!
Nu te întoarce niciodată
Că timpul nu te va lăsa!

Liniștea unui trecut

În focul vremurilor duse,
Ruptă de timp ai căutat...
Dulceața vorbelor nespuse
Care-n trecut le-ai îngropat.

De dor, nisipul se încinge
Și marea-l simte tremurând,
Sub pașii tăi tăcut se stinge,
Când valurile te ating.

Tresari când glezna ți-o
sărută
Alunecând în jurul tău...
Freamătul mării te încântă
În larg, chemându-te din
nou.

Pe trup broboane de lumină
Scăldate în culori de foc,
Renasc și soarele se-nclină
Cu dragoste, făcându-ți loc.

În umbra timpului, tăcută
Stă liniștea unui trecut
A îngerului ce se uită
Zâmbind, la noul început.

MARIA NICULESCU

„Creneluri Sighişorene”

Durere ce înfrumusețează

Acrostih pentru

Maria Cleofe Cardinali

Mirabil de frumoasă Tu, Mamă,-atât de sfântă,
Aștept cu mare ardoare, aștept orice secundă
Rotunzi, albaștri ochii, surâsul ce inundă,
Inima ce-ncălzește, sufletul ce încântă.
Aș fi dorit, ca tine, să am înțelepciune,

Ce-aleasă ești în suflet și-atât de-ndurătoare,
Lumină-mă, lumina-ți naște în suflet floare,
E calmă-a ta durere, cum ai fi fără, spune!

Oare-n al tău lăuntru, câtă iubire este?
Fervent înmugurește din timpuri neuitate,
E sfânt al ei imensul, imensități străbate.

Cum de topește ghețuri, dresează, cum,
tempeste?

Ades, pe neașteptate,-n ascuns privesc la tine:
Răspunde-mi, dar, durerea ce frânge-a ta inimă,
De obicei, frumosul, pe chipul tău imprimă?
Incertă-ntâi, privirea, senină,-n timp, devine,
Nealt-ascunde decât sincerul, bunul, purul,

Ah, stau privind în ochii-ți, ce sufletu-mi încântă

-

Lumină din Lumină, o, revelație sfântă,
Ivite-n ei sunt, Mamă, o lume, marea, azurul...

Dolore che abbellisce

Acrostico per

Maria Cleofe Cardinali

Meravigliosa Madre, la tua bellezza è santa
Aspetto con ardore migliaia di secondi,
Raro il tuo sorriso, tuoi occhi bei, rotondi,
Il mio cuore scalda e l'anima incanta.
Avrei voluto avere la tua sapienza,

Che bella sei, oh, madre, misericordiosa!
La tua luce splende, nasce nel cuor la rosa;
E' calmo il tuo dolore, come saresti senza?
Oh, quanto amore, dentro di te, si può trovare?
Fervente sta sbocciando, dai tempi di buon
senso,
E' sacro il suo immenso, percorrendo l'imenso,

Come, il ghiaccio, scioglie, tempeste può
domare?

A volte, di nascosto, ti guardo all'improvviso:
Risponde: il dolore che l'anima tua spezza,
Di solito, migliora, mia cara, la bellezza?
Incerto prima, adesso sereno è il tuo viso,
Nasconde ciò che è buono, sincero, bello, puro;
Ah, guardo nei tuoi occhi, mia anima incanta:
Luce da blanda LUCE, rivelazione santa!
Il mondo nei tuoi occhi, il Mare, il Azzurro...

De Crăciun

Dialog între prieteni

- „În plin decembrie, suntem, doisprezece!”
- „Când mă gândesc, Doamne, ce iute trece!
A noastră viață!” - „Afară e zăpadă;
Trec oameni zgribuliți, de frig.” - „Pe stradă

Un du-te vino este, de ce, oare?”

- „Păi, cum de ce? De mare sărbătoare
Se pregătesc, mai e puțin, Crăciunul
La ușă bate!” - „Să-ți spun drept, eu, unul,

Nu am lețcaie, uite, chiar aseară,
Când am deschis ușa de la cămară,
M-am îngrozit de crunta-i goliciune;
Nu pot să cred decât într-o minune!

Cumva, gândești, că n-am bunăvoință?”
- „O, nicidecum, dar cum e cu puțință?”
- „Am încercat și eu, ca fiecare,
Să cumpăr pentru-această-mprejurare:

Un brad ce costă-n jur de două sute

(De mii), un vârf - mai zilele trecute
L-am spart,(e-n mii, vreo douăzeci și șapte);
Brânză (de douăzeci), doi litri lapte,

Ulei – doi litri, patruzeci de ouă,
(Tot mii, ar fi o sută șasezeci și două);
Pentru aperitiv - niște măslin, e,
Salam săsesc - arată foarte bine –

Și cașcaval - măcar un sfert de roată,
Nu-mi pot permite să iau roata toată.
Vreo două sute mii aș da cu totul,
(Icre nu am trecut, fiindcă nepotul

Cu-al său amic practică braconajul –
Nu-ți spun c-a fost închis pentru ultrajul
Ce-a săvârșit, dar asta-i o poveste
În care nu m-amestec)” – „Ce mai este?”

- „Carnea pentru friptură și sarmale -
Cât crezi, după părerea dumitale,
C-ar fi?” – „În sute mii, vreo cinci sau șase.”
- „Cârnați, piftie, de la nea Tănase

Voi cumpăra, pe credit îmi va vinde,
Că, vorba ceea, nu mă pot întinde
Prea mult. Salata „beouf” îmi place tare:
Morcovi - un kil, o țelină mai mare,

Cartofi - cinci kile, s-am și la friptură,
(A, să nu uit, se cere-o murătură).”
-„Sunt, mii, o sută. Varza nu se pune?”
- „Îmi dă vecina două verze bune.

Vreo douăzeci de mii ar fi, îmi pare,
De cheltuit pentru desertul, care,
Include-n el: un cozonac cu nucă,
(Nici prăjituri nu trec, o să-mi aducă

O verișoară ce-o invit la masă;
Îmi plac cele cu gem și cocă rasă);
- „Iei niște portocale,- un kil de mere,”
Cafea, vin țuică?” – „Doamne-s o avere!”

- „Cam două sute mii ar fi” – „Pe bune:
Cât crezi c-ar face în total? Ei, spune!”
- „Un milion optsute-ar fi cu totul,
(Mai iei un zahăr, o stafidă...)” – „Tortul

Nu l-am mai pus, conține, mi se pare,
Prea multe calorii și-ngrașă tare.”
- „Aș vrea să știu, ai rezolvat, în fine,
Problema-n speță?” – „Vrei să-ți râzi de mine?”

- „ !?”
- „Mai fă, te rog, o mică socoteală.
Uite aici creionul și o coală:

Vreo nouă sute mii am la chirie,
(Impozitul nu-l pun). Ce stai?, hai, scrie:

Un milion lumina, (se-nțelege,
Cu telefonul); a ieșit o lege :
De nu le-achiți, pe dată-ți sunt închise;
Cablul de la Romsat, fiindcă ți se

Oprește când îți e lumea mai dragă.”
- „Sunt de acord, cu statul nu-i de șagă!”
- „O sută douăzeci de mii, deci pune,
Faci iarăși un total, că se impune.”

- „Vreo două milioane, cam pe-aproape.”
- „Te rog nu-mi spune, mă trec ape, ape!;
Îmi pari un tip isteț și cu credință;
M-ai întreat: - „Cum de e cu puțință

Să n-am, de sărbătoarea asta, mare,
Cât de puțin!?” – „De ce? Nu ești în stare?”
- „Mai vrei să știi de ce-am halucinații,
Vorbesc de unul singur...” - „Speculații

Nu poți a face, sau nu ai cu cine?”
- „Gândești, cumva, că mie-mi este bine?”
Trei milioane și opt sute! Ia-mă,
Tu-Doamne, zău că-mi vine să-mi fac seamă!

Cum să nu-nebunesc! Nici pe jumate
Din bani nu am, iar peste-acestea toate,
Mai sunt medicamentele!” – „Transportul?”
- „E-asigurat, apreciez efortul.”

- „Dar din Unirii până la Romană?”
- „Perpedes”, nu m-aștept la vreo pomană!
Mí-ar trebui o rentă viageră.”
- „Ți-ar fi și viața cu mult mai prosperă!”

- „Și, totuși, mă întreb așa,-ntr-o doară:
Contabili sau economiști - în țară –
Noi nu avem?” – „Cum nu, sunt mii și sute!”
- „Și, nu e cineva să îi ajute

Tabla-nmulțirii sau măcar scăderea
S-o-nvețe bine, nu mai zic puterea
Sau radicalii?” – „Cred că timp nu este,
Bani s-ar găsi...” – „Te rog, să trecem peste.

Ai auzit de hrana naturistă?”
- „?!”
- „Nu lua creion, nu-ți trebuie nici listă:
Iau fulgi de grâu, porumb sau de secară,

Orez, stafide, un pic de scorțișoară,
O gălețușă de iaurt sau Sana,
Câteva mere...” – „Asta-ți este hrana?”
- „E nemaipomenită, nu te-ngrașă!”

- „Rămâi cu kilogramele din fașă!”
- „Degeaba râzi! E foarte sănătoasă
Și, pe deasupra, este sățioasă”.
- „Mă rog, o fi, dar nici măcar... sarmale?”

- „Fac din orez, stafide și curmale;
O sărmăluță-ți face burta mare,
Până a doua zi nu vrei mâncare”.
- „Aș vrea să-ți pun o întrebare mică:

De-i vânt puternic, oare, te ridică
De la pământ?” – „Am fost pățit odată,
Dar de atunci, sacoșa încărcată
O țin”. – „Ce vrei să spui, că porți cu tine

Verdeață, fulgi, stafide sau smochine?”
- „O, dragul meu, gândește mai departe:
Eu, în sacoșă, am un pix, o carte,
Înscrisuri, ciorne, care, peste vremuri

S-or preschimba în scumpe giuvaeruri:
Avere, dar și hrană sufletească,
N-o să mă-ngrășe, n-o să mă slăbească,
Prea multe nu-s și, totuși, câte toate,

Valoare au și multă greutate.
Iar de e viscol, arșiță, furtună,
Nori negri deasupra-mi de se-adună,
N-am teamă, nu-mi e cald, nici prea răcoare,
Eu am, la mine, ce-i mai scump sub soare!

Pagina sublimă

De ani și ani ne doare și ne pasă,
De ani și ani în foc ne ardem dorul
L-am vrea-mplinit, al nostru, viitorul
Străluminând pe țara mea frumoasă.

De clipe mii, ce viața ne străbate,
Tânjim să fim uniți, precum sunt frații,
Haidem cu toți, s-or minuna Carpații
De-atâtea inimi sfânt de-nflăcărate

Mărșăluind, cântând, horind întruna,
Din zori de ziuă până înspre seară,
Înfiorați, din dragostea de țară,
În zi de- 'Ntâi sărbătorind cununa

Pe fruntea țării scumpe așezată,
Iubindă mamă-n brațe strângătoare
De vajnici fii, de fiice luptătoare,
Cu inima, în piept, înflăcărată.

De ani și ani, din marea preaiubire,
În rugăciuni se înveșmântă somnul,

Ecoul lor ajungă pân' la Domnul;
Ne-mplină, Sfinte, visul de unire!

De clipe, mii, mirajul ne-nconjoară,
Speranței dând curaj și-ngăduință,
Rodind iubirea,-n orișice ființă,
De frați, surori, de minunata țară.

Ci, dă-ne Doamne, Soare ce-nsenină,
În mii și mii minunea despletească,
Topească uri, tempeste, spini și iască,
Aștearnă,-n inimi, pace și Lumină.

Cu sfânt liant, în sfântă picurare,
Ne dăruind, primind în dar iubire,
Decembre-ntâi ne-aducă fericire,
Hai să brindăm de sfântă sărbătoare!

Semnați, români, pe pagina sublimă,
Cu picuri sângerând de nevoință,
Dorinței arzătoare dați ființă,
Istoria scrieți-o-n ritm, cu rimă,

Vă iscățili, intarsiind în vreme,
Bucovineni, basarabeni tot natul,
Transilvăneni și, după voi, Banatul,
Vom scrie nemurite, dragi poeme.

Slavă ție zi de ianuarie!

Acrostih

Slăvită fii, a izbăvirii fiică!
Lumină adunat-ai din Destine,
A sa înstrălucire, din ruine,
Visări spre culmi celeste le ridică.
Ăst scump pământ născut spre-mpătimire,

Trecut prin foc și prin tăiș de spadă,
Istov și sărăcie-a fost să vadă,
Extazul vitregind a sa fiire.

Zenitul însă a-nflorit; docile,
Ivitu-s-au pe cer, în cioc cu-o cruce,

Dorita pace-n lume spre-a o duce,
Entuziaste de-ntâmplare-acvile,

Iar zimbrii, solii țării-nvecinate,
A' țării dragi purtând coroana sfântă,
Ne-nstăpâniți spre zare se avântă
Urmând predestinări de zei lăsate.
Aleasă, scumpă zi de sărbătoare
Restriști ce-ai alungat și, din Psaltire
Iubirea ai adus spre o-mplinire,
Ești bravă, de Unire născătoare!

AURA UNGUREANU

„Creneluri Sighişorene”

Mărgele

Îmi număr lacrimile,
mărgele cristaline...
o vreme rămân așa, rotunde,
nu-și schimbă forma
își schimbă doar culoarea
din cristalin, se tulbură
se-nvolburează,
se luptă să nu cadă
își ia culoarea ochilor,

apoi pe-a mării,
reflectată-n albastrul cerului,
încerc să nu clipesc,
o singură zbatere din gene
ar da drumul altei lacrimi
și-atunci obrazul tern
ar aduna tristețea și durerea
într-un șuvoi de lacrimi,
un gând îmi spune
„las-o să cadă”
îți ușurează starea
trăiești, atât contează
învață să zâmbești,
apoi
și lacrimă și zâmbet
sunt ale tale, le-ai mai trăit
mereu.

Valiza

Și-adună viața amintiri
Într-o valiză fără troler
O cară greu,
O mută dintr-o mână-n alta
Icnește, uneori suspină.
Când plânge, din lacrimă
Se prelinge sarea, pe-o rană
Ce nu vrea să se-nchidă

Și-atunci o curăță cât poate
Cu-un bisturiu micuț și rece.
Suferința a învățat-o smerenia,
Dar nu este umilă,
Frica a făcut-o curajoasă
Nisipul mișcător sub greutate ei
A devenit o piatră rară,
neclintită.
Viața ei n-a fost rotundă
Chiar dacă pământul este,
S-a tot izbit de colțuri
Sau muchii care tăiau în carne
vie,
Doar soarele zvântă durerea.
Și totuși în valiză a pus mereu
Și răsărit și apus de soare
Furând paradoxal, vieții
Clipe de agonie și extaz
De parcă se temea să nu fie
văzută.
E viața ei ca și a mea
Trăim în stilul acrobat,
Pe-o sârmă, fără asigurare,
De vom cădea în gol
Ne-om agăța de vise cu
înfrigurare.

Gândurile serii mele în noaptea de Crăciun

Lacrima sau trăiește clipa!

Odată de mult am simțit gustul lacrimii,
de atunci am încercat să-mi explic ce este de
fapt, sigur nu doream explicația aceea pe care
mi-ar fi dat-o un om de specialitate, eu doream
să-mi explic cu sufletul. Cand eram copil și
poate și azi, înclin să cred că din lacrimi s-au
format mările și oceanele, altfel cum? De aceea
apa lor este atât de sărată și este în stare să sape
adânc până și în piatră. Și totuși Lacrima mea a
fost întotdeauna egală cu un sentiment pur și
adevărat, iar suma lacrimilor mele probabil a
fost chiar dragostea adevărată care mi-a uscat
lacrimile. Ades, noaptea privesc spre cer, acolo
sus este o steluță a mea, nu știu dacă în
Constelație există o steluță cu numele de
Genius, dar eu pe a mea așa am botezat-o.
Noapte de noapte, cu ea mă sfătuiesc, stăm la
taclale, uneori până în zori. Spre ziuă am

întrebat-o dacă știe despre vreun muritor care nu
a plâns? Steluța parcă a strălucit și mai tare,
apoi aproape s-a stins, și iute am strigat-o: „hei,
hei, te rog răspunde-mi dacă ști?” Steluța a
strălucit din nou și mi-a zis: „tu ești muritoare,
tu trebuie să-mi spui!”

Dacă Lacrima este un sentiment, atunci
este rușinos să plangi? Dai dovadă de
slăbiciune?

Nu, nu cred, mai repede de curaj, pentru că nu
orice om are curaj să plângă, nu oricine are curaj
să privească un apus de soare singur, nu oricine
poate întâmpina un nou an singur, nu oricine
poate privi singur marea, valurile spărgând-se de
mal, încercând să se spele cu spuma mării ca de
niște păcate închipuite. Nu oricine poate să-și
ureze singur „la mulți ani” de ziua lui, fără să
verse o lacrimă și totuși acești oameni au știut să
iubească, au știut să primească și să dăruiască
iubire și totuși!? Steluța îmi șoptește: „privește
doar o frunză. Ce vezi?” Privesc atentă și mă
gândesc, că unei frunze îi trebuie un an să-și
schimbe culoarea de la verde crud, la verde

intens, de la intens cu ajutorul soarelui devine verde închis, ducând ca o dîră spre toate nuanțele ruginii și apoi, căzută la pământ este călcată în picioare de orice trecător, putrezește și atunci știe sigur că nu mai folosește la nimic. Dar vine o altă primăvară și ciclul își reia obișnuitul drum, dar cu alte frunze, cele care au fost ale tale nu mai cresc niciodată!

Așa cred ca este și cu sufletul omului, crește încet, sau iute, tot la soare, se coace în tumultul adolescenței, maturitatea îi dă cea mai multă sevă, pe care de regulă nu știe ce să facă cu ea, o risipește și apoi se trezește bătrân, uneori înainte de vreme. Timpul, trăirile, emoțiile nu te lasă să pleci din această lume fără să verși o lacrimă în numele iubirii, dacă cumva te-a lăsat, înseamnă că de fapt a trecut pe lângă tine fără să-ți fi dat seama.

Chiar dacă viața dă unuia mai mult, altuia mai puțin, iar altora până la revărsare, adunate pic cu pic într-un șuvoi nestăpânit, unindu-se strat de lacrimă cu strat de mare ajung apoi în Oceanul Lacrima.

„Hei fată dragă, ce-i cu tine, ce ascunzi printre gene, răspunde-mi, sunt steluța ta!”

- O Lacrimă! i-am răspuns șoptit, o lacrimă - sunt muritoare...

AURA UNGUREANU

25 dec. 2023

Gânduri la sfârșit de an 2023

Clepsidra timpului curge și odată cu ea, se prelinge ușor și anul 2023; câte neîmpliniri lăsăm în urmă, sau poate frumoase amintiri, doar sufletul fiecaruia dintre noi știe. L-aș fi înghesuit, așa ca pe o taină, dar după o lungă chibzuială mi-am zis: „să plece!” Anul acesta, pentru mine a fost un an greu, foarte greu și ca să îmi încerce puterile la rezistență s-a gândit să întindă coarda și cu bestia asta nevăzută, un AVC de vară, până una-alta l-am dovedit! „C'est la vie”, oricum în fața mea se deschid 365, pardon 366 de foi, noi nouțe, prinse într-un buchet pe care am să-l numesc ANUL 2024! Cum, necum trebuie să-i fac loc în inima mea! Și colac peste pupăză sau pupăză pe colac anul 2024 este an bisect!

Anul bisect a fost introdus în 1582 pentru sincronizarea calendarului cu anul astronomic. Mai exact, un an tropic, care înseamnă mișcarea completă de revoluție a

Pământului în jurul Soarelui, durează 365,242190419 zile, adică aproximativ 31.556.925 de secunde. Chiar și așa, anul bisect odată la patru ani reprezintă 365,25 de zile, iar calendarele tot se decalază. Prin urmare, a fost introdusă și o altă regulă, astfel încât să se poată face o sincronizare mai bună a anilor calendaristici.

Astfel, din 400 de ani, trei ani care se divid cu patru nu sunt bisești, iar anul 2.100, anul 2.200 și anul 2.300 nu vor fi bisești, lunile februarie din acești ani fiind cu 28 de zile, ca cei obișnuiți. Mare tărășenie și bătaie de cap și cu anul asta bisect, sincer dacă nu mă credeți treaba voastră, puneți mâna pe creion și calculați, apoi contraziceți-mă, accept provocarea, oricum chiuleam des la matematică! Paginile sunt aproape nerușinat de nude trebuie să le acopăr chiar din prima zi! Orice efort de imaginație aș face acum, nu-mi pot imagina ce voi scrie în prima pagină, o simt cum se foiește, se freamătă mai tare ca mine, știe ea ceva ce eu nu știu? Pare un mînz care nechează, dă cu copita puternic în pământ, cum am să-l stăpînesc? 366 de zile ! Cu ce să le hrănesc încât să capete consistență și importanța?

În suflet am o singură spaimă, dacă din cauza emoțiilor scap foile din mână, ce joc amăgitor și totodată periculos m-ar aștepta, dar voi avea grijă! La fiecare început de an nou, fără să mă lamentez sau să dramatizez, privesc în gol, scormonesc în mine, parcă vrînd să-mi întreb destinul, dacă voi umple cele 366 de foi sau ceva mai presus de mine, ori hazard îmi vor întrerupe scrisul...

Până atunci mă grăbesc să vă spun că mă simt puternică, că voi întâmpina Anul Nou cu sufletul plin de emoția că trăiesc la cea mai înaltă tensiune, că iubesc, că sunt iubită, că undeva sus există o steluță doar a mea care mă păzește.

Pentru voi dragii mei vă doresc ca ANUL NOU să fie cu belșug, cu sănătate, cu joc și bucurie, cu cei dragi în jurul mesei, cu strălucire, cu milioane de stelute care să vă împlinească și cele mai intime vise ascunse în sufletul vostru și de ce nu și cele ale mele! Anul care vine deja ne face cadou o zi bonus, 29 februarie, să profităm așadar, la anul și la mulți ani!

AURA UNGUREANU

DORINA OMOTĂ

„Creneluri Sighişorene”

Dorința de Crăciun

Eu mi-aș dori ca-n seara de Ajun,
Cu nins de alb să vă săruțe Cerul,
S-aveți pe masă tot ce e mai bun
Și glas de îngeri să vă cânte lerul!

Și mi-aș dori să ningă cu petale
Și zbor de fluturi pe-orice
dușmănie,
Iar celor care au în suflet jale,
Să le aduc un strop de bucurie!

Și mi-aș dori s-aveți lumina
sfântă,
Tot anul de la marea sărbătoare,
În lerul care în curând vă cântă,
Refrenul fericirii ce nu moare!

Și tare mi-aș dori ca Moș
Crăciun,
Să nu mai uite omul care-i trist,
Iar din lumina Sfântului Ajun,
Să le dea tuturor un ametist!

Mai ești al Domnului supus?

Atunci când Magii de la Răsărit,
Vor coborî din Cer cu veste
mare,
Tu, omule, ești oare pregătit,
Să Îl primești pe Cel ce moarte n-

are?

Ți-ai cumpărat pentru Crăciun de
toate
Bucate-alese, vin, pe masă-ai
pus,
Și prăjituri, saloane colorate,
Însă mai ești al Domnului supus?

O rugăciune scurtă de iertare,
Vei spune oare-n ziua de Ajun?
Sau ai uitat că-n Marea
Sărbătoare,
Cel ce se naște, nu e Moș
Crăciun.

Că ai postit le-ai spus la toți
vecinii,
Dar sufletul l-ai curățat cumva?
Sau peste el crescut-au mărăcinii,
Și timp nu ai avut a-i observa

Ce brad frumos și vai..! Câte
cadouri,
Ca să ne bucurăm de Moșul drag,
Dar ieslea lui Iisus rămâne-n
nouri,
Sau poate n-a ajuns la tine-n
prag.

E vremea de iubire și iertare,
Iertați-mă de spus și de nespun,
Dar nu uitați că Marea Sărbătoare
Este venirea-n lume-a Lui Iisus

Singurătate

Am vrut să te iubesc așa cum
ești,
Și te-am zidit în razele de soare,

Dorina Mototolea, Flori

Dar nu știam pe-atunci ce
urmărești
Sperând că dragostea-i
nemuritoare.

Nu pot să te alung, dar nici să te
suport,
Mi-e crucea grea și e atât de vie,
Încât m-a gârbovit de când o port
Iar cuiele durerii mă sfășie.

Eu mi-am ales destinul, recunosc,
Dar cum să fi știut în acea vreme,
Că-n clipa-n care o să te cunosc,
Voi învăța și vorba... A te teme.

Da, Doamne..! Am greșit de-
atâtea ori,
Dar azi te rog pentru a mia oară,
Să mă ajuți sau să prefaci în flori,
Singurătatea care mă doboară

Și dacă...

Și dacă dintre azi și mâine,
Alegi să stai mereu în ieri,
Visele tale vor rămâne,
În cufărul plin de tăceri.

Și dacă nu țeși din speranță,
Covor de flori strălucitor,
Doar ziduri arse de restanță,
Te vor zdrobi în talpa lor.

Și dacă te ascunzi de soare,
În umbră veșnic o să stai,
De-a curcubeului culoare,
Cât vei trăi n-ai cum să dai.

Si dacă vei purta cu tine,
Doar spini amintirilor,
Și azi, și mâine și poimâine,
Însângerat vei fi de dor!

Și dacă rana disperării,
Nicum nu o poți vindeca,
E pentru ca n-ai dat uitării
O dragoste ce te seca.

Dar dacă le dai deoparte,
Și-n gând doar soare vei avea,
Inima ta va sta departe,
De piatra care o strivea.

ȘTEFAN DOROFTEI

„Creneluri Sighișorene”

Motto:

În urmă cu o lună, ne prelingeam
spre lună,
Dar noaptea ce-a trecut,
ne-a preschimbat în lut!

Ultima gară

Gara din sufletu-mi de gheață e pustie.
Trenuri pline de gânduri
Spre stele au plecat
Ajuns-am umbra nopții
umblând ca o stafie,
Prin cârciumile bete,
Scăldate în păcat.

Clondire înflorată
dansează pe rastele...
Butelcile umplute
Mi-alungă lin veninul,
El se revarsă-nctet din ochi,
în păhărele,
Ca firul din clepsidra
Unde se scurge chinul.

Pustia rațiunii
mă bântuie, mă arde...
Curg în abis și caut
O oază de lumină,
Din vin, fata morgana
îmi soarbe lin sinapse,
Luminile înoată
În sânge pe retină.

Prin fumul amăgirii
valsează umbra ta...
Te cheamă amintirea
Ca să-i zdrobești durerea,
Privirea lunii triste
se varsă peste mine,
Uitarea n-are timp
Să-și piardă-n vin vederea.

Când tu trăiești în mine
cu vocea, cu trecutul,
În suflet simt cum sapă
Regretele-mi noroase,
Cum veșnicia-ncearcă

să-și ia la cer tributul,
Te-aștept să-mi ștergi privirea
Cu clipele rămase.

Partitura din valuri

Am fost doi pescăruși în dimineață,
Prinși în bagheta unui dirijor
În răsărituri, ca într-o prefață
Ne-am întâlnit pe-un ton de „la” major.

Un mic solfegiu ne-a scris marea verde
Pe unda-albastră, într-un ritm vior,
În gama „do” cu dor să ne dezmierde
Ca să pătrundem mai adânc în noi.

Și-am învățat în „re” despre iubire
Cu stihu-n suflet și adânc cuvânt,
În „mi” ne-am spus despre redefinire,
În „fa” ne-am întâlnit cu duhul sfânt.

Am fost doi „sol”-i în sărbătoarea vieții
Zidindu-ne solștiții în cetăți
În „la” valsam mereu printre emoții
Și-n „si” bemol ne făuream peceți.

Ne înfrățeam cu scoica sau mărganul
Eu clarinet, tu flaut fermecat,
Vioara ne-a dat suflet iar timpanul
S-a spart; Și noi din noi am evadat.

În partitură căutam marote,
Esențe ale clipei de coșmar,
Dar în final rămas-am numai note
Tot așteptând în val un salvamar.

Paharul cu iubire

Însetat, timid, sfios,
Am intrat în barul
din centrul vechi al iubirii,
În căutarea visului pierdut
din prea multă tăcere.

M-am așezat la masa
din colțul sufletului,
Mi-am aprins o dorință,
Am respirat adânc
Și-am comandat
Un pahar plin cu iubire.

Lumina difuză din salonul gândurilor,
Pălăvia speranțe,
Râvnind o picătură din absolut.

Vitrine pline cu sufletu-mi pustiit
străluceau,
Hlizindu-se la neputința mea
De a evada din sine.

- Cu gheață?
Doi ochi mă priveau
și-mi sfredeleau abisul.
- Fără, am răspuns tăcând;

- Gheață am peste tot
În gânduri, în pași, în așteptare,
Dar mai ales în speranțe...
- Cu emoții aș vrea,
cu noi răsărituri,
cu poeme, cu...
Dar dacă nu mai aveți
Aș prefera măcar cu o vorbă,
Sau cu un surâs.

Inima îmi ardea și nu aveam
cu ce să o sting!
Pe masă nu existau săruturi
sau îmbrățișări
În care să-i scutur jarul.
Din frământări.

Am așteptat îndelung...
După ceva vreme paharul a sosit!
Dar ce păcat...
Inima mi se făcuse deja scrum.

De vorbă cu tăcerea

Azi-noapte-am stat de vorbă cu tăcerea
despre tăceri...
Cele adânci din noi.
M-a întrebat de ce accept, durerea
să-mi circule prin sânge,
și n-o arunc degrabă
la gunoi.

I-am spus, că este cel mai bun remediu
ce vindecă iubiri...
Cele târzii de toamnă.
Și-n așteptarea unei veri mai calde
mă pregătesc asiduu
s-o-mbrac și-n haine albe
pentru iarnă.

M-a întrebat și despre-a ta tăcere
un pic timid...
Cu glasul tremurând.
dar n-am știut, cumva, în a-i răspunde;
avem doar vânt și arșiță în glas
și multe, multe ploii în ochi
și-n gând.

Azi-noapte-am stat de vorbă
cu tăcerea cam mult...
preț de vreo două, trei pahare.
Apoi, cam obosită și-un pic beată
mi-a stins lumina-n gând
și m-a trimis în noapte
la culcare.

Iar tu, mi-ai apărut în ochi, așa,
instantaneu,
Ca umbra unui nor rebel.
Veneai de undeva din nicăieri
m-ai sărutat încet pe pleoape,
și-am adormit adânc,
visând alte tăceri.

TINA AVRAMESCU

„Creneluri Sighişorene”

Parfum de tine

Când dinspre munte-adiie vântul,
parcă simt parfum de tine
Cum plutește printre ramuri
și spre sufletul meu vine
Mă trezesc în zori și-mi pare
că mă-alintă vocea ta
Și te simt printre amurguri,
parcă vrei să-mi spui ceva

Ești departe și ai vrea
să preschimbi vara fierbinte
Intr-o undă răcoroasă,
într-un anotimp cuminte,
Să putem păși-împreună
pe aleile știute,
Să ne rătăcim prin vorbe,
spunând vrute și nevrute?

Și eu vreau să-mi încep ziua
nefiindu-mi dor de tine
Și parfumul tău de munte
să-l păstrez în șipuri fine...
Dar promit că-ți va fi vara
zefir cu-adieri șoptite,
Și ne-om rătăci prin parcuri
împreună, ca înainte.

Redefinire

Vara pleca, luând ceva din mine,
Ce-am regăsit la țărmul unei mări,
Unde am poposit fugind cu tine,
Spre-un răsărit născut din alte zări.

Pe un talaz cu creasta înspumată
Se-ngemănau, plutind spre
nesfârșit
Privirea mea, în răsărit scăldată,
Zâmbetul tău și-un soare-n asfințit

Jurând că-așa va fi, azi și de-a

pururi,
M-am ridicat pe-un val dintre
ondine,
Redefinindu-mă în noi contururi,
Iubind seninul, marea și pe tine.

Când bătrânii plâng

Când plâng bătrânii noștri
înfiorând pământul,
Scrutându-și epilogul
nu prea îndepărtat,
Cu lacrimi mai frământă
încă odată lutul
Din care toată forța
și dragostea și-au luat...

Fereastra lor e-închisă,
ușa nimic n-așteaptă,
Răsună doar tăcerea
răsfrântă-ntr-un suspin
Le este viețuirea
durută și deșartă,
Trăirea neînsemnată
și toamnele un chin...

Când plâng bătrânii noștri
și-și strigă-n van durerea
Doar vântul îi aude,
în zboru-i rătăcit,
Prin greaua-însingurare
care le-a frânt puterea,
Prin munții de iubire
pe care i-au clădit.

Când triști ne sunt bătrânii
la sfântă sărbătoare,
Plâng praguri netrecute
și liniștea apasă...
Plutește o tristețe
prin locurile goale
Ce străjuiesc tăcute
prea-plinul de pe masă.

Cu-atâta-însufletește
strigă spre cer bătrânii
Iubirea oglindită
în ochii nedormiți,
Încât se simte dorul
în frământarea pâinii
Și-n lunga așteptare
a fiilor iubiți.

A fost odată iarna

Se simțea o-nfiore
prin grădini și peste case
Dimineața cădea bruma

iar pământul înghețase
Un sfârșit de toamnă rece
zbură frunzele pe drum
Și împrăștia din hornuri
norii, aburii de fum

Seara se lăsa tăcută
pe ferestrele închise
Focul jucăuș din sobă
îndemna la somn și vise
Și-atunci, zâna albă a iernii
un descânt magic făcea,
Îmbrăcând întreg pământul
într-o mantie de nea

La ivirea dimineții,
văzduhul strălucitor
Purta parcă-ntreaga
fire pe-un tărâm al basmelor
Se-arătau pe la ferestre
chipuri mici și curioase
Apoi răsuna pe-afară
răsetele lor voioase

Țurțuri atârnav sub streșini
ca un brâu lung de dantele
Printre ramurile ninse
vrăbii se jucau și ele
Însoțind alaiul vesel
de copii ce alergau
Să prindă fulgii în palmă
ce în grabă se topeau

Se iveau ca prin minune
sânii cu tălpici lucioase
Derdelușuri ridicate
în grabă pe lângă case
Oameni falnici de zăpadă
cu ochi negri de cărbune
Nasuri roșii, bucurie,
până pe la soare-apune

Și chiar dacă, în răstimpuri,
foamea le dădea târcoale
Nimeni nu pleca,
ba parcă joaca se-ntețea mai tare
Doar târziu, când gerul aspru
pătrundea pe sub fulare
Se-ntorceau copiii acasă
la povești și la culcare

Iar când lin cobora seara
peste case și pe drum
Dulce somn lumina chipuri
cu povești despre Crăciun
La fereastră, zâna nopții,
Luna strălucea zâmbind
Poleind covorul iernii
cu steluțe de argint

PR. TURCU LAURENȚIU

„Creneluri Sighișorene”

Puf de îngerii

Privește, mamă, ce-i afară
Și cum de toate se albesc!
Ce este? Îngerii ce zboară
Prin ceruri, oare năpârlesc?

Cumva e puf din aripioare,
Care coboara lin, în văi,
Pe case, drumuri și ogoare,
Ca să ne bucure pe noi?

Tu zici că e zăpadă rece
Și dacă ies, voi îngheța...
Hai, mami, că răceala trece,
Ies doar puțin, să fug prin
ea!

Mai spui c-aici e cald și
bine,
Și să privesc pe geam, așa...
Tu, mamă, când erai ca
mine,
Stăteai în casă când ninge?

Nu vii afară, știu, ai treabă,
Dar îți promit: de voi ieși,
Ți-aduc în casă eu, zăpadă,
Să ai și tu, cât vei dori!

Crăciunul meu

Crăciunul meu de altădată,
Cu fulgișori cenuți de sus
Și cu colinda minunată,
Cântând de un pruncuț,

Iisus.

Crăciun cu brad în colț de
masă,
Cu globuri și beteli sclipind,
Și aromând întreaga casă,
Suav răspuns la un colind.

Crăciun cu Moșul cel din
noapte,
Ce vine tare secretos,
Cu daruri dragi, ce le
împarte
Din sacul falnic și frumos.

Crăciun cu sacul plin de
toate,
Splendori iubite de copii,
Bomboane dulci și aromate,
Sau fel de fel de jucării.

Știam și noi că nu e Moșul
Sarbătorit așa frumos,
Ci un Pruncuț născut. E
Domnul,
Mântuitorul sfânt Hristos.

De-aceea, admiram cadoul
Și apoi, îmbrăcați frumos,
Mergeam cu toții colo-n
locul,
Unde se naște Prunc-
Hristos.

Și Îl vedeam în iconiță,
Pe Dumnezeuul băiețel
Apoi, din sfânta linguriță,
Ne-mpărtășeam frumos cu
El.

Crăciunul meu de altădată,
Ce-aduci Pruncuțul Sfânt și-
acum,
Te rog, cu fruntea prea-
plecată:
Fă Tu, cum știi, să fiu mai
bun!

La Ieslea Betleemului

Poruncă strașnică e dată!
Vezi colăcarii. Fug prin
sate,

Încălecați pe deșăuate
Și spun: poporul să se-
nscrie,
Necazuri să nu pață.

Se face tulburare multă!
Se pregătește fiecare,
Pornind la drum, cu mic și
mare,
Bătrâni și tineri împreună,
Femei - ținând copii de
mână,
Porunca este sfântă!

Și spune Iosif: –Hai, Marie,
Să ascultăm de-mpărăție!
Se-ntind la drum, cu ei - tot
satul,
Spre Betleem, de unde-i
natul,
Precum spusese și profetul,
Cu gândul să se-nscrie.

Iar drumul lung nu o-
nspăimântă,
Deși e greu, că-i cale multă,
Și-acolo, negăsind cazare,
În lumea rea, neprimitoare,
Copilului a dat născare,
În peștera cea sfântă.

Și îngerii trimit păstorii,
Atunci când se revarsă zorii,
Să I se-nchine! Să-L
cinstească,
În ieslea cea împărătească!
Ce-i mai cuprind fiorii!!!

Și magi ce vin, cu punga
plină,
În bucuria lor deplină,
Smeriți, cu capete plecate,
Frumoase daruri, minunate,
Copilului închină.

Veniți, și noi cu El să fim,
În peșteră să-L însoțim!
Nu vrea tămâie, nu vrea
smirnă,
Nici aur să Îi dăm pe mână,
Ci caldă inimă și bună...
Atât să-I oferim!

RĂZVAN DUCAN

Oglinda mea din hol

Oglinda mea din hol
are o aplicație de îmbătrânire.
Cu siguranță sunt urmărit subtil,
deși urmez de zeci de ani un tratament
de întinerire prin poezie.

O să încep să mă caut și la versuri,
să văd dacă nu mi s-a pus și un dispozitiv
de urmărire până-n sufletele cititorilor,
acolo unde mă dedulesc de mine
și iau culoarea modului
perceperii mele.

Nu-ți cer

Nu-ți cer să crezi în ceva anume,
îți cer doar să crezi în ceva,
altfel, în ceasul de carne ce ești,
limbile s-or învăța anapoda.

Nu-ți cer un orb devotament,
ci doar devotament de-a vrea,
îți cer să tragi în ceasul doșpe,
spuza fierbinte către oala ta.

Că este bună, că este dreaptă,
firul de plumb va compara,
lasă zvonuri și privește-nainte,
cu cerbicie, numai steaua ta.

E lumea plină de cei ce umblă
cu stelele altora prinse abitur,
crăpând spoiala le arată antumul,
de suprafață, încercat în sictir.

Trăiesc vieți de tristă beteală,
refuzând orice pretenție de zbor,
sunt duși de lesa altor voințe,
deprinși să tacă la vorbitor.

Ei nu trăiesc cu toate că trăiesc
și la vremea liniei de adunat,
fără regăsiri prin propriile vise,
culeg doar ceea ce au semănat.

Sunt alții și nu știu de asta,
că nimeni nu le spune cine sunt,
se vede prin ei, de parcă nu-s,
în jugul altor vise rămânând.

Doar când lovesc praguri de sus,
sar scânteii cu regrete tardive,
că limbile de ceas din carnea lor,
avut-au doar bățai decorative.

De unde vine anul nou?

De unde vine Anul Nou
și unde pleacă Anul Vechi?
Clipita în zece care-i desparte,
e-o naștere dintr-un priveghi?

Anul Nou vine de la maternitate?
Anul Vechi merge la azilul de bătrâni?
Și clipitele lor de contact, ce se freacă,
unde merg, unde rămân?

Știu că nimic din niciunde nu vine
și nimic nu pleacă în niciunde,
și-s doar invenții, borna dintre ani,
și totuși ea măsoară amănunte.

Pe coama dintre ei, inconfortabil,
stau cocoțat în vârf ca pe o casă,
Un an mă-mpinge, celălalt mă trage,
în carne doar neliniști mi se lasă!

Se va crăpa curând de un an nou,
la fel cum s-a nserat de vechiul an,
Condoleanțe, celui care-a fost,
celui care vine, LA MULȚI ANI.

La Eminescu apelează

La Eminescu apelează
Toți cei care vor să-și ridice o casă.
Unii fac din absența lui o prezență,
Folosindu-l la pereții de rezistență.

Alții aduc doar prezenței sinelui flori,
Și-l folosesc la pereții despărțitori.
Cei mai mulți, însă, cu sinceritate vor,
Să-și mobilize cu Eminescu inimile lor.

Când a cincea cămară a inimii va fi el,
Casa cu pereți va deveni castel.

OVIDIU VASILE

Dor de Cluj

Din care Cluj ai apărut așa,
ca o lumină-n noaptea de înviere,
ca să devii pe ceruri steaua mea,
cel mai nedezlegat dintre mistere
și singurul motiv de-a exista?

Din care Cluj mi-ai prelevat surâsul
când la sublim sau declinat repere,
pe Cetățuie-n deal la Belvedere,
create printre zâmbetu-mi și plânsul,
născut din imposibila tăcere?

Din care Cluj m-ai destrămat în vers,
când mi-ai brodat pe piept cu sărutări
apusul,
tristețea din memorie m-ai șters,
împreunând iubirea cu nespusul
din limita acestui Univers?

Din care Cluj te-ai strecurat în vene
Să-mi zvârcolești ființa în pustiu,
la limita decentelor obscene
și-n timp nepetrecute fenomene,
să cred că s-au produs fără să știu?

Și-n care Cluj să-mi mai gădesc esențe
Când lumea șade perpendicular,

La limita acestei existențe
Unde se-aprind din fade complezențe,
iubiri care se sting protocolar ?

Rămâne-vom la Cluj irevocabil
Recupețați în crez din necredință,
Fideli în absolut și inefabil,
Convinși că în iubire-i cu putință,
să fie încă totul acceptabil.

Chiar dacă

Chiar dacă lângă tine îmbătrânesc
în piept mi se ciocnesc locomotive
și voi continua nespus să te iubesc
etern din milioane de motive

Chiar dacă-n timp și spațiu călători
suntem știind doar că nu știm
din jurul cărei stele devenim
apă și lut cu viețile datori

Chiar dacă uneori inima plânge,
iar dacă ne-am topi într-un sărut
am curge lacrimă de dor și sânge,
am râde bucuroși că ne-am avut.

Ca să vezi

...ca să vezi ce-i fericirea, tu coboară-te pe
ape,
precum duhul când lumina încă nu era
ajunsă
și în liniștea ne-mpunsă de-ale Facerii etape,
lasă timpul să viseze că-i o taină nepătrunsă
și parcurge-i nemurirea.

...ca să-i înțelegi misterul, calea nu e
adevăărul
care-i scris pe fruntea lată a înțelepților lu'
pește,
ce de mii de ani clocește
într-un veșnic altă dată,
ceea ce-ți albește părul
de-i aflat ori se arată
și anihilează clerul.

...chiriași în catedrale, temple și moschei
durate,
de scofala uriașă a mărimilor mulțimii,
sacerdoți cu poale albe și cu pleoapele
lăsate,
actualizează crezul la reperul neluminii
și la limitele sale.

Identitatea și excelența

identitatea-și savura demența
cutreierând prin sate fără câini
adânc pe garduri își marca prezența
călcând în picioare cu ambele mâini
orânduiala firii și decența
atentă doar la arme și la pâini

în zilnica ei goană după like-uri
își împlinea nevoile de gol
adunând vorbe goale de pe rafturi
și praful de pe tobe din nămol
le preschimba în prețioase sfaturi
purtându-le pe frunte ca simbol

...iar excelența sta și se uita
la jocul ei ridicol de-a lumina
zâmbind amar și-n sine se-amuza
fără vreun gând să îi constate vina
știind că mare-i Domnului grădina
și nici măcar concluzii nu trăgea

...identitatea însă rând pe rând
atentă se mira de tot ce zboară,
se bucura, cântând și laudând
orice, oricând și oricui bunăoară

și afirma precum vopsita cioară
că astăzi croncănită-i la cuvânt

constelații pe retină

la tainic ceas din noapte mă chemai
cu glasul Dumnezeului din tine,
printr-un descânt știut numai de mine
compus de toate lunile lui mai
de două inimi în același sine
al unui înger izgonit din rai.

când murmurând robită de dorințe,
te cuprindeau tectonice vibrații
îți răspundeam cu îmbrățișari sentințe
sorbindu-ți din suspine incantații
și din sublimul tandrei suferințe
delirul însetatei respirații

prin aerul din jur se destrămau
procente de culoare și lumină
și în timp ce ochii minții lăcraiau
de-atâta dor sub pleoapele cortină
stoluri de albatroși se ridicau
în albe constelații pe retină

Târgu-Mureș, Galeria „Deisis”, Expoziție Doina Mototolea

PREOT ILIE BUCUR

Picuri de înțelepciune

Sfântul Mare Mucenic... Mina

11 noiembrie 2023

Motto:

„MARTIRII (martyros-martorii) sau mucenicii sunt considerați primii sfinți ai Bisericii care au pătimit pentru Hristos; ei sunt cei care au imitat jertfa lui Hristos, după cuvântul care zice. „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi” (Ioan cap. 15. vers. 13). Martirii l-au considerat pe Hristos prietenul lor de excepție”

Arhiepiscopul Calinic al Sucevei (1957), doctor în filosofie, scriitor, profesor

Sfântul MINA a trăit pe vremea împărăției lui Deoclițian și Maximian (286-305), și era din țara Egiptului, creștin cu credința, iar cu slujba ostaș din ceata tribunului Firmilian, aflându-se în răsărit cu trupa sa, în Cotianul Frigiei, unde stăpâna dregătorul Arghirisc. Acești împărați păgâni au dat poruncă în toate părțile că, oricine nu se va închina zeilor, să fie pedepsit cu chinuri și cu moarte, încât pretutendenii creștinii erau siliți să jertfească și să se închine zeilor păgâni.

Atunci, fericitul MINA, nesuferind să vadă cinstindu-se rătăcirea idolească și închinarea la idoli fără de suflet, și-a lepădat ostășia și s-a dus în munte, în pustie, voind mai bine a vieții cu fiarele pădurilor, decât cu un popor care nu-l cunoaște pe Dumnezeu. Și, umbla din loc în loc învățând legea lui Dumnezeu și curățindu-și sufletul cu postul și cu rugăciunea. Și, trecând multă vreme, s-a făcut în cetatea Cotiani un mare praznic păgânesc, la care, adunându-se mult popor păgânesc, se făceau jocuri și întreceri, alergări și lupte în cinstea necuraților zei. Deci, întărindu-se îndeajuns și auzind de această sărbătoare idolească, Sfântul MINA, s-a aprins de râvna lui

Hristos și, lăsând munții și pustietatea, a venit în cetate. Și, stând în mijlocul oamenilor, la un loc înalt, a propovăduit cu îndrăzneală pe Hristos. Prins și adus înaintea dregătorului Arghirisc, aceasta l-a osândit să fie bătut fără cruțare cu vergi și târât prin cioburi ascuțite, de i-au sfărtecat trupul. L-au frecat apoi cu gheme de păr aspru, fără milă l-au ars cu făclii și l-au tras pe roată.

Dar Hristos își întărea Mucenicul MINA care, rămânând nestrămutat în credință, striga cu glas mare: „De Dumnezeu meu nu mă voi lepăda. Al lui Hristos am fost, sunt și voi fi și idolilor voștri nu voi jertfi, nici le voi pleca genunchiul meu”. Acestea auzindu-le dregătorul, a dat cea din urmă hotărâre zicând: „Lui MINA ostașul poruncim să i se taie capul cu sabia”. Și așa Sf. MINA a luat de la Hristos cununa Mucenicilor.

După moartea păgânilor împărați și urători de Dumnezeu ai Romei, a venit la conducerea imperiului împăratul Constantin cel Mare care a dat în anul 313 Edictul de la Milano, de libertate a creștinilor. În felul acesta a sporit numărul mare al credincioșilor și al bisericilor ridicate de aceștia în cinstea lui Dumnezeu. Au căutat iubitorii de Dumnezeu și moaștele Sfântului MINA în cetatea Alexandriei, și găsindu-le au ridicat o Biserică cu numele Sfântului Mare Mucenic. Din acest

moment foarte multă lume l-au căutat pe Sf. Mucenic MINA la mormântul său, unde rugându-se mulți și-au găsit răspuns cerințelor. Este cunoscut în special prin ajutorarea celor păgubiți, cărora le-au dispărut, furat s-au făcut anumite pagube.

Se spune că era un oarecare păgân care avea un prieten creștin. Păgânul a plecat într-un loc departe și i-a lăsat prietenului creștin o lădiță în păstrare până la întoarcerea sa. Acesta s-a gândit să nu-i mai dea banii prietenului păgân. La întoarcere acesta îi cere prietenului creștin lada cu bani, dar acesta spune că nu știe ce găsește, nu este adevărat. Auzind acestea, păgânul spuse prietenului creștin: „Să mergem la Sfântul MINA și tu să faci jurământ că nu ți-am dat lada cu bani”. După ce a jurat creștinul a încălecat pe cal și a plecat. La un moment dat calul s-a sălbăticit și l-a aruncat pe creștin la pământ, căzându-i din buzunar o cheiță și din deget inelul. Ridicându-se, a mers mai departe cu prietenul păgân, iar după un timp s-au așezat pentru odihnă pe o pajiște pentru a se putea hrăni și caii. Nu după mult timp apare un călăreț care aduce lădița păgânului într-o mână, iar în cealaltă inelul căzut din deget și cheița. Ce sunt acestea? Un ostaș a venit călare la stăpâna mea și i-a dat cheia și cu inelul și a zis către dânsa: „Trimite degrabă lădița păgânului ca să nu cadă bărbatul tău în primejdie”. Păgânul văzând aceasta s-a bucurat foarte mult și a mers împreună cu creștinul rușinat de fapta sa la Sfântul MINA, pentru a-i mulțumi de rugăciunea îndeplinită. Creștinul se ruga de

iertare ca unul ce a defăimat legea lui Dumnezeu. Ambii au primit ceea ce și-au dorit: păgânul s-a botezat, iar creștinul, iertarea.

În parohia ortodoxă Sârmașu, avem Mănăstirea cu hramurile: „Nașterea Maicii Domnului”, „Sfântul Vasile cel Mare” și „Sf. Mare Mucenic MINA”. La punerea pietrei de temelie în urmă cu 12 ani de către Preasfințitul Episcop ANDREI s-a pus primul hram cu numele Sf. Vasile. Mai târziu, în timpul construcției mănăstirii s-a întâmplat o minune în care eu am suportat o operație pe cord deschis, fără să fi fost bolnav vreodată în viața mea. După acest semn divin eram obligat și fericit ca al doilea hram să fie „Nașterea Maicii Domnului”, după o promisiune făcută Maicii Domnului, dar...uitată”. După o altă perioadă s-au furat din Muzeul de Artă Religioasă din parohia Sârmașu foarte multe icoane și cărți de valori inestimabile. Timp de o jumătate de an, toți creștinii ortodocși în genunchi am oficiat acatistul „Sf. Mina”. După 7 luni de rugăciuni către „Sf. Mina”, în ajunul prăznirii Sf. MINA, s-au găsit toate icoanele și cărțile furate.

Sfântul Mare Mucenic MINA este sărbătorit în fiecare an pe 11 noiembrie. Anul acesta, sărbătorim acest praznic duminică 12 noiembrie 2023, în cel mai frumos și valoros loc al orașului Sârmașu, pe Dealul „Comoara”, înconjurat de voievozii, patrioții, cărturarii, ierarhii, Patriei Române. „LA MULȚI ȘI FERICIȚI ANI”, aceluia care s-au învrednicit a purta numele marelui Mucenic MINA, cu toate diminutivele aferente.

MEDEEA ROȘCA

Cenaclul „Fractali”

Răsplata așteptării

În casa noastră cu ferestre mici
Zăpezilor le recitam poeme,
Rugându-le să vină mai devreme
Doar pentru noi, oștirea de pitici.

Eram vreo șapte și cu doi bunici
Și mama, blândă ca o căprioară,
Purta pe umeri tainica povară
De-a fi atât de singură pe-aici.

Și ne rugam în fiecare seară
Și-l așteptam pe tata din război,
Doamne, trimite-l teafăr înapoi,
Măcar la următoarea primăvară.

Absența lui se adâncea în noi,
Chiar de ne luam cu școala ori cu jocul,
Sălășluia în inimă ca focul
Sau că o știre tristă de război.

Așa trecut-au toamnele cu ploi,
Dar tot păstram speranța că-ntr-o seară
De iarnă, vară sau de primăvară
Se va întoarce tata din război.

Cu cât era mai lungă așteptarea
Cu-atât făceam din rugă adăpost
Pentru întristările cu tainic rost
Cuprins în rostul de-a învața

răbdarea.

La gura sobei, seara întrebam:
„Dar, mama, tu chiar crezi că
mai revine?”
Iar mama răspundea, privind în mine
„El va veni, nicio-ndoială nu
mai am.”

Precum un dulce tropot peste
iarnă,
Primăvara s-a întors din
rădăcini
Cu tot cu muguri albi și cu
lumini
Care la viață parcă te
„condamnă.”

Și într-un miez de noapte fără
vânt
Când toți dormeau în casă
liniștit,
Bătăi prelungi la poartă ne-au
trezit,
Cine-i? Și-o voce a răspuns:
„Eu sunt”.

Cu lacrimi mari prelinse către
tâmplă
Întorsul nostru tată din război
Tot repeta – „Ce dor mi-a fost
de voi!
Și nu-mi vine să cred ce se
întâmplă!”

Și am mâncat cu toții împreună,
Cu toți i-am mulțumit lui
Dumnezeu
Că-n iarna lumii, când a fost
mai greu,
El n-a permis speranței să
apună.

Sunt ani de când părinții au
plecat
Dar ne-au lăsat un testament
nescris,
Să credem că așa cum a promis,
Isus va reveni ca Împărat

Iar sângele-I ce ne-a
răscumpărat
Va fi un veșnic semn în
Paradis,
De dragoste, ca preț pentru

păcat.
De dragoste...

Aici

toate iubirile se întâmplă
la timp
și nimeni nu trece prin celălalt
fără să iasă mai bun
tandrețea e o monedă caldă
pentru siberiile din noi
hai vino și tu
nu-ți promit nu-ți promit
dar va fi atât de frumos
și împreună vom potrivi soarele
la ora când Dumnezeu
se plimbă pe-aici
și toate iubirile se-ntâmplă
la timp

Ce frumoasă ești, mamă

mai micuță acum,
mai plâpândă de-un timp
peste trupul ei slab,
cad ninsori la răstimp

și tot caut un soare
să-i topească din răni
toți nămeții-adunați
luni de zile și ani

când oftează ușor
sau șoptește un gând
parcă-nalță spre cer,
ruga ei lăcrimând

și atunci e de-ajuns
tăcându-i ceva
doar să mut iubirea
din mine în ea

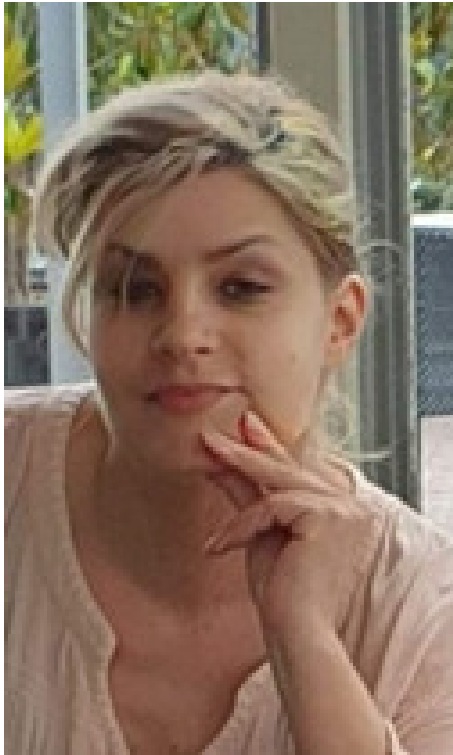
și-un miracol se naște,
o minune se-ntâmplă
parcă Dumnezeu îi picură
muguri sub tâmplă

ce frumoasă ești, mamă,
la începutul de vară
uite, ies din tine cocori
și în tine coboară

ce frumoasă ești, mamă,
când nu spui că ți-e greu
și uneori te faci
mică la pieptul meu

DOINA BEZEA

Râmnicu Sărat

Septembrie

Septembrie cu buze reci de rouă,
Cu sânii dezgoliți ca două coase
Descalță-te încet de lumea nouă
Și vino să cinezi la noi, în case.

Din pânzele atâtor vechi amurguri
Coboară despletită înserarea
Își face cuib de vise peste crânguri
Iar frunzele adorm simțindu-i boarea.

Septembrie cu trupul de mătase,
Pe coapsa ta ciorchinii toți se-nchină
Când toamna reverie-n toate coase
Mustind Pământul cu răsfăț și vină.

Gutuia își perindă catifeaua
Prin versuri legănate până-n iarnă,
La mine e pustiu și canapeaua
Așteaptă să revii frumoasă doamnă.

Septembrie cu ochi de pară coaptă
Hai, fă-ți curaj și vino azi la cină!

Coferu-i spart și mustul înspre toartă
Își cântă dorul în beția-i lină.

Cad gloanțe de nisip din amintire
și tot mai tainic se abține vântul
În ruga mâinii de destin când zarea
Cuprinde în vecernie Pământul.

Pastel cu umeri dezgoliți

Vine toamna târâș de sub cripta adâncă
Cu păianjenii prinși în fuioare de timp,
Arămiu răbufnește răsufierea-i pe luncă
Întorcând minutarul într-un nou anotimp.

Fără umbre la aripi tac în stoluri cocorii
Așteptând dezlegarea spre un alt Paradis,
Munții fauri sculptează în pomelnice norii
Odihnind câte-un suflet din hotare de vis.

Vântul latră zburdalnic prin ciorchini de
mătase
Răsturnând dimineța prin carafe cu vin,
Dezvelit doar pământul trenea lunii o coase
Din visarea de frunze ce adoarme deplin.

Mama

Mamă, glas fără aripi în ochiul înserării,
bocet stins de vise în tumult de nori,
lasă- mi crucea ta pe inelul zării
să fac stelei versuri din câmpii cu flori.

Anotimpuri cresc pașii tăi prin sânge,
mă aleargă dorul pe sub lan de vânt,
ți-a-nflorit durerea într-un ochi și plânge
sufletul de iască, rana din cuvânt.

Mi-ai sădit Lumina din celeste grâne
și-ai cusut cu viața-ți lacrimi reci de timp,
să nu știu ce-i frigul când pe buze brume
îți vor vinde ochii muntelui Olimp.

Iarna-n mândre zale ți-a strivit obrazul,
din grimase albe ți-a făcut cărări,
a oftat lumina întorcând grumazul
văzând cum îți scapă de prin mâini iertări.

Stau și-ți adun glasul din ecoul brumei,

liniști urcă valea din pomeți de ger,
timpul sapă-n focul din tăcerea humei
încălzind cu lacrimi urmele ce-ți pier.

Să n-arunci din brațe luna

Dacă am să-ți fiu vreodată
aripă spre asfințit
Ștergând muguri de lumină
din obraji-ți reci de vânt
Să n-arunci din brațe luna
implorând un infinit
Să ne logodească-n stele
cu inele din cuvânt.

Vulturi vor gusta înaltul
ciobind ochii înserării
Ce vor plămădi iubirea
ca pe-un fulger neînfrânt
Vom zâmbi prin răsărituri
precum valurile mării
Ce-n genunchi sărută mâna
în icoana vreunui sfânt.

Tu și eu vom duce cântul
serilor ce nu ne-am fost
Legând brațele visării
pe arcușuri mii din stele
Te voi scutura de șoapte
învățându-ți pe de rost
Gânduri nerostite poate
în scrisoarea de sub piele.

Dacă am să-ți fiu vreodată
aripă spre asfințit
Ștergând muguri de lumină
din obraji-ți reci de vânt
Să n-arunci din brațe
luna implorând un infinit
Să ne logodească-n stele
cu inele din cuvânt.

Baladă cu umeri căzuți

Mamă azi îți mulțumesc
pentru darul cel lumesc
M-ai lăsat să râd la vatră
în cărarea minunată
Unde am crescut cu toți,

bunici, fiice și nepoți.
Eu sunt frunză de stejar
crescută cu mare har

Am învelit multe vise
din povești de viață scrise.
Am crescut privind pământul,
lacrima mi-a fost cuvântul
Am ținut în brațe luna,
cântul pomilor, furtuna.
Am fost umbră călătoare
păsărilor migratoare,

Ghindei i-am fost dascăl bun
doina cântului străbun
Leagăn viu de vise blânde
în cuibarele flămânde.
Doamne, iartă dacă poți
plânsul nostru pe la porți
Mi s-a desfăcut aripa
și-am scăpat din brațe clipa

Retorica unui dor

Spre nisipul cărei ape,
spre târârea cărui drum
Să-mi fac luntre din ursită
să nu pier de dor nicicum.
Din a nopții neculcare
să fac Cerului omăt
Strângând de șireturi lumea
în pantofi de poliglot.

Din a cărei stele lacrimi
să-mi adăp al vieții zbor
Să nu mă ucidă vântul,
nici al toamnelor amor.
Din a inimii bătaie
să prind perle în ocean
Să nu zac prin vreo mirare
în apus de Caraiman.

Cui să las a vieții vină
de a fi doar pe pământ
Marinar fără de vele,
virgulă fără cuvânt.
Cu marama cărei ape
să mă șterg pentru-a putea
Să fiu muritoare-n toate
dar să dorm pe perna mea.

Popasuri culturale

Între Vâlcea și Ungheni, Republica Moldova

Nimic din ce îți este menit nu va trece pe lângă tine și nimeni nu apare în cale ta din întâmplare! În toamna anului 2011, la tâmpla biseriței de lemn „Cuvioasa Parascheva” din localitatea Suișești, județul Vâlcea, unde s-a desfășurat manifestarea culturală spirituală „Patriarhul Justinian Marina și locurile natale - 60 de ani de la rectoria bisericii”, am avut surpriza ca tânărul elev la Seminarul Teologic „Sfântul Nicolae” din Rm. Vâlcea, Mădălin Gheorghe Trohonel să ne aducă în dar binecuvântarea părintelui Andrei Andreicuț - Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului. Dincolo de curajul său, Mădălin Trohonel avea să mă impresioneze cu darul de a cerceta, de a se documenta, cu hotărârea de a cunoaște și publica cât mai multe date despre viața și activitatea celui ce a fost denumit un „Apostol al neamului românesc”, Patriarhul Justinian Marina. De atunci am rămas într-o prietenie frumoasă, el a finalizat Facultatea de Teologie de la Cluj și teza de doctorat a fost dedicată marelui ierarh vâlcean iar printre lucrările cercetate au fost folosite și cărțile pe care eu le-am scris în memoria Patriarhului Justinian Marina, lucrări care au inspirat ctitorirea Mănăstirii Suișești spre Slava lui Dumnezeu și aducerea aminte de marele înaintaș. Ascensiunea lui Mădălin în cariera didactică pe care a ales-o, m-a bucurat foarte mult.

Invitația domnului Victor Cobzac de a participa la Gala Premiilor Concursului Internațional de Creație Literară a Românilor de

Pretudindeni „Începe Ziua cu Ana”, dedicat memoriei poetei Ana Podaru, ce se desfășura la Palatul de Cultură din Ungheni, Republica Moldova, unde am fost premiată, a venit ca o încununare a unui an, 2023 plin cu manifestări culturale în țară și străinătate.

Fiind în preajma Zilei Internaționale a Bibliotecilor Școlare, am gândit ca în drum spre frații moldoveni să facem un popas cultural și la frații ardeleni care tocmai ce m-au invitat la inaugurarea unei Bibliotecii. Spuneam doar că nimic nu este întâmplător ! Cu sprijinul managerului Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul” Vâlcea, conf. univ. dr. Remus Grigorescu, am pregătit câteva colete cu cărți pentru Școala Jucu dar și pentru Biblioteca „Mihail Sadoveanu” din Strășeni, Republica Moldova. Revederea cu Mădălin Trohonel, acum directorul Școlii Gimnaziale „George Barițiu” de la Jucu de Sus, județul Cluj, a fost emoționantă. Desfășurarea manifestării, a fost frumos și bine organizată, și s-a desfășurat astfel, după cum s-a consemnat și pe pagina de socializare... „Astăzi, de Ziua Internațională a Bibliotecilor Școlare, a fost inaugurată biblioteca Școlii Gimnaziale „George Barițiu” Jucu de Sus.

Evenimentul a început cu o slujbă de sfințire oficiată de preoții Cercului Preoțesc Jucu. Au urmat luări de cuvânt din partea doamnelor inspector școlar Maria Pinteș și Alexandra Maja, a domnului primar al comunei Jucu, Valentin Dorel Pojar, a doamnei director a Bibliotecii Județene „Octavian Goga” Cluj, Sorina Stanca, a doamnei Zenovia Zamfir, reprezentant al Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul” Vâlcea, a domnului colonel Ovidiu Purdea Someș, doamna Prof. Rotar Adriana de la Liceul Tehnologic „Alexandru Borza” Cluj-Napoca și director al Școlii Postliceale Sanitare „Sfântul Nectarie” Cluj-Napoca, domnul comandant al Unității 01489 Jucu, doamna director a Centrului de Abilitate și Reabilitare Jucu, Andra Bradea. Domnul director Trohonel Mădălin a subliniat în cuvântul de deschidere că această bibliotecă este rodul unui efort colectiv. În primul rând, a mulțumit pentru sprijinul necondiționat al domnului primar, care a făcut posibilă mobilarea și dotarea bibliotecii cu un bogat fond de carte. De asemenea, a adus mulțumiri cadrelor didactice, doamnei bibliotecar Rotar Cecilia, nou venită în echipa școlii, doamnei Maria Deiac de la Biblioteca Comunală Jucu, personalului nedidactic și elevilor, care au făcut posibilă amenajarea și organizarea acestei bibliotecii.

Am avut bucuria de a asculta discursurile invitațiilor, care au adus cuvinte pline de înțelepciune și încurajare, subliniind importanța cărților și a cunoașterii în viața fiecărui elev. Am sărbătorit nu doar inaugurarea bibliotecii noastre, ci și bucuria lecturii și a învățării, care ne unesc într-o comunitate dedicată educației. La final participanții au primit diplome din partea unității școlare.

Cu această ocazie, domnul director, Trohonel Mădălin a primit o diplomă de excelență din partea Ligii Scriitorilor Filiala Vâlcea, pentru întreaga activitate științifică desfășurată”.

Cuvintele frumoase și alese, invitații domnului Mădălin Trohonel ne-au încântat. Trebuie să mărturisesc că am fost impresionată de tinerețea și priceperea colectivului de cadre didactice de la școală, că a fost o mare bucurie întâlnirea cu renumitul interpret de muzică populară Ovidiu Purdea Someș pe care îl admir pentru talentul și interpretarea frumoasă cântecelor specifice zonei din care își trage seva, că domnul primar a dat valoare evenimentului prin alocațiunea sa, că slujba oficiată a fost emoționantă. Felicitări și mult succes pe mai departe.

Seara am ajuns la Mănăstirea Ilva Mare! Aici, suntem întâmpinați întotdeauna, cu o ospitalitate rar întâlnită, de maica stareț Hristofora și de părintele Daniil, harnici și buni gospodari, excelenți interlocutori pentru pelerinul avid de informație, având bogate cunoștințe de cultură generală și, desigur, devotați slujitori al sfântului altar. Manifestarea dedicată poetei Ana Podaru, plecată prea devreme dintre noi, a reunit oameni de cultură de pe ambele maluri ale Prutului. La evenimentul organizat de poetul, Victor Cobzac, care a impresionat prin alocațiunea de la început „Ea este astăzi printre noi/ Aud și cum respiră o Ană ce s-a logodit cu veșnicia”, a poposit și o delegație de poeți români, membri ai Societății „Apollon”-România, în frunte cu președintele

George Călin, Ambasador Cultural Convenția ONU-Geneva. Maestru în Artă, domnul Victor Cobzac a invitat, la „clipa într-o veșnicie” și pictori, actori, prieteni, iubitori de frumos, de cultură, de artă. Comemorarea celor decedați contribuie la dezvoltarea culturii recunoștinței și a comuniunii între generații. Veșnica lor pomenire din neam în neam înseamnă obligația noastră de a transmite generațiilor ce vor veni zestrea culturală moștenită de la înaintașii noștri dar îmbogățită cu propriile creații. Cuvinte frumoase, versuri alese, muzică și poezie au fost oferite din prea plinul inimilor celor prezenți. Fiecare invitat a rostit un gând, a recitat un vers, a transmis emoție, trăire, fiecare clipă a fost un spectacol de lumină, iubire, bucurie, comuniune.

Cu modestia specifică oamenilor valoroși, Victor Cobzac s-a dovedit a fi o gazdă minunată și un amfitrion desăvârșit. Slavă Domnului pentru astfel de evenimente! Spre seară am revenit în țară și am făcut popas de suflet la Mănăstirea Râșca unde părintele stareț Gabriel ne-a întâmpinat cu multă bucurie. „Pusă subt o sprinceană de braniște, la marginea șesului, întemeiată de episcopul Macarie al Romanului în zilele lui Petru Rareș”, așa cum o descrie Alexandru Vlahuță în peregrinările sale prin munții Sucevei, Mănăstirea Râșca se înalță senină spre cer. Victorioasă în lupta cu timpul și vitregiile istorice, mănăstirea Râșca este ocrotită de Sfântul Ierarh Nicolae, făcătorul de minuni. În tihna unei săli de mese împodobită cu o pictură frumoasă, vegheați de Maica Sfântă a tuturor, de Maica Domnului Hristos, am depănat amintiri cu părintele stareț Gabriel, care m-a impresionat prin blândețea și dulceața vorbelor sale. Locuri de poveste, oameni minunați am întâlnit în aceste popasuri culturale. Slavă Domnului!

Zenovia Zamfir

Noutăți editoriale

Radu Botiș ne oferă un cadou literar de excepție

Citind-o din scoarță în scoarță, revista de cultură, tradiție și atitudine civică „Mărturii maramureșene”, anul V, nr. 16-17, noiembrie 2023, mă trimite cu gândul la spusele lui Dumitru Stăniloia: **„Iubirea este o taină pe care Dumnezeu a pus-o în sufletul omului, care are la baza ei jertfa. Nu exista jertfă fără iubire și iubire fără jertfă. Iubirea poate învinge orice!”** și la jertfa părintelui Radu Botiș, care se străduiește de ani buni să tipărească regulat, din trei în trei luni, această revistă ajunsă un reper cultural demn de luat în seamă atât în Nord cât și în întreaga Românie.

Editorialul este semnat de prof. Olimpia Mureșan, membră UZPR, care așterne pe hârtie câteva gânduri despre nr. 14-15 și face o radiografie (sumară) a acestei reviste. Radu Botiș, sub titlul „Regăsire prin iubire” realizează o recenzie la volumul „Regăsiri” al autoarei Ana-Cristina Popescu, despre care afirmă: „Poeziile ei au menirea să încălzească sufletul oricărui cititor și să-l determine să se coboare în sine spre căutarea la rândul lui

a adevăratei primăveri, care nu este altceva decât dragostea, să se regăsească pe sine prin iubire, așa cum autoarea Ana-Cristina Popescu s-a regăsit prin iubirea ce a trecut dincolo de prag.”

Colonel în rezervă Ioan Bota, președintele Filialei Maramureș a Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria” scrie un eseu bine documentat despre „100 de ani de la înființarea Instituției Eroului Necunoscut în România.” Citez: „Ideea identității unui simbol al eroismului național a izvorât din dorința de a immortaliza pe cei care s-au jertfit în primul război mondial și își are punctul de plecare, se pare, în Belgia”.

Sub titlul „Erou căzut pe frontul fără soartă”, o emoționantă poezie scrie Radu Botiș despre străbunicul său, Iosif Botiș, mort pe front în primul război mondial. Colonelul în rezervă Gavril Babiciu reliefează activitatea lui Vasile Lucaciu ca deputat în Parlamentul României întregite. Citez: „Renumele și respectul pe care l-a avut deputatul dr. Vasile Lucaciu, ce devenise la acea vreme simbol al unității naționale, a făcut ca acesta, ajutat de un număr de patru secretari să conducă lucrările Camerei Deputaților într-un număr mare de ședințe. Elocența, hotărârea și capacitatea organizatorică a lui Vasile Lucaciu se pot cu ușurință decoperi urmărind dezbaterile ce au avut loc pe durata întregii Sesiuni Extraordinare.”

Gelu Dragoș scrie despre volumul „Cartea ultimilor cai”, Editura Grinta Cluj Napoca a regretatului poet Vasile Morar din Chelița. Citez: „Vasile Morar ne-a convins și de data aceasta, prin trăirile lui molipsitoare, că el, CALUL, este cel mai minunat animal din lume. Și când te gândești că n-a pomenit de caii liberi din Delta Dunării.” Note de lectură ne propune Ernest W. E. Herman cu titlul „Cristian Mocanu, APOCRIFE ÎN(-)CHIPU(-)I(TE)”, vorbind despre dreapta credință a Ortodoxiei. Alte materiale sunt semnate de Mihai Tudor („Grăuntele de nisip”), Marina Bădulescu („Ferestre spre lumină” – o lansare de carte cu cântec), Aurelia Oancă („Șoaptele Mariei” cu referire la prozatoarea Maria Berciu și cartea ei de proză scurtă

„Șoapte”), Laura C. Munteanu („Și tata-mi spunea” în memoria tatălui ei, scriitorul Dumitru Munteanu), colonelul în rezervă Ioan Marchiș („Filmul Pinte realizat în Maramureș”, vorbind despre folosirea pe platoul de filmare a cailor din Buteasa Râu și Ciolt cât și despre figuranții din cele două sate), Juan Jose Garcia semnaleză despre evenimentul numit „Săptămâna Culturală Românească din Spania”, Cristina Ștefan realizează o recenzie la volumul lui Constantin Dudu Rotaru – „Afaceri de amor, păruiele și vesele întreceri cu cai la Saint Jean d Akre”, Raul Alexandru Mitruți face referire la „Limbile mele, puterea mea, lumea mea”, Zenovia Zamfir se axează pe „Limba română, comoara din adâncuri”, Mirela Penu realizează „Portret de român: profesor Smaranda Cazan – Livescu premiată la Gala Top 100 Români de pretutindeni”, Carmena Băințan realizează un profil literar complex editorului, poetului Radu Botiș, Lilioara Macovei semnează proza „Chemații lui Dumnezeu”, Maria Berciu propune fragmentul „Marșara”, Flaviu Claudiu Mihali scrie despre romanul lui Cosmin Perța „Ca să nu se aleagă praful de toate” apărut la Editura Polirom București, Cristina Ștefan propune esul „Eminescu vs Cioran”, Al. Florin Țene ne vorbește sentimental și cu dovezi concludente despre „Montreal, centrul de promovare a culturii române”. Citez: „Activitatea laborioasă a Editurii Globart Universum poate fi un exemplu de bună practică pentru instituțiile culturale românești din străinătate și, de ce nu, și din țara noastră”. Teodor Ardelean, directorul Bibliotecii Județene „Petre Dulfu” Baia Mare este prezent cu „Diarium Academicum Septentrionis (XXV)”. Alec Portase ne aduce aminte de Academia OJT, semnând cu titlul „Academia din ceruri...”. Călin Oprișan ni-l aduce în memorie pe minerul Mihăilă Gritta, cel care: „...și-a cheltuit imensa avere descoperite în minele de aur din Roșia Montana, aproape două tone, pentru a ridica școli și biserici în Apuseni”. Marin Pop îl omagiază pe „părintele” lui Păcală, autor de basme, poet, traducător, doctor în filosofie și strălucit profesor de pedagogie și autor de cărți de specialitate,

Petre Dulfu.

Poezia este bine reprezentată prin următorii poeți: Radu Botiș, Cleopatra Lorințiu, Elisabeta Boțan, Ioan Grigoraș, Nicoleta Surdei, Carmena Băințan, Aurelia Oancă, Mioara Baciuc, Gabriella Costescu, Gelu Dragoș, Violeta Andrei Stoicescu, Lili Stancu, Doina Guriță și Violeta Sabina Lazar și Vasile Bele.

Revista editată sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și „Ars Vivat” are coperta semnată de Georgiana Maria Botiș și reprezintă Monumentul scriitorului Petre Dulfu (1856-1953) dezvelit în anul 1930 la Tohat, Maramureș și pe placa căruia stă scris cu litere sculptate în marmură: „OMAGIU poetului PETRE DULFU ridicat de comuna sa natală TOHAT și de Asociația ASTRA din ZALĂU la 31 August 1930”. Cinste redactorului-șef Radu Botiș, redactor-șef adjunct Andreia Ghib Botiș, secretarului general de redacție Marius Wagner-Bucur, redactorilor și celor care au publicat în acest număr de 130 de pagini!

**Gelu Dragoș,
UZPR**

Cristina Elena Giușcă, Grafică

GIUȘCĂ ELENA CRISTINA

S-a născut la data de 17. 01. 2004, în Municipiul Bârlad, fiica lui Giușcă Gelu și Alina, din satul Bogdănești, județul Vaslui.

A copilărit și a urmat cursurile Școlii generale „Horia Stamatin” la Bogdănești, apoi a urmat cursurile Liceului Pedagogic „Ioan Popescu” Bârlad, profilul Arte, secția de sculptură.

A participat la câteva Olimpiade din care la una am obținut locul 1.

Momentan studiază la școala Postliceală FEG, din Bârlad, secția asistent medical de farmacie.

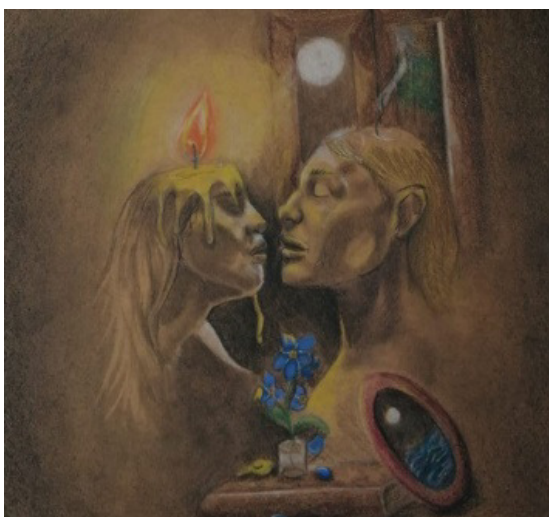
Pe lângă desen, este pasionată de poezie, muzică, filme.

Grafică

Buchet de lavandă

Inspirată din „Floare albastră”, Eminescu

DE PESTE PRUT

Simpozionul Internațional de Cultură și Spiritualitate „Dimitrie Cantemir”

„Dimitrie Cantemir - promotor al umanismului și preiluminismului românesc din secolele XVII – XVIII”, 15 iunie – 26 octombrie 2023, desfășurat itinerant: București - Cluj Napoca – Iași – Chișinău. În perioada 25 – 29 octombrie a.c., o amplă delegație a Societății Culturale „Apollon”-România, a fost prezentă la Chișinău și Ungheni cu trei LECȚII DE POEZIE- nr. 627, 628 și 629 - marcă înregistrată

Aurelius Belei, Valeria Stupcanu, Nastasica Popa,
George Călin, Ina Dumitrescu, Maria Vaida,
Manuela Ionescu

„Exceelență la Apollon”, după următorul program:

Lecția de poezie nr. 627 - marcă înregistrată „Exceelență la Apollon”, joi, 26 octombrie 2023, la Centrul de Studii Filologice „Eugen Coșeriu”, Facultatea de Litere, Universitatea de Stat din Moldova, Chișinău s-a desfășurat ultima *Sesiune de comunicări științifice a Simpozionului Internațional de Cultură și Spiritualitate „Dimitrie Cantemir - promotor al umanismului și preiluminismului românesc din secolele XVII – XVIII”*.

În program: Lansarea Culegerii de Comunicări științifice și a Antologiei literare „Cantemir 300”, Editura Ro.cart, 2023 și volumul „Dinastia Cantemireștilor”, autor prof.dr. Maria Vaida, Editura Ro.cart, Colecția „Restituiri istorice”, 2023; Decernarea Distincțiilor „Cantemir 300”.

La eveniment au fost prezenți cercetători științifici, profesori universitari, studenți și scriitori. Din partea Ministerului Educației și Cercetării al Rep. Moldova a fost prezentă doamna Adriana Cazacu, Ministru Secretar de Stat.

Societatea Culturală „Apollon”-România a fost reprezentată de Exceleanța Sa domnul George Călin, Ambasador Cultural Convenția ONU-Geneva, președinte executiv al Academiei Internaționale de Literatură și Artă, împreună cu: prof. dr. Maria Vaida (Cluj Napoca), prof. Valeria Stupcanu (Urziceni, Ialomița) și scriitorii: Nastasica Popa (Năvodari), Ina Dumitrescu (Craiova), Aurelius Belei (Brăila), Ștefan Doroftei Doimăneanu, (2 Mai, Constanța), Aura Ungureanu (București) și Manuela Andreea Ionescu (București).

Filiala „Apollon”-Chișinău a fost reprezentată de scriitoarea Lidia Grosu, secretar științific al Universității de Stat din Moldova și scriitorii: Ludmila Sochircă, Tatiana Burdea, Sabina Cojocaru, Geta Lipovanciu etc. Moderator doamna Ludmila Usatâi, conf.univ. dr. În plen s-au prezentat 3 comunicări științifice, iar pe ateliere s-au prezentat 55 de comunicări ale ceretătorilor științifici și profesori universitari din: România, Moldova, Ucraina și Italia.

S-au acordat distincțiile Simpozionului împreună cu diverse diplome și medalii „Cantemir 300”, cât și statueta „Dimitrie Cantemir”, realizată la imprimantă 3D. După o incursiune prin oraș, la ora 16.00 delegația Societății Culturale „Apollon”-România, a avut o întâlnire de suflet la Biserica „Sfânta Teodora” de la Sihla din Chișinău, cu Preacucernicul Părinte Ioan Ciuntu, Protopopul Chișinăului, scriitor și exparlamentar al Parlamentului din Moldova.

Olesea Egorov, elevi

LECTIA DE POEZIE nr. 628 – marcă înregistrată „Exelență la Apollon”, vineri, 27 octombrie 2023, la Centrul Academic Internațional „Mihai Eminescu” - Chișinău, director Elena Dabija, laureată cu Trofeul „Apollon”-România.

În program: Decernarea premiilor literare „Cantemir 300”; Lansarea volumului de versuri creștine „**Ruga Luminii**”, autor Aurelius Belei, Editura Ro.cart, 2023; lansarea volumului de versuri „**Din ochi de cer**”, autor Nastasica Popa, Editura „Vatra Veche” și volumul „**Acasă la Apollon**”, autor Constanța Abălașei Donosă, Editura Rafet.

Recital de muzică clasică susținut de elevii Școlii de Muzică „Ego Art” - Iași, director Olesea Egorov.

Despre volumele lansate au vorbit: prof. dr. Maria Vaida (Cluj Napoca) și Excelența Sa domnul George Călin, Ambasador Cultural Convenția ONU-Geneva, președinte executiv al Academiei Internaționale de Literatură și Artă. Autorii au recitat din creația proprie. Din partea Școlii de Muzică „Ego Art” - Iași, coordonator prof. Olesea Egorov și Hellen Dascălu au concertat la pian elevii: Ema Damian, Paul Zlatanov, Ilinca Moraru, Dimitria Croitoriu, Maria Egorov, Anastasia Moraru, Ștefania Morărașu. Concertul Canto a fost susținut de elevii: Iris Șteică, Crețu Ema, Crețu Andrei, Sofia Scumpu, Irina Roca, Sofia Tun, Alessia Dănilă, Albert Dănilă, Anastasia Morariu și Iustin Morariu. Moderator doamna Elena Dabija, director al Centrului Academic Internațional „Mihai Eminescu” - Chișinău.

George Călin, Victor Cobzac

Aurelius Belei, George Călin, Elena Dabija

Delegația Societății Culturale „Apollon”-România a fost invitată și la Palatul Cultural al Feroviarilor din Chișinău pentru a participa la deschiderea celei de a VII -a ediții a Festivalului Internațional de cultură, artă și civilizație „Constelația Talentelor”, organizat de doamna prof. Eugenia Ursu, președinte Cuburi UNESCO – Moldova și doamna Valentina Gherman, vicepreședinte. Au fost prezente peste 20 de delegații din tot atâtea state. Cuvântul de deschidere l-a avut Excelența Sa domnul George Călin, Ambasador Cultural Convenția ONU-Geneva, președinte executiv al Academiei Internaționale de Literatură și Artă, membru al Juriului din anii trecuți.

Lecția de poezie nr. 629 - marcă înregistrată „Excelență la Apollon”, sâmbătă, 28 oct. 2023, ora 12.00 la Palatul Culturii Ungheni. Lansarea volumului de versuri creștine „**Ruga Luminii**”, autor Aurelius Belei, Editura Ro.cart, 2023;

Lansarea monografiei „**2 Mai - Istorie și civilizație**” autor Ștefan Doroftei Doimăneanu, Editura Ro.cart, 2023; Lansarea Antologiei literare „Începe ziua cu Ana”, apărută la Editura Ro.cart, 2023; Decernarea premiilor Concursului Internațional de Creație Literară a Românilor de Pretutindeni „Începe ziua cu Ana”, organizat de Filiala „Apollon”, Ungheni-Basarabia, președinte executiv Victor Cobzac; Recital poetic susținut de

câștigătorii concursului. Au participat peste 50 de membri „Apollon”-România. Moderator scriitorul Victor Cobzac, președinte executiv al Filialei „Apollon”-Ungheni. Despre volumele lansate au vorbit: Roxelana Radu (Buzău), Ștefan Doroftei Doimăneanu (2 Mai, Constanța), Aurelius Belei (Brăila) și Excelența Sa domnul George Călin, Ambasador Cultural Convenția ONU-Geneva, președinte executiv al Academiei Internaționale de Literatură și Artă.

În cadrul acestor evenimente Excelența Sa domnul George Călin, Ambasador Cultural Convenția ONU-Geneva, președinte executiv al Academiei Internaționale de Literatură și Artă, a primit „Trofeul Congresului Eminescologilor – 2023”.

Ultimi pași ne-au purtat la Mănăstirea Căpriana, unde ne-am închinat creștinește și rugăciunea a luat locul miilor de cuvinte de mulțumire față de frații noștri basarabeni! La revedere, Basarabia! Vom reveni cu drag! La noi, cultura se manifestă ca boală profesională! Nimic pentru noi, totul pentru cultura română! Vivat Cultura! Vivat Apollon!

Diplomat George Călin

Victor COBZAC (VicCo)

Și aș muri încet, De dorul tău

De dragul tău,
M-aș naște și-aș muri,
De-atâtea ori, de câte îmi vei
cere,
Am trupul numai răni de
așteptare,
Iar inima-i bolnavă...
De tăcere.
De dragul tău,
Aș colinda... Pământul,
Flămând și însetat... și
nedormit,
Aș reuși să urc... în ultimul
vagon,
Din care să cobor...
Mai fericit.

De dragul tău,
Aș înnopta sub cerul liber,
Pe-un braț de fân, există
Dumnezeu,
M-aș înveli cu cerul plin de
stele,
Și aș muri încet...
De dorul tău.

În dragoste ca la război

În dragoste... ca la război,
Doar că nu se varsă sânge,
Când se nimerește-n țintă,
Unul cântă, altul plânge.

În dotare numai arcuri,
Cu săgeți ce cad, o ploaie,
Peste umeri, sâni și coapse,
Intră-n carne și se-ndoaie.

Două inimi, martor cerul,
Luptă corp la corp, cinstit,
Rănile-s mai mult verbale,
Dar adânci... ca de cuțit.

Medicina... e în stare...
De puțin... se mișcă greu,
Ea, lo-ca-li-ze-ază boala,
Leacul,-l știe Dumnezeu.

Numai El cunoaște boala,
Avicena... pre Pământ,
Știe cum să lege... inimi,
Dragostea-i un lucru sfânt.

Tratative-au dus... fi-o-rii,
Ar-mi-sti-țiu cu-nos-cut,
Prin stomac un roi de fluturi,
Zboară-al naibii de plăcut!

Refren la bis

La mine... toamna a urcat în
tren,
În ultimul vagon, abia de-a
reușit,
Și m-a lăsat în gară... unul
singur,
Să cânt, să cânt la bis acest
refren.

Din calendar a mai zburat o
foaie,
O frunză s-a desprins, inima
cere,
Și ploaie trist... din cer... cu
mere,
Cu stropi de aur și argint, o
droaie.

Din urma celui tren... am
alergat,
Cu riscul de-a ajunge ce-am
iubit,
De ultimul vagon... m-am
agățat,
Atâta doar, atâta doar, am
dovedit.

Adio tren plecat... adio gară
mică,
Cu oameni... răătăciți... în
Univers,
Mai pâlpâie un foc, și frunza
pică,

De unde vin mai am un pic
de mers.

Miros de Pâine și gutuie...
coapte,
De busuioc uscat și... ia-so-
mi-e,
De vânt și ploaie, bine-
cuvântat,
Parfum care miroase-a...
sihăstrie.

Rătăcirii în amintiri

Umeri zvelți, din ciocolată,
Noaptea..., vise albe coase,
Sâni..., leit... doi trandafiri,
Cine-i, cel care-i miroase???

Cine-i, cel de-ți ține-n brațe,
Capul tău..., cu păr ca grăul,
Plin de fluturi..., o ninsoare,
Trup, ce nu cunoaște frâul???

Cine-i..., cel de-ți dă o mâna,
Demn de-o simplă aventură
Și la piept te strânge, hulpav,
Pro-fi-tând..., de a ta gură???

Cine-i... cel purtat în gânduri,
De nu-s drept..., mă corectezi,
Cine-i cel de-i dormi pe
mână,
Când..., pe altul mai visezi???

Cine-i..., cel lăsat să-l doară,
Lâng-un felinar..., în ploaie,
Dacă bate-un vânt... puternic,
Sunt furtuni ca să-l
îndoaie???

Cine-i cel de-n drum spre
tine,
Arde-n foc..., pân' intră-n
râu,
Cine-i... cel de-ți va
deschide...,
Ochii..., de n-ar fi... târziu???

Cine-i cel de ți-a scris
versuri,
Nu le mai citești... de-o
vreme,
Vrei să știi ... care-i
pricina???
Cine-a ars..., nu se mai teme!

GETA LIPOVANCIUC

Doar chipuri în oglindă

Tot ce-i desăvârșit în astă lume
La braț ne ține,-n ziuă și în noapte;
Se împletește-ades rouă cu brume,
Ca să ne zămislească roade coapte.

Tot ce ne-apleacă-aici spre
rădăcină
E să ne-arate forța-i, energia,
Căci nimbul ce-nfășoară o lumină
Nu este decât însăși veșnicia.

Tot ce ne toamnă Ceru-n slove-
alese
E pacea noastră care ne colindă
Și doar esențe încă ne-nțelese
Se regăsesc în chipuri din oglindă.

În vis jinduitor

Stau cu umbra cerului la masă,
E atâta tihnă-n sân de gând,
Doar că mă-asurzesc cocori țipând
Și sărmana mamă nu-i acasă.

Hrană la ospăț e doar prescură,
Alteceva n-apucă brațu-mi ciunt.
Vreau doar cu zăpezi din păr
cărunt
Să încarc a toamnelor trăsură;
Să-nvelesc nămeții cu năframa,

Eu, fiind birjarul neoprit,
Să ajung la margine de schit,
S-o gădesc acolo doar pe mama.

Ea, lumină-n steaua-mi căzătoare,
Să mă-nfrupte din vulcan nestins;
Setea, din potiru-i neatins,
Să o sting, să-mi depene ce-o
doare.

Dar simt depărtarea cum răstoarnă
Orice vis de-a împărți un blid
Cu odor ce-mi știe orice rid;
Știu, de-o vreme-i altă (tristă)
toamnă;

N-are cine, Doamne, să m-asculte!
Mădulare, degetele-mi ard;
Nu mă-ajută masca și nici fard:
Fața mă trădează, spune multe.

Zac cu ocna cerului în mine,
Mă despice, mă-nec în val de dor
Și-nțeleg că, -n vis jinduitor,
Doar așa-mi va fi și cald, și bine.

Zâmbind, să-nveți a muri...

Aseară-un curcubeu mă-
mbrățișase,
Dar cel mai mult vedeam în jurul
meu
Albastrul, pătrunzând adânc în
oase
Îl căuta, avid, pe Dumnezeu.

Se auzea doar glas de vânt,
gonindu-l
Spre munți unde Lumină am
crescut;
Și-n clipa cea, mă năpădisese gândul
Că, poate, undeva e-un nenăscut,

Ce-așteaptă să-i pun sufletul pe
tavă,
Neostenit, să-nceapă noul drum;
Și-aș vrea să-l scot din inima-mi
bolnavă,
Dar, numai, nu știu, Doamne, când
și cum...

Accept să plec în fiecă secundă,
Cât duc povara lumii mult iubind,
Slăvite Tată, numai să-mi răspundă

Secunda cea spre care încă tind.

Sunt gata să pun viața-mi la
picioare,
Ca pe un val uitat, însingurat...
Doar verdele din mine, ce nu
moare,
Mă cheamă spre un mâine,
tulburat.

E fraged precum mlada cea de vie,
De parcă-ar fi cămașa-n care stam
În burta mamei mele, care știe
Cum am crescut, cu fiecare gram.

Dar, toate-s infinite cercuri, goale:
Din strâmta odrăslire până-aici...
Zâmbind, te-ndoi în frământări
domoale
Și-nveți să mori, fără să plângi și
nici...

Destine paralele

Palidă mi-e fruntea, ca și al gutuii
Suflet, copt în toamna flăcării din
noi;
Mă simt ca o mamă ce își cheamă
puii
Rătăciți, de-o vreme, printre aștrii
goi.

Chiar de-ncărunțit-am, știu: sunt
tot copilul
Des târându-și soarta printr-un sec
dedal;
Poticnit de-amurgul ce mi-a pus
sigilul
Pe năframa clipei, încă-s prinsă-n
val.

Și îi car păcatul frunzei de lămâie:
Poate o înduplec și la anul, iar,
Să se prăbușească-n palma mea cu
grăie,

S-o sărute pieptu-mi, plin de-al
serii jar;
Și s-o scald în ruga stinsă în
tămâie,
Să mor ca și dânsa: scufundată-n
har.

DE PESTE OCEAN

ANA MUNTEANU DRĂGHICI „Creneluri Sighişorene”

Povestea scrisă de copilăria mea

A fost odată o poveste
Scrisă cu fulgii albi de nea,
Ce readuce luminoasa veste
A Crăciunului din casa mea.

Era îmbrăţişată de dealuri...
Doar glasuri de copii zvoneau
Curiozitatea pentru daruri,
Ce de Crăciun se împărţeau...

Eram chiar noi, fraţi şi surori,
Băieţi şi fete în ogradă.
Trăiau părinţii, dragi comori
Bunicii, ce-s în cer zăbavă...

Întotdeauna, bine veniţi
În primitoarea noastră casă,
Se adunau vecini iubiţi.
Cu toţii încăpeam la masă...

Erau copiii, îngereşti colinzi,
Ortacii de copilărie!
Un cer părea casa cu grinzi,
Fascinaţie, crez şi veselie!

Ajunu-n seară cobora,
Mister dăruitor de viaţă!
Bradul verde se-mpodobe
Înflorind a sărbătorii faţă.

Noi, bradul îl aveam din timp,
Tăiat de moşul cu bărduţa...
Ne cuprindea al sărbătorii nimb
Aşteptam minunea cu săniuţa.

Pe pom, bomboane, biscuiţi,
Lănţişoare din hârtie creponată,
Îngerii din turtă iscusiţi,
Păreau crescuţi pe cetini dintr-odată...

În brad, aprinse lumânări,
Printre verzi cetini, raze de lumină...
Ochi de copii, curioase aşteptări
Şi Moş Crăciun în tainica grădină...

Ecourile se-ntorceau din dealuri...
Răspunsuri la colinde strămoşeşti!
Din marea credinţă curgea valuri
Vestea minunată-n glasuri îngereşti!

Din ogrăzi, miresme de cuptoare,
În care cozonaci s-au rumenit
Şi bondoace oale de sarmale
Ce bucatele-au adăpostit.

Dar unde-i Moş Crăciun, nu vine-odată?
Pe Moşul darnic, să-l vedem negreşit!
Aşa gândind, copiii au adormit pe dată...
Povestea de Crăciun însă nu s-a sfârşit...

Priveam pe furiş printre gene,
Să văd cu ochii mei cine ne-aduce,
Fără măcar să lase semne...
Jucării, creioane colorate, turtă dulce?

Deodată văd pe sora mea în chip de zână
Cu ochi frumoşi şi calzi de căprioară,
Cum lasă darurile rând pe rând din mână...
Şi zic: „Eşti sora mea Mărioara!

Atunci, cu zâmbetul ei bun,
Ea mi-a răspuns:
-Eu sunt trimis-a lui Moş Crăciun!

Țineam în mână strâns o păpuşică
Cu ochii năsturaşi şi gura o mărgică...

Cu pletele din lână colorată,
Pe umeri albi, din pânză decupată...

Cu mingea mă plimbam prin casă,
Alergând-o foarte bucuroasă!
Și dulciurile le-am culcat cu mine
Privindu-le cu jind mai multe zile...

De-atuncea, așteptam în fiecă Ajun
Să se-ntâlnească sora mea cu Moș Crăciun!
De sărbători cu noi, privind prin stele
E negreșit lumina sorei mele.

Povestea scrisă de copilăria mea,
Din casa părintească mai răsună...
În pom veghează cânt de stea
Colinda noastră cea străbună!

Armonia nesecat izvor

Precum e timpul și noi trecători...
Ne apropiem de-ai noului an zori!
Cu sănătate, credință și iubire
Să fie noul timp cu fericire,
Cu pace pe planeta noastră mamă
Și înțelegere, de bună seamă!
Cu inspirație pentru creatori!
Cu spor în toate pentru muncitori!
Anotimpurile fie-n matca lor
Și armonia, nesecat izvor!
La mulți ani, tuturor!

Plecarea Timpului

Și curge timpul grabnic râu
Noi, undele lui trecătoare
Cu lacrimi limpezi de izvoare,
Îl rechemăm într-un târziu...

Ne dăruiește și ne ia
Din înfloriri și roade pline.
Secundele de împlinire
Cu noi plecând sclipiri de stea...

Cu noi plecând, în noi e timpul
Uitat de ceasul neclintit,
Ce măsurându-l istovit
Restituie-n priviri Olimpul...

Și cresc iluziile din vis

În oglindirile de ape.
Timpul continuă să sape
Și să ne fie interzis...

Am vrea să stăvilim năvala
Cu sărbători amăgitoare.
Plecarea-ntotdeauna doare
Într-un cuvânt strângem esca...

Doar în poem e-o încheiere-
Emoțiilor îmbrățișare...
În rest e totul doar plecarea
Speranțelor în revedere...

„Nopti de argint” pentru suflete de aur

Cenaclul RETRO din Chicago, a dovedit că „Mai e vreme de colinde,/ Se mai poate, se mai poate/ Dacă sufletul rămâne/ Cel mai mare dintre toate.”

Două spectacole s-au desfășurat succesiv respectiv în zilele de 9. 12. 2023, începând cu ora 19:30 și 10. 12. 2023, începând cu ora 17:00. Sala devenind neîncăpătoare prin dorința de participare a fanilor „Retro”, spectacolul a fost reluat și a doua zi cu adaos de surprize. Prin bunăvoință și ospitalitate, reprezentanții centrului RoCO Chicago, au oferit spre desfășurare, spațiu spectacolului.

Interpreții și creatorii Cenaclului „Retro” au adus românismul la ei acasă în țara de adopțiune, America. Prin colinde strămoșești, cântec și poezie inimile au bătut a Românie! Arta cuvântului, alături de arta sunetului rotunjește mesajul ideatic, estetic și emoțional transmis celor doritori să-l respire: „În colindă, cel puternic/ Și cel Sfânt este Cuvântul,/ Cum unește într-o noapte/ Omul, cerul și pământul. Sub titlul „Colindul colindelor”, versurile recitate de Ligia Grindeanu și Anda Cristolțean, curg pe melodia cântată de vocea și chitara Corinei Vlad.

Colindătorii cu vise crează feeria nopților de argint ale timpului dăruit spectacolelor. Marea familie spirituală „Retro” este alcătuită din iubitorii, creatorii și interpreții artelor, dintre care unii vin cu propria lor familie.

Valentin Tomescu, Ionuț Dima, Anda Cristolțean, Ștefan Cristolțean, Ana Munteanu Drăghici, Cristina Brânzoi Tanic, Radu Răceanu, Ligia Grindeanu, Marc Dima, Ligia Grindeanu, Călin Mărinț

Astfel Dana și Victor sunt acompaniați la vioară de tatăl lor Cătălin Lari, Monica e acompaniată de soțul ei, Lucian Blaga, familia Anda și Ștefan Cristolțean cântă împreună, Ionuț e în duet muzical cu tatăl său Marc, mamă și fiică Ana și Ligia, cei doi frați, Lucas și Jonny Raicu, precum și Patrick și Iliana Rustandi, tatăl și fiică.

O surpriză plină de dinamism și voce bună vine odată cu urarea făcută de băieții „Retro” cu vestitorul Radu Răcean purtând strai maramureșan.

Recitând creația sa proprie „Colindători de vise”, Ligia ne introduce în lumina sărbătorii prin căldura și expresivitatea interpretării.

„Colind cu vise” de Daniel Avram, în interpretarea vocal instrumentală a Corinei Vlad, deschide porțile sufletești în pragul Sfântului Crăciun. Oriunde am fi în lume, ne încercăm dorul de casă. Mi-am exprimat această stare de dor prin poezia mea „Dor de colinde”, pe care am recitat-o în fața

publicului spectator. Vocea îngerească a lui Ionuț Dima, ne poartă pe aripile timpului „Când fost-a Prunc Micuț Isus”. Micul, dar deja marele artist Ionuț, reușește să transmită prin calitățile sale vocale și intensitatea trăirii sufletești, mesajul cântecului. Nu întâmplător, răsplata aplauzelor răsună îndelung.

Corina Vlad, Anda Cristolțean, Cătălin Lari, Ștefan Cristolțean

Dar iată că lui Ionuț i se alătură tatăl său Marc Dima, spre a ne vesti prin cântec, împreună că „Vin colindătorii”. Solistica lui

Ionuț și intervenția vocală a tatălui său, într-o perfectă armonie, reliefează profunzimea, ca și actualitatea mesajului piesei muzicale interpretate. Ligia își exprimă metaforic dorul de casă prin poezia creată pe motivul dorului: „Mi-e dor de-o ninsoare la mine acasă”. Inspirat de versurile Ligiei, Sorin Griza a realizat compoziția muzicală a acestora, pe care tocmai au interpretat-o în tandem versul cu melodia. Acesta a fost un moment de întâlnire în oglindirea lacrimilor între artiști și spectatori cu gândul la țara natală unde ar dori să fie: „Acolo m-aș duce să uit și să plâng...” Dana și Victor Lari, acompaniați de tatăl lor, virtuosul violonist Cătălin Lari, interpretează un colind din repertoriul tradițional, dar și un „Altfel de colind”. Aplauzele răsună îndelung în ecoul acestor minunate colinde! Călin Marincaș știe că va fi complicele lui Moș Crăciun pentru copiii lui, așa că reține într-un mod plăcut atenția copiilor din sală ca și a adulților, printr-o limpede, candidă și plăcuta chemare privind „Crăciunul copiilor” ca să audă și Moș Crăciun „de bună purtare...”

„Este Crăciun peste pământ” de Sandu Pop, piesă interpretată vocal și instrumental de cantautorul Sorin Griza, creează atmosfera așteptării sărbătorii. Vocea interpretului, înnobilită de sacru, se bucură de propria-i susținere prin acompaniament la chitară ca și de orchestrația Cenaclului Retro. O diversitate de genuri muzicale și literare dă colorit serii. Astfel piesele „Jingle Bell Rock” și „Rudolph”, completează tabloul muzical, plăcută surpriză în interpretarea vilonistului Cătălin și a chitaristului Ștefan. Se derulează în atmosfera acestor feerice „noți de argint” povestea de Crăciun, compusă cu talent de Marius Stan și interpretată cu vocație actoricească în dialog cu publicul. Deveniți participativi, spectatorii erau „ochi și urechi”. O distinsă și frumoasă familie de muzicieni Monica și Lucian Blaga, ne încântă cu „Santa Baby”, voce: Monica Blaga, la clape: Lucian Blaga prezenți în spectacol în seara de 9. 12. 2023. Armonia muzicală împlinită de cei doi artiști a purtat gândurile și sentimentele beneficiarilor artei lor, în lumea mirifică a Crăciunului. Tot ei au implorat venirea lui

Moș Crăciun prin piesa muzicală „Să vină Moș Crăciun” compusă de Lucian Blaga, voce Monica, la clape Lucian. Se pare că Moș Crăciun i-a auzit... căci prea i-au cântat frumos! Compoziția „Fly Me to the Moon” de Frank Sinatra, de data aceasta în duet instrumental, în interpretarea lui Ștefan la chitară și Lucian la pian și instrumental Cenaclul „Retro” a încântat auditoriul prin perfecțiunea interpretării. În prima seară a spectacolului respectiv 9. 12. 2023, Georgeta Hațiegan ne invită la o meditație asupra armoniei spirituale, printr-o abordare poetică în vers alb.

Corina Vlad, Anda Cristolțean, Cătălin Lari,
Ana Munteanu Drăghici

Lectura sa sensibilă și profunzimea creației, sunt de natură să deschidă sufletele spre regăsire. Geta s-a implicat și cu un tablou coregrafic filmat ilustrând una dintre piesele muzicale interpretate magic de Anda și Ștefan, care ne-au adus în suflet bucuria. „Cel mai frumos colind” din repertoriul Paulei Seling în interpretarea Corinei Vlad, nu-și dezice semnificația titlului.

Înconjurată de magia artelor, m-am transpus la rândul-mi în acel „Infinit de alb în zare” recitând poemul meu cu același titlu. Imaginile de pe ecran au creat impresia infinitului de alb. Dar cui datorăm frumusețea acestor efecte vizuale de factură modernă? Cantautorului Sorin Griza, neobosit căutător de idei scenografice și soției lui, Carmen Griza, mâna dreaptă în accesarea lor.

Suntem într-adevăr într-o atmosferă scilipitoare de „Noți de argint” cu piesa muzicală care dă titlul acestor magice trăiri artistice, creată și interpretată la înalte dimensiuni valorice, de liderul formației, Ștefan Cristolțean. După o pauză cu

mireasmă de prietenie și cafea, am revenit la atmosfera din pragul Crăciunului.

În prima seară de spectacol, frații Lucas și Johnny Raicu, împreună cu Patrick și Iliana Rustandi, tatăl și fiica, ne încântă cu piesele muzicale: The first Noel, Greensleaves și Cannon. Se încadrează perfect în această modalitate de interpretare la vioara, clape și respectiv violoncel.

Cantautorul Traian Alex Bălan ne introduce într-o atmosferă romantică cântând, cu vocea și chitara piesa muzicală „Antiprimăvara” pe versuri de Adrian Păunescu, muzica Vasile Șeicaru și propria sa compoziție privind versurile și muzica „Aproape romantică”. Atmosfera romantică chiar ne-a devenit aproape prin sensibilitatea și căldura vocii, tonalitatea rostirii și intensitatea emoțională de transmitere a mesajelor pieselor muzicale dăruite publicului. Aplauzele îndelungi au confirmat aceste calități. Conlucrarea armonioasă cu acompaniamentele orchestrale „Retro” au fost de bun augur la crearea animației.

Versurile marelui simbolist George Bacovia sugerează dialogul cu iubita în îngemănare cu iarna: „Te uită cum ninge Decembre”. Inspirat de aceste versuri, Nicu Alifantis a realizat muzica unei cunoscute piese folk. Pentru a aduce în fața spectatorilor această melancolică stare de poezie și muzică, Anda, Corina Ligia și Radu se angajează la un dialog în contextul poetic și muzical al Cenaclului „Retro”. Succesul acestui mod de abordare artistică a fost confirmat de aplauzele publicului nostru deosebit de receptiv.

„Născut în Decembrie” de Aurel Moldoveanu, este una dintre piesele muzicale cu un puternic impact emoțional privind rădăcina neamului. Cantautorul Valentin Tomescu, reușește să impresioneze sufletele spectatorilor valențele simțirii strămoșești prin căldura și profunzimea vocii. În același bine primit context de comunicare cu publicul, se înscrie și piesa muzicală „De-a copilăria” interpretată de îndrăgitul artist.

Și iată savurăm „Un zvon de colinde” prin poezia Ligiei Grindeanu, dăruită cu emoția sfințeniei sărbătorii, ce se apropie. Poeta Ligia Grindeanu dovedește, ca de fiecare dată, alături de măiestria creatoare și talent actoricesc.

„Ninge iar iubito” dă de veste Radu prin piesa muzicală aparținând cantautorului Ștefan Hrușcă. Ninoșoarea inspiră, cheamă amintiri și deschide suflete, după cum reușește să ne convingă Radu prin impresionanta sa interpretare vocală.

Aflăm că „Greierile și furnica” sunt plecați la Paris de sărbători, unde drumurile lor se întâlnesc. Autorii noii variante a fabulei sunt Anda și Ștefan Cristolțean, care aduc în scenă personajele printr-o interpretare încântătoare și presărată cu umor, spre deliciul publicului. Varianta fabulei create de ei este publicată în cartea Cenaclului „Retro”, „Nebunatici și cumiți” de Anda Cristolțean.

„Scrisoarea lui Moș Crăciun” e adusă în fața noastră prin interpretarea vocală a copiilor Dana și Victor, acompaniați la vioară de tatăl lor Cătălin Lari, care a și compus această piesă muzicală apreciată de toți cei prezenți. O familie ce impresionează prin prestația muzicală, glasurile îngerești ale copiilor acompaniate de virtuozitatea vioarei tatălui lor. E și Elvis Presley printre noi prin piesa „Blue Christmas” în interpretarea lui Radu Răcean, care chiar are ceva din inflexiunile vocale ale lui Elvis și chiar din înfățișarea acestuia! „Ninse sunt ramurile de brad” după cum afirmă Ligia în poemul cu același titlu, creat de ea. Cuvintelor ei diafane, ca dansul fulgilor de nea, se aștern în sufletele deschise pentru poezie, în sărbătoarea iernii.

Despre Praznicul Sfânt, ne dă de veste

Corina prin colinda: „Creștinilor noi astăzi”. Calitățile ei muzicale ne aduc în suflet sărbătoarea. Anda ne amintește de începuturile vieții lui Isus prin poezia semnată de Costache Ioanid intitulată „Și a fost Isus copil”. Claritatea rostirii și profunzimea trăirii fac accesibil puternicul mesaj al poeziei! „O, ce veste minunată” ne aduce Corina, vestind Crăciunul prin colinda cu acest minunat titlu, în interpretarea sa cu mare impact la public. Aplauzele vorbesc...

Împreună cu fiica mea Ligia, darul sărbătorii vieții mele, fiind născută chiar de ziua mea, ne exprimăm dorul față de orașul nostru natal Sighișoara, un dor pe care-l simțim mai intens de sărbători. În poezia mea „Domnița Iarna Sighișoara, am personificat orașul nostru natal în chipul unei domnițe. Rolul domniței revenind Ligiei, ea ne spune: „Trăiesc cetatea de zăpadă/ Eu însă-mi fulg de nea-n zidire/ În edificiul întru fire/ Secundă-ntoarsă în cascadă.” Aplauzele spectatorilor ne-au confirmat anotimpul trăirii Sighișorene chiar pe pământ străin.

Efectele sonore realizate de chitara lui Ștefan au sugerat bătaia timpului din turnul cu ceas al Sighișoarei, în atmosfera de basm pregătită în imagini de Sorin. Sufletele noastre s-au întâlnit cu cele ale spectatorilor în oglindirea lacrimilor... Ne surâde o „Invitație la ceai” pe care tocmai Anda o face prin interpretarea piesei muzicale ce face această chemare. Micul scenariu, sugerând servirea ceaiului, e ilustrat expresiv de Corina și Radu, cu ceașca de ceia la fața locului. Am vrea să fim pe strada noastră, mai ales când amintirile și strălucirea o străbat. Așadar îl însoțim sufletește pe Ștefan Cristolțean „Pe strada mea”.

Compoziția muzicală și versurile acestei piese aparțin acestui pasionat maestru al artei sunetului și cuvântului. Bogăția de idei și sentimente a acestei îndrăgite piese muzicale, se revarsă cu prisosință în sufletul spectatorilor. Chitara e la ea acasă în mâinile lui Ștefan, iar sufletul dăruiește cu noblețe duioșie, bucurie, nostalgie și dor „de strada mea”. Orchestra „Retro” susține ritmul cântării, ca de altfel și publicul

Dana Lari, Monica Topârceanu Blaga, Victor Lari, Sorin Griza, Radu Răceanu, Marc Dima, Călin Mărincaș, Valentin Tomescu, Ligia Grindeanu, Corina Vlad, Cătălin Lari, Ana Munteanu Drăghici

participativ prin aplauzele în ton cu cântecul, precum și adierea luminii a telefoanelor aprinse mai tot timpul spectacolului. Ligia și Anda prezintă pe creatorii și interpreții componenți ai cenaclului, personalitățile prezente la spectacol.

De remarcat prezența reprezentanței Consulatului General al României la Chicago prin persoana doamnelor Cristina Brânzoi Tanic și Rodica Nicodin.

Mulțumește spectatorilor, organizatorilor, tuturor celor care au contribuit la reușita cu succes a acestui demers artistic închinat Sfântului Crăciun. Gratitude membrilor formației artistice „Vox Maria” care au onorat cu prezența spectacolul din seara zilei de 10 decembrie, 2023. Mulțumiri inginerului Iulian Grindeanu pentru filmarea desfășurării spectacolului, doamnei Carmen Griza privind contribuția la imagine, lui Adrian Nechiti pentru sunet. Mulțumiri familiei Olezia și Sorin Comșulea pentru sponsorizare și susținere, doamnei Iulia Burci pentru aranjarea interpretelor, așa cum numai „Hair Story by Julia” poate oferi. Au fost scrise frumoase aprecieri în cartea de impresii a cenaclului! Prin piesa muzicală „Crăciun Fericit”, varianta „Retro”, colindătorii mulțumesc minunatului public spectator: „Retro vă spune Crăciun Fericit. Căldură-n suflet și vis împlinit/ Dragoste multă și-un gând luminos/ S-aveți parte de tot ce-i frumos!

Noi vă mulțumim „NOPTI DE ARGINT” un dar literar-muzical, pentru SUFLETE DE AUR!

**Ana Munteanu Drăghici
Chicago, 9-10 decembrie 2023**

Înnobilare sufletească prin poezie și muzică românească

*Ecourile se-ntorceau de printre dealuri.../ Răspunsuri la colinde strămoșești!/
Din marea credință curgea valuri/ Vestea minunată în glasuri îngerești!/
Atât de multă emoție și admirație am*

acumulat la vederea și ascultarea artistei Daniela Ghiță, încât cuvintele au devenit neîncăpătoare pentru exprimare. O tânără frumoasă, cu zveltețea și grația specifice unei balerine, aduce mesajul artei sunetului din patria mamă România, peste ocean, în America, într-un sublim liant. Naiul se plimbă vrăjit pe buzele artistei prin măiestria interpretării. Mărturisesc, că fără a ști în compania cui a crescut vâstarul artei sale, am simțit seva de dor născătoare a artei maestrului Gheorghe Zamfir, personalizată de autenticitatea eului artistic al Danielei Ghiță.

*Iulian și Ligia Grindeanu, Daniela Ghiță, Ana
Munteanu Drăghici*

Intuiția mi-a fost confirmată de chiar mărturisirea grațioasei artiste. A rânduit pronia cerească să fie însoțită și să însoțească o ceată de colindători și să ajungă chiar la familia copiilor mei acasă la Chicago. În atmosfera înălțătoare din pragul Sfântului Crăciun, creată de Sfintele colinde strămoșești, a răsunat și naiul de pe buzele, din mâinile și inima artistei! Daniela Ghiță, crescută de maestrul- stejar spre a-și desăvârși propriul har! Și iată cum se adeverește iar și iar că „Din stejar, stejar răsare!”

În ziua de 24 decembrie, în Sfânta

Duminică a ajunului Crăciunului anului 2023, am fost poftiți, cu mic cu mare, de către preotul paroh al Bisericii „Sf. Atanasie cel Mare” din Aurora, Daniel Pop și preoteasa Cristina, în ospitaliera lor casă. Aici ne-am alăturat din nou grupului de colindători, spre a slăvi împreună, prin Sfintele Colinde Strămoșești, Nașterea Domnului nostru Isus Hristos! În acest sacru ambient, asemeni obiceiului străbun, ne-am revăzut cu gazdele și cu ceilalți dragi români.

Dor purtăm cu toții în suflet. Fiica mea, poeta Ligia Ana Grindeanu, a dat glas dorului în cartea sa „Anotimpuri de dor”. Împărtășind gânduri și sentimente legate de aproapele sufletească păstrat și departe, Ligia a dăruit, cu autograf, naistei Daniela Ghiță, cartea sa de poeme. La această caldă vatră a casei și a sufletului, am avut parte de înnobilare sufletească, prin colaborarea cu renumita naistă, recitând în acompaniamentul său muzical. „Doina” interpretată de Daniela Ghiță, a deschis porțile sufletelor încărcate de dor de țară, spre a se revărsa și a se întoarce la glie, ca apoi să învâluie sacru și rostirea de poezie!

Am recitat propria-mi creație „Povestea scrisă de copilăria mea” care a devenit povestea tuturor, curgând pe muzică, sacru izvor. În așteptarea lui Moș Crăciun, prin versul poeziei, Daniela a interpretat la nai piesa muzicală cu același nume. Ce dar poate fi mai minunat, decât o colaborare cu o artistă a neamului românesc, atât de frumoasă, bună, modestă și de o certă valoare! Mulțumesc pronie cerești, de această înnobilare sufletească prin poezie și muzică românească!

**ANA MUNTEANU DRĂGHICI
Chicago, 24 decembrie 2023**

LIGIA ANA GRINDEANU

„Creneluri Sighșorene”

Zvon de colinde

Zvon de colinde în prag de seară
La ceas de sărbătoare
Sufletul e mai aproape de zbor
Ninsorile copilăriei ne-așteaptă iară
Cu ramuri încărcate și cu dor.

Împodobim cu grijă bradul verde
Cu îngeri de lumină, globuri, mere,
În amintiri ne pierdem ca-ntr-un vis
Rotundă-i pâinea zilelor acasă
Și suntem toți și afară chiar a nins.
Crăciun Fericit.

Despre primăvară

Despre primăvară
În culori pastelate
Și tulpini firave...

Haide mai aproape
Să-ți povestesc despre
Primavara mea,
Pe care mereu o aștept,
Deși nu am pierdut-o niciodată

Nu poți să pierzi începutul,
Glasul firelor de iarbă-
Glasul pământului îngrijorat
De neiertarea din noi.

Nu poți uita alfabetul florilor,
Cel descifrat demult,
De când erai izvor
Și doreai să ajungi la malul mării.

Ai învățat să lași râurile
Să te poarte
Acolo unde aveai de mers,
Acolo unde aveai de ascultat,
Tocmai pentru a rosti mai cald
Și mai frumos în limba maternă:
„Mi se face dor de primăvară”

Despre primăvara mea
Tu mă întrebi în cuvinte
Și eu îți răspund înflorind.

O scenă la marginea mării

Am să te închid într-o scoică,
Vis frumos, cu ochii senini,
Câte amiezi ar putea să ajungă
Aduse de valuri, din larg spre destin.

Tu să-mi cânti despre vremuri apuse,
Eu să scriu versuri plânse de timp,
Și din toate cuvintele spuse,
Să purtăm valul alb ca un nimb.

Pe o scenă, la marginea mării,
Să dansăm pe un ritm cunoscut,
Doar bătăile inimii să deschidă
Un castel de nisip nevăzut.

Cu penița atinsă de-albastru
Și-amintiri cu perle la gât,
Un tablou să rămână prin vreme,
Despre zborul pe aripi de vânt.

Plaja Pensacola, 15 Martie, 2023

Amintiri duioase

Ninge peste suflet...
Amintiri duioase
Își îmbracă haina altui anotimp,
Ninge peste ramuri astăzi înghețate,
Parc-ar fi seduse de acest val de frig,
Dar eu simt căldura primăverii noastre
În îmbrățișarea peste timp venind.

Te visez aproape,
Într-un lan de verde,
Unde m-ai pierdut să mă regăsești,
Cartea noastră scrisă fără nici o grabă,
Din prea plinul clipei, pagini de senin,
Ne zâmbesc copacii,
Muguri de iubire, cântec de April.

În seara aceasta

În seara acesta scriu de lună plină,
În seara aceasta am uitat să plâng
Și florile nu cresc la rădăcină,
Izvoarele nu sunt numai în gând.

Să fii un zbor, dar fără de cuvinte
Și aripi să plutească în tăceri
Aproapele departe se resimte
În ce-a mai fost din clipele de ieri.

Când pielea ne acoperă stingheră,
Lumina lunii să nu fie strai,
Pornite încet spre steaua efemeră
Tulpinile rămase fără grai.

BOGDAN NICOLAE GROZA

Chicago

Stimați cititori. Vă împărtășesc o bucurie. Tocmai am primit un e-mail care anunță că scenariul meu „*Longa Manus*” (*thriller de acțiune*) a fost selectat în calitate de semifinalist la *New York International Screenplay Awards*. Iată un fragment din mesaj. „Stimate Bogdan Groza, FELICITĂRI! Scenariul tău a fost plasat ca semifinalist în acest sezon cu concurență acerbă. Scriitura ta s-a situat în primele 10% din peste 1.000 de alți concurenți, o adevărată dovadă a abilităților și potențialului tau... Dorim să vă mulțumim pentru trimiterea lucrării dumneavoastră și sperăm că ați avut o experiență plăcută cu noi în acest sezon. Ne așteptăm să vedem mai multe din creațiile dumneavoastră și să fim martorii ascensiunii dumneavoastră către măreție. Sunteți pe radarul nostru și ne-ar plăcea să rămânem în legătură...”

Pe veci nedespărțite...

Cele de sus cu cele de jos se unesc
Pământul și cerul împreună exultă...
Îngerii colindă. E bucurie multă
Că se naște Iisus, prunc împăratesc.

Lumea se sfințește, cerul se înomenește
Divinitatea coboară pe pământ
Și face cu noi un sfânt legământ:
De azi, omul -prin prunc- se mântuiește!

Peste tot se aude Ler, Doamne, Ler!
Preacurata se roagă îngenunchată.
În lumină e de-a pururi îmbrăcată
Și ruga-i sfântă ajunge pân' la cer.

Cele de sus și cele de jos
sunt de-acum sfințite
Două cosmosuri pe veci nedespărțite.

Poem aniversar – 50 de ani

Călătoria continuă...
Am prins, iată, o jumătate de secol
de călătorie prin viață.

Hoinărind când prin lume,
când printre gânduri
încă de pe vremea când eram copil.
Uneori mă însoțeam cu oameni
plini de viață
pentru a învăța de la ei
cum să trăiesc clipa...
Alteori îmi purtam îngândurat
aripile la tâmples
și zburam singur spre galaxii îndepărtate
să pot descifra cosmosul din mine.
Retrospectiv, îmi revin în minte
locurile pe unde am fost
în tinerețea mea
- locuri precum Hersonissos,
Torrevieja, Donabate -
Unde am avut trăiri personale
și visuri năstrușnice.
Călătoria mea prin viață continuă,
chiar dacă mai gâfâi ușor
purtând în mine 50 de ierni incipiente.
Și zâmbind afabil timpului care trece,
îmi continui peregrinările
cu gândul tot iscoditor și jucăuș.

3 dec. 2023

Amânări

Las pentru mâine efemerul „eu”
Azi mă gândesc la noi și la destin,
La zborul nostru scurt și clandestin
Prins într-un stop-cadru, instantaneu.

Dintr-o poză tu-mi zâmbești cu drag.
E atâta pace-n ea și-n tine
Că toate porțiile de endorfine
Din surâsul tău cald mi le extrag

Să ți le redau apoi dublate
Lăsând pentru o zi îngândurarea...
Trăiește clipa, fremătând ca marea,
În iubiri intense și variate.

Suflete credule

Noiembrie începe întotdeauna cu „noi...”
această vocabulă unificatoare e suficientă
pentru a colora nopțile reci și lungi
în luminoase trăiri personale

Și chiar dacă în lume e ură
și războaiele se întetesc
Pacea din noi nu va fi zdruncinată de nimic
Avem amândoi suflete credule de copii
care nu conștientizează răul din jur...

Nu știm să ne răzvrătim...
gândurile ne zboară libere prin tot universul
Neînțelegători la tot ce se întâmplă în lume. -
Războiul e pentru oamenii
ce-s închiși la minte
și au uitat să se copilărească...

CONCURS LOCAL DE CREAȚIE LITERARĂ

„Surugii la cuvinte”

Motto:

„M-am băgat surugiu la cuvinte:

Le momesc cu vâpăi, le hrănesc cu
jăratec,

Le strunesc în ham de gând, când lin,
când sălbatec,

Le-ncing cu harapnicul dorului și...
mână-nainte!” (Vasile Voiculescu)

Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, cu sprijinul Direcției Județene pentru Cultură, Mureș, a lansat o invitație cu largă deschidere: „SURUGII LA CUVITE”. Concursul s-a adresat atât copiilor, cât și adulților care sunt atrași de arta strunirii cuvintelor. Participanții puteau concura pentru următoarele secțiuni:

1. SCRISORI IMAGINARE (tema nu este impusă), 2-3 texte, (70-170 de cuvinte), în proză.

2. DECLARAȚIE DE IUBIRE (cu subtemele sale diverse: iubirea de oameni, de natură, de neam, de locuri dragi, iubirea de și întru Domnul etc.), 2-3 texte în proză sau 3-5 creații în versuri.

3. POEZIE (tematică la alegere), 3-5 creații. Lucrările au fost însoțite de cererea de înscriere și trimise în format word la adresa de e-mail: creneluri@gmail.com până la data de 01. 12. 2023.

Se vor acorda câte trei premii la fiecare secțiune, la categoriile de vârstă 8-15 ani și 16-96.

Parteneri culturali: Unitățile de învățământ gimnazial și liceal din Sighișoara și alte localități

Parteneri media: RadioSon, publicația „Creneluri Sighișorene”

Juriul este format din:

- Poeta Ana Munteanu Drăghici, președinte al juriului,

- Scriitorul Nicolae Băciuț, director al Direcției pentru Cultură Mureș,

- Excelența Sa George Călin, Ambasador Cultural prin Convenția ONU - Geneva,

- Profesor de Limba și Literatura Română Daniela Ciucan.

BACIU FLORENTIN MAXIMILIAN

Sunt elev în clasa a VII-a la Școala Gimnazială „Octavian Goga” Sighișoara, Prof. coord. Bucur Claudia. Îmi place să scriu, iar lucrarea prezentată este originală și am mai publicat-o până în prezent.

Lumea poveștilor

Dragă lume a poveștilor,

M-am gândit să trimit niște scrisori unor personaje din povești. Asta e dorința mea: să trimit scrisori unor oameni care „au făcut istorie”. Prima scrisoare i-o adresez lui Pinocchio, să-i spun că nu e bine să mintă, să-l respecte pe Gepetto și că aș vrea să ne întâlnim cândva. A doua scrisoare vreau să i-o trimit Prințului Fericit, să îi spun că poate lui i se datorează ceea ce avem noi azi, aceste campanii de ajutorare a celor săraci, nevoiași și să-i transmit că mie îmi place să ajut oamenii și că a fost foarte frumoasă povestea lui.

A treia scrisoare m-am gândit să nu i-o mai trimit unui personaj, ci unui autor, acela fiind Ion Creangă. Lui îi spun că îmi plac foarte mult cărțile pe care le-a scris, că toate cărțile scrise de el au o poveste interesantă în spate, ne-a făcut să vedem copilăria prin ochii unui băiat năzdrăvan, plin de umor și care, chiar dacă a făcut doar năzbâtii, nu a fost obraznic, nepolitic, precum Goe, un băiat tot cam de vârsta lui Nică.

Venind timpul să scriu pentru o ultima persoană, nu mai știam cui să-i scriu. M-am gândit foarte mult, am cerut păreri, dar nimeni nu avea o persoană interesantă. Într-un final, după atâtea zile de căutări, m-am decis să îi trimit o scrisoare lui Michael

Ende. După ce am terminat de scris mai aveam o problemă, cum trimit scrisorile? Peste câteva minute m-am trezit în patul meu, eram nedumerit, nu știam ce se întâmplă cu mine. Mi-am dat seama că am visat. Oricum, am trăit un moment din viață în care m-am bucurat foarte tare. A fost un vis, și eu am scris doar... „Scrisori imaginare”!

SUCIU REBECA MARIA

Bună! Sunt Rebeca Suci, elevă în clasa a XII-a B la Colegiul Național „Mircea Eliade” din Sighișoara, iar pentru acest concurs o am ca prof. coord. pe doamna Cordoș Alina Simona. Sper eu, că sunt viitoare studentă la Facultatea de Medicină. Cu toate ca îmi doresc să urmez o carieră în domeniul medical, mereu am fost o persoană creativă și am fost atrasă de artă, în toate formele ei. De mică am fost atrasă de arta vizuală, muzica, iar mai apoi poezie.

Consider ca este esențial să avem pasiuni prin care să ne exprimăm creativ, indiferent de drumul pe care ni-l alegem în viața. Prin artă și creativitate simt să exprim cu adevărat ceea ce cred și simt, iar creativitatea este singurul lucru pe care îl avem și nu poate fi alterat de mediul înconjurător.

Mercur

Mercur e în retrograd,
Iar tu ești în inima mea.
Aseară Luna mi-a vorbit despre stele,
Dar eu știam că e vorba despre tine.
Mi-a spus că m-ai iubi așa cum merit,
Însă atât de refractar cum ești,
Nu ți-ai lăsa năzuințele
Să iasă la iveală pentru nimeni.
Mi-a spus și că mă îndrăgești,
Dar tu însuți nu mi-ai spus asta niciodată.
Firea ta atât de orgolioasă
nu te lasă să-mi fii,
Deși în ochii tăi se vede că ai vrea.
Ochii tăi căprui arată ca Mercur.
Mercur e în retrograd,
Iar tu ești în inima mea.

Plouă

Plouă cu gânduri de argint
Și tu ești departe,
Nu pot să te ating.
Și atunci când mă uit la tine
Gândurile mele se scurg
Și devin doar vorbe
La care visam odată.
Dar totuși,
Eu tot la tine
Mă gândesc.

Ofilit

Păreai atât de ofilit
Când te uitai la mine.
Ochii tăi parcă se uscaseră
De atâtea lacrimi câte au vărsat.
Din ochiul stâng îți curgea un „adio”,
Iar buzele tale,
Râvnind după o gură de apă,
Au reușit să șoptească un „străine”,
Ofilit și el.

Flori

Îmi cresc flori în piept
Când mă gândesc la tine.
Și parcă soarele e în inima mea
Atunci când ești cu mine.
Ochii tăi arată ca niște stele,
Iar zâmbetul tău udă florile mele.
Și florile cresc tot mai repede
De fiecare dată
Când cuvintele tale au grijă de ele.
Și totuși, mai cresc buruieni,
Dar tu le smulgi cu grijă
Și plantezi în locul lor flori și mai frumoase.
Parcă ai creat în sufletul meu
Propria ta grădină.

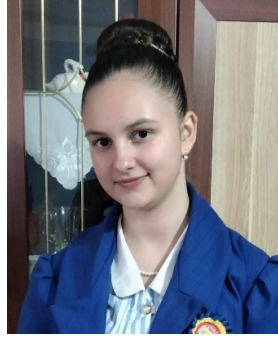
Clișeu

Și văd o privire,
Privirea-i a ta.
Se îndreaptă spre mine,
Eu m-ascund de ea.

Privirea ta goală
Pe mine m-a stins.
M-ai stins din greșeală
Și-apoi m-ai aprins.

Și-acum ard în ceață,
Iar sufletul meu atârnă de-o ața
Și totul pare un simplu
Clișeu.

BABEȘ ILINCA MARIA

Sunt elevă la Colegiul Național „Mircea Eliade” din Sighișoara, la profil filologie clasa a X-a C, diriginte Carmen Dușmănescu. Îmi place să compun poezii de dragoste, iar în momentul de față scriu și un roman, deoarece prin scris pot să-mi exprim gândurile și propriile emoții. Pe viitor aș dori să urmez studiile Universității „Lucian Blaga” din Sibiu a Facultății de Drept pentru a deveni un procuror de succes.

Îmi place foarte, foarte mult să citesc, cărți românești și universale și ca hobby, vreau să scriu romane de dragoste și dramă.

Stea

Ai fost un răsărit perfect,
Un zâmbet fără defect,
O vară în care de demult
Am pus trup și suflet mult.

Într-o zi mi-ai oferit
Dragoste fără sfârșit.
Ochii tăi să-mi dăruiască
Seară de vară firească.

Am plecat, inimă plină,
Spre luna ta păgână,
Iar tu mi-ai oferit aici
Artificii și scilipici.

Gândul meu întors se-ntreabă
Cum te-ai schimbat așa degrabă,
Să rupi din mine o bucată,
Și să-mi lași durerea toată?

Ai fost un răsărit perfect,
Eu - stea cu viitor incert,
Un vis de vară ne-a vrăjit,
Eu am crezut, tu ai mințit.

Muză

Ai fi oare un blestem?
Să te iubesc atât de mult?
Chiar și în visuri să te chem

Ca să-ți revăd chipul de lut.

Te caut în zadar tot timpul.
Nu știu să te găsec aproape.
Aș da orice să mă iubești
Măcar pentru o noapte

Aș vrea să îți aduci aminte
De cuvintele frumoase,
Care-acum îmi sunt pierdute -
Rânduri pe hârtie întoarse.

Ca mereu să-ți amintești,
Oricât ai să trăiești,
O muza ți-a arătat
Să iubești cu-adevărat.

Iubire

Mă iubești tu oare,
Visul meu în noapte?
Să mă cauți printre stele
Unde sunt urmele mele.

Te iubesc și asta știi,
Dar nu cred în risipire.
Semn de curcubeu de-aș fi
Să mă cuprind de nemurire...

Vino și mă ia la tine,
Ca să-ți fiu cât mai aproape,
Și cu tot ce-mi aparține,
Chiar cu-a mele rime șchioape.

Cred într-o iubire alungată,
Poate că va reveni,
Ca să nu mai uit vreodată
Cât te-am iubit și cât te voi iubi!

STANCIU VLAD-ANDREI

Mă numesc Stanciu Vlad-Andrei, am 18 ani, și sunt elev la Liceul teoretic „Joseph Haltrich” din Sighișoara.

Sunt pasionat de literatură, în special de poezie. La acest Concurs de creație literară, am ca profesor îndrumător pe doamna Gyerkes Mădălina. Printre poezii mei preferați sunt Tudor Arghezi, Ion Minulescu și George Bacovia.

„Steaua triumfului”

S-au dat și s-au luat
Mai mult de-atât, s-au respirat
Anumite adevăruri,
ca guri de aer proaspăt,
Ca prima respirație
atunci când am aflat viața.

Au mai usturat și minciuni;
săruturi de sticlă, date sub o lună mincinoasă.

În ochi au ars dorințe nespuse,
care au murit înecate de lacrimi.
Urletele mele le-am așternut pe foi de armurar,
și le-am bătut
Cu cuiе ruginite pe pereții inimii mele.

O simfonie de regret otrăvitor.
Toxina torturează corpul,
Dar privirea celui care ți-o oferă
Îți face cicatrice pe suflet.

Iar atingerea lui mistuie toată ființa.
Astfel cenușa cade.
O ninsoare a unor indivizi
care au iubit prea mult.
Care au fost otrăviți de către aceasta:
dragostea htonică.

Vântul îi acum un refren de voci îndoliate.
Lumea îi o pedeapsă. Existența îi o tortură.
Ambele folosesc iubirea noastră ca armă.
Crudă și seacă.
Iar timpul e martor și complice.

Ce mai poate fi considerat
o pată de speranță în acest infern
fără de dragoste?

Sus pe cer, între norii plictisiți,
o singură lumină
Strălucește în magia și arta iubirii de sine.
O stea a triumfului.

„Dialog în surdina ființei umane”

Sunt într-o pustie, o mare de nimic.
Și picură, încet-încet,
parcă mi se aduce aminte că trăiesc,
Cu fiecare picătură, dar și ea este goală.
Nu e caldă, nu e rece.
E udă, dar se usucă repede.

Natura stă și ea și se holbează plictisită,
împreună cu mine.
Și parcă totul e gol,

nimic nu există decât ca formă.
Sunetele sunt sparte, aerul e gol.

Oamenii sunt carapace,
nu au nimic înăuntru decât organe.
Păpuși trase de ațe
confeccionate chiar de către ele însele.
Nu se simte nimic.
Nu aud iubire, fericire, tristețe, teamă...
Parcă au renunțat la sentimente,
nu mai au nimic.

Clădirile stau și ele și se holbează.
Au și ele oameni înăuntru, tot degeaba.
Parcă nu au pe nimeni.
O melancolie, țesută din amintiri
Ale unor timpuri care n-au fost,
și nu vor fi.
Parcă totul e nimic.

Dorințe uscate stau în iarba primăvărată.
Parcă timpul m-a părăsit,
S-a retras și mă lasă
să-i văd pe ceilalți oameni,
Cum navighează prin el.
Și parcă se îneacă.

Există gri, lalele dau nuanțe de galben,
roșu, mov, roz, portocaliu.
Pete de culoare pe pânze gri
ce nu vor să fie colorate.
Un pic de-albastru-n cer,
ca o ușă deschisă.

Mai aud păsări, glasuri de oameni,
râsete, plânsete, urlete.
Totuși parcă nu se aude nimic nou.
Mașini, motoare, metale mișcătoare,
Dar oftatul meu e cel mai zgomotos.

Oprește orice altceva.
De-ar umple și aceste goluri.
Măcar bate vântul, șuieră, șoptește.
Spune cuvinte.
Pe care doar el le cunoaște.
El, și pământul. Poartă,
Dialog în surdina ființei umane.

„Condiția omului în fața naturii”

Realizezi multe atunci când norii gri
Ascund cerul liber,
iar fără pătrunzătorul soare afli
Cât de real este totul,
iar nimic nu-i ceea ce pare.
Le poți numi cum vrei tu:
zenit, nadir, zi sau noapte.
Nimic nu mai contează atunci
când știi că frumoasa moarte
Îți datorează, un dulce-amar,
arzător și uitat,
În existență ai dreptul la unul singur: sărut.
Din partea ei,

foarte înfricoșător pentru neștiutori.
Pe cel al vieții l-ai primit deja,
Și încă îl porți cu tine și în fiecă respirație
În oricare fericire, tristețe, supărare, adorație...
Atunci când o nouă zi își urlă numele
În ale dimineții proaspete urlete
Și realizezi că furtuna de foc
ce de sus trimite
Hipnotizantele sale raze opărite
Pe care în atâtea zile gri le-ai uitat
Realizezi că ești doar un secol tranzitant
Că numele tău nu e nimic mai mult
Decât un nume de mult înfrânt
Și că acesta nu poate să rămână,
Decât în glasul oamenilor ce-l cântă.
Natura îi stăpână, îi mama noastră
Iar noi suntem creația ei
cea mai buiastră
Singura veșnicie pe care
o poate cunoaște omul
Este prin a-și realiza
cele mai sălbatice visuri
înainte de a-și întâlni sorocul
Iar restul neamului omenesc să îl poarte
În creații și realizări
care nu pot fi atinse de moarte
Totuși, nu toți au acest noroc.
Cine cântă numele lor?
Ai spune că cei cu care împart sânge,
Dar și ei la un capăt vor ajunge.
Nu va mai fi nimeni care să-i rostească

Numele, vântului să i-l amintească
Să-și aducă și pământul aminte cândva
Că un om cu acel nume
pe suprafața lui umbla.
Dar de ce i-ar păsa?
Oricât de mult ne-ar iubi,
suntem toți aceeași pentru ea.
Nu o judec, are dreptate. Îi corectă.
Îi o mamă adevărată,
Nu face diferențe între copii
Pentru ea suntem ca orice alte specii
Doar noi încercăm să ne credem,
Mai mari să ne vedem
Când de fapt, suntem parte dintr-un sistem
Unul în care omul, prin comparație,
îi aproape efemer.
Pe deasupra mai îndrăznesc unii
și să o rănească
Cu poluare și scopuri egoiste
să o otrăvească.

Îndrăzneala cea mai mare este, însă, mirarea
Atunci când ea vine să își caute răzbunarea.
Celor care nu vă pasă,
acum vă mănâncă marea. Un singur sfat: pierdeți
lăcomia
sau pierdeți războiul început de voi
Asta dacă iertarea o veți mai dori.

Sărbătoarea „Cununa grâului”, Sînpetru de Câmpie, Mureș, 22 iulie 2023

Sărbătoarea „Cununa grâului”, Sînpetru de Câmpie, Mureș, 22 iulie 2023

Redactor-șef, Gabriella Costescu.

Redactori: Toth Claudia, Ana Munteanu Drăghici, Ligia Ana Grindeanu, Viorica Șutu, Constantin Popescu, Simona Daniela Pal, Mariana Băcilă, Nicolae Hofnăr, Anda Voican, Konstantin Korcinski, Nuți Constantin, Maria Petrescu, Lorica Mihăilă, Elena Cristea, Silvana Andrada Tcacenco, Mirela Vișan, Viorica Negoiaș, Maria Niculescu, Ștefan Doroftei, Tina Avramescu, Adriana Apostol, Nana Roman, Laurențiu Turcu, Nicoleta Tudor, Vali Paraschivoiu, Aura Ungureanu, Dorina Omotă, Răzvan Ducan, Garofița Jianu.

Colaboratori: Cornel Ciubotaru, George Călin, Dan Lăzărescu, Julien Tănase, Mariana Tămaș, Nicolae Ghe. Șincan, Carmen Istrate, Ovidiu Vasile, Ilie Bucur, Medeea Roșca, Doina Bezea, Gelu Dragoș, Victor Cobzac, Geta Lipovanciu, Zenovia Zamfir, Irina M. Bergmann, Giușcă Elena Cristina, Bogdan Nicolae Groza, Baciu Florentin Maximilian, Suci Rebeca Maria, Babeș Ilinca Maria, Stanciu Vlad Andrei.

Parteneri: Societatea Culturală „Apollon” – România; Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” Sighișoara; Asociația Culturală „Graiul Câmpiei” Sînpetru; Fundația Culturală „Metafora Constanța”; „RadioSon” Sighișoara; Biblioteca „Petru Maior”, Reghin; Cenaclul „Retro” - Chicago, Consiliul Mondial Român -București; Cenaclul „Fractali” – București; Editura „Vatra veche”; Suci Petru „Cătălin” – PFA; ATE- Bucovina, Brașov.

Tehnoredactare, concepție grafică: Nicolae Băciuț.

Adresa e-mail: creneluri.sighisorene@yahoo.com; telefon mobil 0746461692 sau fix 0265772220

Găsiți publicațiile noastre pe: <https://crenelurisighisorene.wordpress.com>

Sărbătoarea „Cununa grâului”, 2023

